

**BAŞAR
BAŞARIR**

siBOP

2017 Yunus Nadi
Roman Ödülü

3. BASKI

♥ can
roman

~~~~~

SİBOP

Başar Başarır

Can Yayınları - 2017

~~~~~

BAŞAR BAŞARIR

1970'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Londra'da City University Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 1995 yılından itibaren televizyon yayıncılığı alanında çalışıyor. 2004 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2014 yılında ise Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazandı.

Yayımlanmış öykü kitapları: Kent Kitabı (1992), Eski Şehrin Ayazı (1996), Nedir Hayat (2000), Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri (2003), Çıktığınız Hevesle İniniz (2004), Düzenboz (2012), Teklifinizle İlgilenmiyorum (2013). Sibop, yazarın ilk romanı.

Kaktüs

Aslı, daha feysteki ilk yazışmamızda bana gülücük yaptı. Ama gülüp geçmedi. Ben cesaret edemezdım, gerçek hayatta buluşup tanışmayı da o teklif etti. Önce kafa buluyo sandım ama kalktı Kaktüs'e kadar geldi bizzat. Harbi kızmış diyerekten ilk notunu olumlu verdim.

Oflayn olarak orada tanıştık. Öpüşmedik, el sıkıştık. Karşılıklı oturduk. Havadan sudan konuştuk. Normaldik. Daha doğrusu bana her şey normal geliyordu. Sanki her gün internet üzerinden yeni yeni arkadaşlıklar kuruyo, kızlarla tanışıyodum da, bu da işte yoğun sosyal hayatımın rutin görüşmelerinden biriydi. Çok popüler olduğum için ajandam hep doluydu, randevu defterim istiap haddini çoktan aşmıştı... Sanki.

Yumuşaktı Aslı. Hiç havalı bi hatun değildi. Nazikti. Saçı topluydu, bi kuyruktu, sağa sola savrulmuyodu. Yine de gayet kadın kadındı. Cinsiyetini inkâr etmiyo, sadece incelikle gösteriyodu. Olayların tam farkında değilmiş de, ne yapıyosa çocukluğundan, saflığından yapıyomuş gibiydi. Şimdi düşünüyorum da, mi acaba? Bunlar tartışılır şeyler. Beni yemiş olabilir. Medeni halim ve psikolojim müsaitti, yutmuş olabilirim.

Bu arada ben de onu yemeye çalışıyodum elbette. İcap ettiği gibi bi güzel yıkanmış, saçlarımı bile taramıştım. Görmüş geçirmiş, hayatta hiçbi şeye şaşmayan ağır bi abiyi oynamaya çalışıyodum. Sözde kasmıyodum ama galiba fazla kasiyodum. Gayretli bi sevimlilik içindeydim. Garson Ertuğrul Bey'e adıyla hitap etmelerim vardı, biz buranın yerlisiyiz havası... Cihangir piçiyiz ya. Sanki her gün takılıyorum âlemlere. Billur Tuz gibi akıyorum gecelere. Yok tabii ki öyle bi şey. Boş boş gülmeler, gizemli suskunluklar felan. Acemi kolpacı Orhan iş peşinde...

Tahminen kendimi, yetersizliğimi, yalnızlığımı fazlaca ele veriyodum. Ama ne var ki bunda? Bi kötülük çıkmaz ki, dokuz kusurlu harekettten biri sayılmaz ki. Her ilk buluşmada yok mudur ufak bi kandırmaca çabası, çoğu kez becerilemeyen...

Ama Şu iki bilgi kesindi: Ben biray1 biraz fazla hızlı iiyodum ve Aslı dilimizi, eski dostum Türkçeyi, biraz tuhaf konuŐuyodu. Sözgelimi, "ışık kırmızıŐı" diyodu, kırmızı ışık yerine. Örneğin "hayata gelmek" diye bi Şey icat etmişti, muhtemelen yabancı dildeki bi fiilin kötü çevirisi olarak, eksik uyarlama. Ya da "alıŐveriŐten çıkmak"... Onunla muhabbet ederken insan bi eit anlam zehirlenmesi yaŐıyodu. nk kızın kullandığı hiçbir deyim yerinde değildi. Ne demek istediğini genellikle anlayamıyodum. Zaten anlayamadığım kadarıyla da söyledikleri beni hiç ilgilendirmiyodu.

YurtdıŐındaymıŐ da, yeni dönmüş de. Normalde Viyana'da yaşıyomuş da. Yıllar yıllar önce niversite için gitmiŐmiŐ, bi daha geri gelememiŐ. Oranın vatandaŐlıėını almış, onlar da bunu kabul etmişler... E n'apalım yani. Biz de doğma büyüme İŐtanbulluyuk. Yıllar önce yaşamak için bu kente doğduk ve bi daha hiç ayrılamadık. Halamın iddiasına göre, büyük dedemiz ömrü boyunca İŐstanbul Surları'nın dışına hiç çıkmamakla vnrmŐ. O derece eskiyiz yani.

Aslı'nın bi işi "aėırmıŐ", aileyle ilgili, o yüzden "gitmek" zorunda kalmış. Sanırım burada kastedilen gelme eylemi oluyodu, yani yurda dönmek. Bu arada ortada aile felan kalmamış. Baba trafik kazası, anne kanser. Aslı birisinde lisedeymiŐ, ötekinde Viyana'da niversitede. O da benim gibi epsz üzüm yani. (Gerçi benim büyükçe bi pm var: Nebahat Ablam.) Anlatılanlarla etkileŐime girmedim, hep yzeyssel takıldım. İdeal stilimdir.

Bilmem daha fazla tarif etmeme gerek var mı, Aslı aslında tam bana greydi. Karmaşık aile iliŐkileri yok. Őehirle ve ülkeyle bağları zayıf. Üstelik galiba sınırlı bi süre için aramıza katılmış. Maraton koŐacak değildik hani. Her Şey çok yolunda giderse, bonus olarak süresiz Schengen vizesi, hatta Avrupa Birliği pasaportu bile gelebilirdi. Küçük hesap yapmaya bayılan beynim bütün bu tatlı tesadüfleri Őampanya patlatarak kutladı.

Aramızda bi tek engel vardı, o da dil. Kızın ne söylediklerini anlıyodum ne de pozisyonu objektif bi gözle okumayı baŐarabiliyodum. Mirasla ilgili bi Şeyler söylemiş olabilir. stnde durmadım. Zaten ne dediği anlaŐılmıyodu. Telaffuz dersenez ayrı bi facia. Özellikle  hecelilerde vurgu sorunu vardı. Vurguyu hep ikinci

heceye basıyordu: Yumurrta, bisikkklet ya da Kâ-milll-Koç... Türkçemizin "vurgu son hecede durur" kuralına uymayı pek tercih etmiyo, edemiyodu Aslı. Ve beni bitiriyodu. İnsan bi dili nasıl bu kadar erotik konuşamayabilirdi? Bütün mesele yanlış güzel yapmaktaymış meğer, herkes konuşurken Aslı gibi güzel yanlış yapamazmış.

Sonraki günlerde anlayacaktım ki, Aslı genel olarak temel bilgilerle arasına mesafe koymuştu. Örneğin sağla solu karıştırmayı dert etmiyo, hatta seviyodu. Çarpım tablosunu, Türkçe alfabedeki harf sırasını da öyle. Mevsimleri, ayları, hatta gün isimlerini birbirinin yerine kullanmaktan zevk alıyodu. Ya da yenisini uydurmaktan: çarşamlak, perşembok vb...

Bi sürü acayip laf, tamlama, deyim karışıyordu cümlelerine, aslında hepsi Türkçeye benzeyen ama asla o şekilde kullanılmayan, söylenmeyen sözler. Mesoj, şozleng, ıbrı zıbrı... Yanlış söyledikleri genelde neşeli şeylerdi. Ama bazen Aslı'nın konuştuklarının arasına huylandırıcı şeyler de karışmıyo değildi:

"Çayın içine gece düşmüş."

Hipnotize olmuşum. Far görmüş tavşan gibi durmadan kıza bakıyodum. Doğaüstü yeteneklerini kullanarak, örneğin beyin dalgalarının gücüyle felan beni kendisine bağlıyodu belki de. Ya da, sadece, çok güzeldi. Bi de çok güzel gülüyo, olağanüstü güzel saçmalıyodu. O konuşurken bende lüzumsuz bi ereksiyon hali hasıl oldu. Uzun sürmüş tekilliğimin tatsız bi neticesi olarak, korkarım, birlikte geçirdiğimiz her dakika daha fazla beğendim, benimsedim Aslı'yı.

Böyle bi şeyler. Her neyse. İtiraf ettim ya, duyduklarımı beğenesim vardı, hepsi kulağıma hoş geldi. Herhangi bi anlam veremediğim bi sürü şeye manyak gibi güldüm, eğlendim. Dinledikçe aklım şişti, beynim taşı, dikkatim dağıldıkça dağıldı. Gözümü Aslı'dan alamadım. Kaktüs'teki o loş masada tadını çıkara çıkara seyrettim onu. Berrak, çocukça temiz bi zihni vardı, dünyamıza ait boktan şeyleri öğrenerek kirlenmekten çekiniyodu.

Ben de kendimi sessize aldım. Neredeyse hiç konuşmadım. En fazla biraz mırıldandım, sesimi yüz hatlarımın altına gizledim. Aslı'nın bana ihtiyacı yoktu. Her türlü kötücül bilgiden azade, sapına kadar, köküne kadar dengedeydi. Çok temiz bi yüreği, yalansız bi dili, yalpasız bi ahlakı vardı. (Şimdi düşünüyorum da, mı acaba? Bunlar tartışılır şeyler.)

Kuyruklanmış siyah, düz saç. Zayıf, nayif uzun bacakları. Neredeyse sırf bacaktı Aslı. Ya da bana öyle geldi. O akşam geç saatte, geceye ve muhabbete hiç yakışmayan bazı şeyler sordu bana. "Ne okurdun, hangi fakülteyi gördün" falan. Çekinmeden söyledim, İstanbul Hukuk mezunu olduğumu beyan ve tebliğ ettim kendisine.

"Günün sonunda avukat mısın?"

Tam değildim. Sayılmazdım yani. Hukuk okumuştum, okulu da bitirmiştım ama...

"Ne şeyi var ki?"

Pek yok; ama aslında çok şeyi var. Zorunlu staj, baro kaydı ve diğer formaliteler. Ben soruyu yanıtlamaya çalışırken uzandı, bi eliyle ağzımı örttü, susturdu beni. Sonra yumuşacık, belli belirsiz öptü. Eliyle mi öptü, ağzıyla mı dokundu anlayamadım. Öyle mal gibi durdum. Dilim heyecandan kıcıma kaçmıştı. Bundan sonra olacakları düşünmek bile... istiyodum. Hem de çok istiyodum. Düşünmesi dahi yeterdi bana, şakası bile güzeldi.

"Çok acayip bir yer var, görsen aklın uçar," dedi Aslı kalkarken. Peşine düştüm ve beni o çok acayip yere götürdü.

Orhan kardeşiniz için uzun bacakların gecesi işte böyle başladı.

Kerim Uluğ

1971 yılının Aralık ayıdır. Kerim Uluğ, önüne bakarak düşünceli bir tavırla yürümektedir Elmadağ'dan Taksim Meydanı'na doğru. Hava çok soğuktur. Üzerindeki esvap yazdan kalma olduğundan epey incedir, pençesi gelmiş kunduralarının tabanı su almaktadır.

Karşıdan gelmekte olan iki erkek bir kadın Kerim'in yolunu keser. Onları uzaktan görürüz. Kerim aniden karşısına çıkan bu üçlüyle beraber canlanır. Aralarında çok eskiden tanışan insanlara has bir muhabbet başlar. Birbirlerine sarılırlar. Gruba yaklaşıncı hafifmeşrep bir kadın sesi duyulur:

"Ah öyle mi diyorsun Maviş... Çok hoş, çok hoş. Görüyorum ki neşen her zamanki gibi yerinde. Ama neden hiç uğramıyorsun bize kuzum? Kulise gelsene ara sıra. Açma arayı böyle, vallahi darılırim. O sigarayı da bırak lütfen. Hiç yakışmıyor eline."

Hiç de neşeli olmayan Kerim elindeki sigaraya bakar. Duman tütümektedir. Dumanın içinden bir lahza için eski zaman hayaletleri çıkar, Kerim'in üflemesiyle hepsi kaybolur.

Kadının adı Şule'dir. Şule durmadan konuşur, anlatır, el kol hareketleri yapar. Sık sık kakhaha atar. Yanındaki adamlar mütemadiyen ona hak verirler. Şule ortadadır, komuta ondadır. İki koluna iki erkek girmiştir. Üçünün de giyimleri fevkalade yerindedir. Adamlara bakınca iki bakımlı baş görürüz. Bu başların üzerinde Borsalino şapkalar vardır. Pantolonlar jilet gibidir. İskarpinler aynadır. Onlar da Şule'yle uyumlu bir şekilde kımıldanmaktadır. Gülerler, eğilirler, el çırpırlar, şapkalarını düzeltirler.

Akşam vakti çıkan ayaz çok arsızdır. Kısık ışıkların bir nebze olsun aydınlattığı Taksim Meydanı buz kesmiştir. Kerim, ansızın karşısına çıkan bu eski arkadaşlarının kalabalığında kendini kaybolmuş hisseder.

Şule gerçek bir yıldızdır. Kerim'le konuşurken sahnedeymiş gibi yapmacıktır, rol yapmaktadır. Adeta oynamadan duramamaktadır. Halinden, tavrından çok ünlü bir şahsiyet olduğu anlaşılmaktadır. Şule zirvededir, tam onun zamanıdır. Bütün kapılar açılmış, önüne bütün halılar serilmiştir. Gazeteler, dergiler, afişler... Herkes onun peşindedir. Dolunay gibi büyümekte, güneş gibi yükselmektedir. Kendi ışıltısına hayran bir haldedir.

Öyle aman aman güzel bir kadın değildir hakikatte. Ama duruşu, bakışı, sahte gülüşü ve kendine olan samimi güveni, herkesi etkilemeye yetmektedir. Ayrıca hançeresinden çıkan çok karakteristik bir sese hükmetmektedir. Şule konuşunca; onu dinleyen istisnasız herkesin içinde bir şeyler kıpırdamaktadır. Astragan kürkünün içine tiril tiril kısa bir elbise giymiştir. Her iki ayağında da topuk diken i rahatsızlığı olmasına rağmen, yüksek stiletto topukları kılıçtan ince, bıçaktan keskindir.

Şule'nin yanındakilerden biri erkek kardeşi Tarık'tır. Tarık çok yakışıklı, parlak yüzlü bir adamdır. İstanbul sokaklarında kolay rastlanmayacak nadir güzellikte bir kumraldır. Tavırlarından biraz hanım evladı olduğu anlaşılmaktadır. Suratına sabit bir sırıtış yerleştirmiştir. Kerim'e seslenir:

"Kardeşim Kerim, güzel haberi benden duymanı istiyorum. Hani birlikte çalıştığımız salon vardı ya, şu Tünel'deki yer. İşte oranın tahsisini almayı becerdik, kullanım hakkı tamamen bizim üzerimize geçti. Artık kendi yerimizin sahibiyiz. Patron da yok, kira derdi de. Bu gece kutlamaya gidiyoruz. Hadi sen de katıl bize."

Bu çok büyük bir havadistir. Kerim her üçünü de ayrı ayrı tebrik eder, ellerini sıkar. Sonra da kutlamaya katılamayacağını beyan eder, mazeret bildirir. Ama Şule bu durumdan hiç hoşlanmaz, ısrarcı olur. Reddedilmekten hazzetmediğini belli eder. Kerim muhakkak onlarla gelmelidir:

"Hadi Maviiiş, naz yapma lütfen. Gel de eski günlerdeki gibi eğlenelim, kutlayalım, vur patlasın çal oynasın, dans edelim."

Kerim kararından dönmez. Bir yerlere sözü olduğunu tekraren söyler, bu saatte aniden iptal etmesinin münasebetsizlik olacağını ileri sürer. Bu küçük münakaşa sırasında kaçamak bakışlarla arkadaşlarını süzmektedir. Şule'yle Tarık'ın, iki kardeşin, birbirlerine ne kadar benzediklerini, aynı esnada da ne denli başka insanlar olduklarını düşünür. İki kardeş ilk tahsillerini Ankara'da yapmış, İstanbul piyasasına sonradan duhul etmiştir. Sanat mektebinden kapı gibi diplomaları bulunmaktadır. Kerim hatırlar:

Bundan on yıl kadar önce ilk ortaya çıktıklarında işsizdiler. Açtılar. Çıplaktılar. Ama çalıştılar, inat ettiler, önlerinde duranın üstüne basıp geçmesini öğrendiler. Sonunda da istediklerini aldılar. Patron oldular. Şimdi de şehrin ortasında bütün bir binaya kondular. Hayallerini hakikate dönüştürdüler. Nihayet sürekli sahneye çıkabilecekleri bir tiyatroları var. Artık kimseye muhtaç değiller. Bu devirde sahne bulmak ne demek? Takdire şayan bir zafer!

Adeta sevinçten uçmakta olan Tarık ile Şule'nin yanlarındaki üçüncü kişinin adı Oruç'tur. Oruç aslında Kerim'in fakülteden sınıf arkadaşıdır. Okulu birlikte bırakıp sahne hayatına birlikte atılmışlardır. Sonra olanlar olmuş, aralarına soğukluk girmiştir. Oruç itinayla gözlerini Kerim'den kaçırmaktadır. Uzunca bir süre aynı kaderi paylaştığı bu adam şimdi yüzüne bakamamaktadır. Şule iki eski arkadaş arasındaki münasebetin hassasiyetini bildiğinden lakırdının istikametini değiştirmek ister:

"Maviş, biliyor musun biz Oruç'la evlendik! Baak yüzüğüme, beğendin mi?"

Demek iş bitmiştir, Oruç'la Şule evlidir. Kerim, Oruç'un kendisine yönelik utangaçlığının bu sebepten ileri geldiğine hükmeder. Sarsılır ama renk vermez. Her ikisini de tebrik eder. Mesut olmalarını diler. Şule'nin parmağındaki iri taşlı yüzüğü över. Oruç'a sarılır. Eskiden olduğu gibi, Oruç'un küçük gövdesini kardeşçe kavrar, sırtına vurur.

Oruç taşradan gelmedir. Kendi iddiasına binaen memleketinde kanı asil, nüfuzu derindir. Mamafih yine kendi beyanına istinaden babasının eli çok sıkıdır. Bu yüzden fakülte yılları boyunca fakr-u-zaruret içinde yaşamıştır. Aile servetinden ne kendisi ne de arkadaşları

bir lokmacık olsun istifade edememiştir. Üstüne bir de yüksek ticaret mektebini terk edip tiyatrocı olmaya heves edince, babası hayırsız oğluna zırnık koklatmamıştır.

Arkadaşının nihayet büyük aşkı Şule'yle nikâhlanmış olmasına sevinmektedir Kerim. İflah olmaz burukluğu bu sevince iştirak etmesine mâni olmaz. Son tahlilde Oruç iyi çocuktur. Şule'ye olan aşkını seneler önce ilk defa arkadaşı, can yoldaşı Kerim'e açmıştır. Kerim de ona cesaret vermiş, icabında yol göstermiştir. Lakin neden ona haber vermeden kıyılmıştır nikâh? Davetli listesine alınmadığına göre, muhakkak küçük, aile arasında bir tören olmuştur. Şule, Kerim'in aklından geçenleri eksiksiz bir şekilde tahmin eder, kahramanımızın dillendirmedeği sualine cevabı yapıştırır:

"Nerede evlendik biliyor musun Kerim? Katttiyen tahayyül edemezsin! Roma'da, Türk Sefareti'nde! Ah Tanrım, ne kadar romantikti, öyle değil mi Oruç? Ben şöyle uzun bir saten elbise giydim. Peri masalı gibiydi Kerim, keşke sen de bizimle birlikte olabilseydin."

Oruç utangaçlıkla önüne bakmaktadır. Mutedil mizacı karısının bu türden gösterişçi şamatalarına alışmasına mânidir. Aslen tabiatında küçük yerden gelme bir ağalık istidadı da yok değildir. Ama şimdi, belli ki, boynuna dolanan aşkın kemendine mağluptur. Nadan ellerde perişan olmuş insanlara has bir tavır takınmaktadır.

Tarık hem izdivaç mevzuusuyla ilgilenmediğinden hem de bir an önce mükellef donatılmış sofraya kurulup kadeh tokuşturma arzusuyla yanıp tutuştuğundan, eski bahse geri döner. Tiyatronun düşman işgalinden kurtarılışının kutlanması gerektiğini hatırlatır. Şule ayaküstü dedikodu yapar gibi bütün hikâyeyi anlatıverir:

"Bir punduna getirdik. Ölmüş toprak sahibinin ayyaş torunlarından birinin eline iki kuruş sıkıştırıldı, izaleişüyu marifetiyle mülk kamuya geçti. Geçtiği gibi de bize tahsis ettiler, hem de on yıllığına, üç otuz paraya. Her şey bir günde olup bitti. Biliyor musun, en güzeli ne oldu, seninle uğraşan eski kiracı Bay İhsan vardı ya, işte ona beş kuruş koklatmadık. Üçümüzün birikmiş alacaklarına saydırdık. İntikamını aldık Kerim..."

Tereyağından kıl çeker gibi halletmişlerdir işi. Buna mukabil Tarık'ın eklediklerine bakılırsa mülkün bir çeşit istimlak yoluyla eski sahiplerinin elinden alınması esasen Şule'nin yüksek mevkideki bir hayranı sayesinde mümkün olmuştur. Uzun müddet İstanbul'da vali muavinliği yapan bu zat sonradan siyasete girmiş, son seçimlerde pek muvaffak olmuştur. Şimdi de başvekil tarafından kabineye bakan tayin edilmiştir. İşte bu bakanın maharetli elleri sayesinde koskoca bir tiyatro salonu yok pahasına Şule'nin emrine amade olmuştur.

"Fuayeye senin de bir fotoğrafını asacağız Kerim. Emeklerin unutulmaz."

Şule'nin ayaküstü icat ettiği bu fikre Tarık ilgisiz kalır. İtiraz etmez, lakin destek de vermez. Sabırsızlıkla bu tesadüfün nihayete ermesini, bir an önce çekip gitmeyi beklemektedir. Akşam ayazı hassas sıhhatine pek menfi gelmektedir. Oruç önüne bakmaya devam eder. Kerim ise derhal tersler Şule'yi. Ne lüzumu vardır! Böyle bir teveccühe mazhar olmak için nasıl bir marifet göstermiştir?

"O nasıl lakırdı Kerim?"

Şule eski sahne arkadaşını paylar. Aynı esnada da elini kavrayıp okşamaya başlar. Naz yapan, kur yapan, kıskandıran bir afetidevran olur. Kerim'e geri dönüp kumpanyaya yeniden katılmasını teklif eder. Kerim bu teklifi de derhal ve sert ifadelerle reddeder. Elini Şule'nin avuçlarından kurtarır. Şule bekleyeceklerini söyler. Üçü de bunu istemektedir. Diğerleri tasdik etmez.

Kerim lafın uzamasından rahatsız olmuş bir halde artık gitmesi gerektiğini söyler. Tiyatro salonunun tahsisi için üçünü de bir kez daha tebrik eder. İzdivacın yeni evli çiftte saadet getirmesini diler. Eski arkadaşlarını selametledikten sonra seri hareketlerle yanlarından ayrılır. Meydanın ıslak ısıltılarına doğru uzaklaşır. Arkasına dönüp baktığında birbirine fevkalade münasip düşen üç siluetin kıkırdayarak uzaklaştığını görür. Şule iki erkeğin ortasında kırıta kırıta yürümektedir.

Bir müddet onları böyle Beyoğlu'nun eğlenceler vaat eden gecesine doğru mutlu ve mesut yürürken seyreden Kerim, Ayaspaşa istikametine döner, yoluna gider. Ayakları ıslanmıştır. Başı açıktır. Tütün kutusunu çıkarıp bir cigaralık yakar. Dumanı tepesinden tütülmektedir. Bir yanıla kaçıp kurtulduğu için sevinmektedir. Öte taraftan da içinde tuhaf bir hüznü peyda olmuştur. Bir hayalin, basitçe bir hayalin bile nasıl gerçek olmadığına, nasıl kolayca yıkılıp gittiğine üzülmemektedir.

"Temsilden sonra şu kulis sigaranı çok seviyorum Kerim. Sabaha dek seyredebilirim seni böyle, ağzı dumanlı bir Gilbert Bécaud oluyorsun içerken."

Bir keresinde aynen böyle demiştir Şule, o meşhuur yatak odası sesiyle. Tahrik. Teşvik. Cilve. Şimdi de inkâr. Mavişmiş! Ah Şule, ah! Kendinden başkasını göremeyen o gözlerinle hiç doğru düzgün bakmış mıydın sen bana? Sigara olmazmış. Hiç yakışmıyormuş elime. Sana bakarken, seni seyrederken, belki de senin yüzünden başladığımdı tütüne, unuttun mu şimdi? Ah Şule, ah! Ne zalimsin sen.

Son nefes. Dudağın yanacak. Yanağın delinecek. At o sigarayı artık Kerim.

İzmariti atar. Üstüne basıp ateşin canını alır. Uçup giden dumanın yerine dudaklarının arasına bir ısıklık gelip oturur. Isıklık çala çala iyice çökmüş olan gecenin karanlığında kaybolur Kerim. Sağdan yürür, belki de cüzdan bulur.

Orhannn

"Orhannn! Yine yüzünü yıkamadan sokağa çıktın Orhann!"

Annemin sesi. Rahmetli hâlâ işbaşında. Vazgeçmez. Ölse de vazgeçmez. Ki öldü. Uzun süredir de ölü. Benim bildiğim ölüler genelde sessiz olur, babam gibi mesela, ama demek bazıları mütemadiyen konuşuyo böyle, insanın kulağına yerleşiyö.

Sabahları yüzümü hiç yıkamam ki ben. Alışamadım gitti şu işe. Yıkanmış bir yüzün diğerlerine göre nasıl bir üstünlüğü var, onu zaten hiç anlamıyorum. Aklım yatmayınca da yapamıyorum. Yani rasyonel sebeplerim var. Bir de tabii bazı teknik sorunlar. Temizlik, hijyen, kişisel bakım falan genel olarak bana uzak şeyler. Gel de anlat bunu anneme.

"Eşek kadar oldu, bir türlü büyüyemedi bu çocuk." Suyla aram iyi değildir, yalan yok. Ama illa ıslanmam lazımsa sabah kalkınca doğru duşa girerim. Duşun altındayken arada yüzüm de yıkanmıyo mu sanki? Sadece yüzümü yıkayacağıma boydan boya, duvardan duvara yıkanırım, daha iyi değil mi?

"Saçların ıslak çıkma sokağa, üsütürsün, hasta olursun Orhann."

Ama üşenip de yıkanmazsam, ki genelde üşenirim, işte o zaman tipim hepten kayar. Saçlar, başlar hep havada. Şimdi de öyleyim. Çirkinim, iğrencim, pisim. Uyurken kafama yürüyen o kirli sıvının işi bu. Saçıma, tüylerime, vücudumdaki bütün kıl diplerine biriken pislik. Uykunun bir suyu var, o su işte beni çirkinleştiriyö. Tipimi kaydırıyo. Hayranım o yattığı gibi mizanpli yapılmış saçlarla kalkabilen organizmalara. Yatak bana yaramıyo.

Bu sabah acelem vardı. Zaten deplasmanda kalmıştık. Biraz da üşendim, yıkanmadım. Zaten ortalamanın altında bi jönüm, bakın bunu da kabul ediyorum. "Orhann."

Orhanlar sıcsın ağzıma, yıkanmadım anne, ne var, kıyamet mi kopacak? El âlem soyunuza, sülalenize lanet mi okuyacak? Öbür tarafta seni benimle mi yargılayacaklar? Nasıl bir çocuk yetiştirdin ki sen? Bu mu bütün yaygaranın sebebi? Bi dur yahu!

İstanbul'a döndüğümüzden beri Aslı'yla takıldığımız viraneden zar zor çıktım. O zaten benden önce uçmuştu. Doğruca eve gitmeliyim, ablama yani. Çok önemli durumlar var, havadisler. Ona, "Abla ben evlendim," diyeceğim. "Karım acayip güzel, öyle güzel ki bakarak bitiremiyorum kızı, çok âşığım çok, Aslı diyorum, ağzımdan bi Aslı daha çıkıyo, o derece yani, deli gibi seviyorum abla," diyeceğim.

Diyeceğim de, acaba nasıl diyeceğim. Nasıl söylemeli, nasıl vermeli bu haberi. Cihangir'in eğri kaldırımlarını arşınlarken bunu düşündüm durdum. Bir türlü karar veremedim. Genelde akıl yürütmelerim böyle biter. Sorunu tespit etmekte üstüme yoktur. Peki ya çözüm? Çözüm yok. Serim var, düğüm var ama maalesef çözüme şu an ulaşamıyo. Sorunu düşünmekten, çözüme bir türlü sıra gelmiyo.

Boş bi teneke gibi çıktım bizim evin merdivenlerini. Hiçbir planım yok ama yüküm çok ağır. Dairenin kapısını cebimdeki anahtarla açıyorum. İçeriye giriyorum. Hâlâ bir planım yok. Hay aksi!

Ablam her zamanki gibi masasının başında, her zamanki pozisyonda. Olduğu gibi, küt diye söyleyeyim bari. Ne var ki bunda? Gözümü kapatıp atlıyorum damdan aşağı. Açıyorum ağzımı, kelimeler dökülüyo:

"Abla ben evleniyorum."

Ulan, az kalsın söylüyodum be. Son anda kıvırdım yine. Annem rahmetli haklıymış, benden adam olmazmış.

Nebahat Ablam yakın gözlüklerinin üstünden şöyle bi bana bakıp tekrar işine dönüyo. Hoş geldin, falan yok. Hal hatır sormak hak getire. Bende de ikinci perdenin metni yok. Bundan sonra ne

diyecektim ki?

Sessizlik. Yarı yolda karar değiştirdim ama fena da olmadı sanki. Geçmişte başlayıp biten bi şey yerine, şu an devam etmekte olan bi duruma evrildi havadisim. Neyse, takılma Orhan, birazını söyledin işte. Ne var ki bunda? O kadar da zor değilmiş. Abartmışım.

Benden duyduğu haberin ciddiyetini tartıyo ablam. Her zamanki gibi mesafeli. Söylenen bu söze neden inansın, inansa bile ne desin ki? Üstelik böyle sabahın köründe paldır küldür eve girmeler. Kayık bir tiple, heyecanlı ve çapaklı gözlerle yılın en saçma haberini vermeler. Bu nedir ki? Samalığın daniskası. Durup durup kendince bir yanıt ürettiyo ablam:

"Eyvah, ne giyeceğiz?"

Söylediği şey daha çok bi soruya benziyo ya da espriye, esasında hiçbi şey demiyo bana. Bu mu yani, diye yıkılıyorum üzerine. Ama içimde de tuhaf bi rahatlama. Oh, çok şükür, dolaylı da olsa kabullendi durumu. Evlenecek oluşumu. Evleniyoruşumu. Geçmişte başlamış olması gereken, başladıysa da bugün belki devam eden ve gelecekte bir anda sonlanırsa evliliğimin başlangıcı sayılabilecek olan eylemi. Geçişli bir zamanın rivayetli hikâyesini. Bu az şey midir? Değildir. Asla değildir. Fakat biraz hafıfsiyo. Belli ki biraz da dalga geçiyo. Her halükârda ayıp ediyo. Böyle mi karşılanır bu çok önemli havadis?

"şimdi komşu gelip gökte düğün var dese, hemen bir merdiven ararsın tırmanmaya. Başkası için dört kol engi oynamaya hazırsın. Ama sıra bana, kardeşine, şu öksüz ve yetim Orhan'a gelince hemen su koyveriyosun bakıyorum. Zaten hiçbi şeyimi ciddiye almıyosun ki..."

Bu son cümledeki anahtar kelime "zaten". Yıllarca annemin babama daldığı, onu sabahtan akşama dek balkon demirine asılı bir halı gibi dövdüğü sopanın adıdır bu: zaten! Bizim en kıymetli aile mirasımız. Soyadına kayıtlı bir mücevher. Anam "sen zaten" diye başlamayagörsün, dünyayı babamın başına yıkana kadar susmazdı. Adamcağız gözümüzün önünde büzüşür, küçülür, yok olurdu.

Bi "zaten"de neler gizlidir bilir misiniz? Bütün sorulmamış hesaplar. Ses çıkarılmamış hatalar. Hoş görülmüş, görmezden gelinmiş, katlanılmış her türlü yanlış. Sonradan ortaya çıkan mahsurlar... Kapı aralığında komşu teyzelerden öğrenilen ve kişiyi kıskançlığa boğan bi dedikodu. Zaten demek, doldum ben demek. Zaten demek, geçen gün yediğin haltı daha unutmadım demek. Zaten demek, alakasız mevzuları bi araya getirip başından aşağı şimdi boşaltıyorum demek. Görülecek hesabımız var, hiçbirini unutmadım, bana yutturamazsın... Sen zaten...

Aslında "zaten" hiç özel bi şey değildir, geneldir. Senden genel olarak nefret ediyorum, sana genel olarak uyuzum, sana söylenmeden duramıyorum, sustum sustum da ne oldu, artık içimden geleni hem de çocukların önünde avaz avaz bağırarak söyleyeceğim, demek. Kısacası çekirdek ailemiz için zaten, bi kelimeden çok büsbütün bi başlangıçtı. Babam içinse zaten demek "sıçtın sen" demekti, "hemen toz ol".

Anamın çenesini çekmektense kaçmak, kurtulmak, bir noktadan sonra da ölmek isterdi babam. Uzun süre bunların hiçbirini yapamadı. Yıllarca oturduğu yerde annemin lakırdı dayağını yediğiyle kaldı. Sonunda bir gecede hepsini birden başardı. Fakat hesabını sormaya doğuştan yeminli annemiz, o zavallı adamı ölüm denen ebedi istirahatte dahi yalnız bırakmadı, hemen peşine takılıp gitti öbür tarafa. Biz de Nebahat Ablamla baş başa kaldık. Daha doğrusu ben onun eline kaldım.

"Çok zarıfsın, harikasın vallahi abla. Doğmamış kardeşlerim ne kadar şanslıymış. Hiç olmazsa kan bağının zorunlu azabından kurtulmuşlar."

Yanıt yok. İhmal ediş var. Yoksama. Seninle uğraşamam, git başımdan tafrası. Ablam duyarlılık sınırını klasik hamasetin üzerine çekmiş. Bu haliyle de aramızdaki ilişkiyi maslahatgüzar seviyesine indirmiş. Beni ciddiye almamakta ısrar ediyö. Ama ben ciddiyim.

"Abla ben ciddiyim. Harbiden evleniyorum. Sana gelin geliyo, hadi gene iyisin."

Olayı kişiselleştirerek muhabbeti ısıtmaya çalışıyorum. Israrla gözlerini kaçırıyo benden. Ama hafif bir tedirginlik geldi oturdu üzerine. Eh bu da bir gelişme. Tepkisizlik kötüdür. Tepkininse iyisi kötüsü olmaz.

"Zarif benim göbek adım oğlum. Bak sen de öylesin. Bizim genetik mirasımız zarafet. Kafana göre bir karar vermişsin, gönlüne göre de bir eş bulmuşsun, daha ne, benden ne istiyorsun? Bana mı sordun? Hadi git başımdan, beni meşgul etme, boş laflarla dikkatimi dağıtmaya hakkın yok. İşim var benim. Çalışıyorum."

Söyleyecekleri şimdilik bu kadar ekselanslarının. Kendilerine göre konu kapanmıştır. Daha fazla meşgul edilmek istememekteler. Dünyayı kurtarmakla meşguller. Orhan oğlum, kalktın geldin, şansını denedin, olmadı. Hadi ilerle.

Nebahat Ablam aslında tam teşekküllü bi mütercim tercüman. Kongrelerde, uluslararası toplantılarda filan görev alırdı eskiden. Hatta bi ara film festivallerinde, canlı performanslarda, uluslararası açılışlarda çalıştı. Teknoloji gelişmeden önceydi. Su gibi akıp giden İngilizcesi ve en az bi haber spikeri kıvraklığıyla kullandığı o müthiş seslendirmesiyle ülkenin aranan mütercimiydi ablam. Ama artık geçti hepsi. Şirketler aramaz oldu. Festivaller altyazıya geçti. Bütün para kaynakları kurudu. Ablam da şimdi başka işler çeviriyö. Beni de yanına aldı. Bi bakıma aile şirketinde beraber çalışıyoruz. Yetişkin hayatımı diplomalı bir işsiz olarak geçirdiğimden çarem yok, mecburen onun yordakçısı oldum. İş arkadaşı, suç ortağı, küçük kardeşi.

Bi tezgâhımız var: Tez nokta com. Ödev nokta com'un tek rakibiyiz. Aslında aynı işi yapıyoruz. Biz sadece daha ileri düzeyi temsil ediyoruz. Üç bin liraya bitirme ödevi, 15 bin liraya mastır tezi yazıyoruz. İngilizce olursa bu fiyatları üçle beşle çarpın artık. Fiş, fatura vermiyoruz, vergi ödemiyoruz. Namusumuzla çalışarak namussuzlara yardım ediyoruz. Ekmeğimizi üçkâğıttan çıkarıyoruz. Tez yazaraktan, tez elden. Sizin de yolunuza çıkabiliriz. Sakın kendinizi boşuna sıkmayınız. Mezuniyetinize, kenarı süslü bir kâğıttan ibaret olan diplomanıza bi e-posta kadar yakınsınız, aklınızda bulunsun.

Ablam ilke olarak evden çıkamaz. Zorunda kalmadıkça olay yerinden ayrılmayı sevmez. Hatta yerinden bile kalkmaz. Oturup bilgisayarının başına çalışır. İş yoksa yine aynı pozisyonda hiç durmadan dünyayı dolaşır. Gözlerini ekrandan ayırmadan yaşıyo. İnternette kopunca nükseden bi nefes darlığı var...

İnternet delikanlıyı bozarmış derler. Ablamı hiç bozmadı. Bilakis, kadının öğrenmediğı, bilmediğı, ilgilenmediğı halt kalmadı. Bildike büyüyo, öğrendikçe şişiyoy. Bu aralar iki yılda bi yapılan Amerikan üçte bir yenileme seçimlerini yakından takip ediyoy örneğın. Kansas senatörlerinin adını sorsalar sayar. Alaska ve Havayı dahil olmak üzere, elli eyaletin her biri nüfusundan bağımsız olarak ikişer senatör tarafından temsil ediliyomuş, Kansas hep Cumhuriyetiymiş. O derece güncel. Tek benimle ilgilenmiyo. Adımı hatırladığından bile emin değılim, daha ne diyeyim.

Şu an evdeki bağlantıda bir arıza var anlaşılan, internet kesik. Telekom'a saydırıyoy ablam. Durup durup fareyi masaya alıyoy. Tombul parmaklarıyla habire önündeki pencereyi tokmaklıyoy. Bağlantısı kopmuş bir bilgisayara yayını gitmiş televizyon muamelesi yapıyoy ki, saçmalık. Aslında küsüm ona. Ne yaparsa yapsın. Bana ne ki. Ama dayanamayıp müdahale ediyorum bu saçma tamirat metoduna:

"Abla, ne istiyosun ya el âlemin megapikselinden?"

Bi dur geliyo üzerine. Metodundaki manasızlığın elbette ki farkında. Aptal değıl, sadece şişman.

"Ne oldu bu bilgisayara şimdi? Takır takır bağlanıyorduy sen gelene kadar."

"Yediğı bi şey dokunmuş olabilir mi?"

Kötü espri, giderek zayıflıyorum. Neyse ki ablam beni tınmıyoy. Dinlemiyoy ki. Gerçekten, dün ne haltlar yediyse, nerelere girip çıktıysa

o gariban işlemciyle. Virüstür o, virüs. Sonuç değişmez. Bizim ailenin öfkesi sabittir. Ben gidince tekmeleyecek o ekranı, adım gibi biliyorum. En azından kendi adımı ben biliyorum: "Orhann."

Ne hali varsa görsün. Yeter ki...

Ablamla birlikte yaşadığımız ev kedilerle dolu. Çoğunu tanımıyorum. Zaten bi sabit ekip var, kalanlar oyuncu değişikliğine tabi tutuluyo. Ablam bilgisayar başında çalışırken her yanında bi kedi var, meraklı hayvanların bazıları ekranın tam ortasına saklanmaya çalışıyo. Gelip klavyeye basıyolar, açık kitapların üzerine tüylü ayaçlar gibi yatiyolar. Hepsi de tor tor öten kısır kızlar. Tüyler, tozlar, kokular... Pis kedili bi kadın. Ben sevmem kedi falan. Ablam ölünce bu hayvanlar sadece tek bi gün bekleyecekler ve sonra onun cesedini yiyecekler miyavlayaraktan.

Bir tanesini dürtüp koltuğa çöküyorum. Burası manita koltuğu. Ablamın bekleme odası. Başını kaldırıp bakarsa göz göze gelebileceğimiz tek stratejik nokta. Pasif direnişe geçiyorum. Ablam da pasif agresif modundan çıkıp yekten saldırgana bağlıyo. Yolu yok, bugün kıracak o bilgisayarı, kafaya koymuş. Dan, dan, dan. Fareylen ateş ediyo ekrana.

Ne garip bi salonumuz var. Bu evde aslında tam üç ev var. Dededen kalma antikalar. Valideyle pederin bir servet gömdüğü saçma 70'ler. Bir de ablamın döküntüleri. Hepsi de üstümüze yığılmış, düzensizce atılmış. Ablam, bu ağır yükün altında ezilmemek için üzerlerine kedilerden oluşan hareketli bir yorgan örtmüş. Böylece görünmüyolar. Akıllı kadın, orası kesin. Eminim annem mezarından bana karıştığı kadar ona karışmıyodur. Laf söyletmez ki ablam.

Abla-kardeş aramızda tam bir güvensizlik ilişkisi tesis etmeyi başardık doğrusu. Bu yalnızlık, bu bırakılmışlık sayesinde herhalde. Ne demişler: Ablana bile güvenme. O da bana güvenmiyor, ne desem refleks olarak inanmaz ablam. İnansa da beğenmez. Haksız da sayılmaz hani, o da var. Onun adı Nebahat, benimki kabahat, ama küçük olan.

Ben şahsen her türlü insan halinden çok iyi anlarım. Anlat bana derdini, hemen ortak olurum sana, verilecek aklım da hazırdır. Yeter ki bela kendi başıma gelmesin.

Kendi başıma gelirse de hemen ablama danışırım. Annemle babam hızlıca toparlanıp gittikten sonra dünya yüzünde hiç kimsesiz kaldık, halamız sayılmazsa. Doğru, bi de halamız var hâlâ. İyi kadın, hoş kadın halamız, ama biraz huucu, yani öbür dünyayla konuşuyo. Bence yarı deli kendisi. Ablama göre tam deli. Yani biz onu gerçekten çok seviyoruz ve saymıyoruz.

"Orhann, ablaya yalan söylenmez oğlum."

Konu evlilik mi? Evet evlilik. Damat ben miyim? Evet benim. Bunlar tartışılmaz birer gerçek. Yalan yok. Sadece eksik var. "Evleniyorum" dedim ya, olmaz öyle, yapılmaz bu ablaya. Madem "evlendim" diyemiyorum, bari "evleniyodum" demeliydim.

Vallahi yalan değil, eksik. An itibarıyla verdiğim durum raporu hepten de yalan sayılamaz. Çünkü geçen hafta evleniyodum. Şimdiki zamanın hikâyesi. Başladı ve bitti. Artık basbayağı evliyim. Evlendim çünkü. O iş tamam. Nasıl oldu ben de anlayamadım ama oldu. Nikâh kıyıldı. Cüzdan çıktı. İzdivacın kafa kâğıdı ceketimin iç cebine sıkıştı. Bu kısmı bir evlilik için gerek şart, yeter mi bilmem.

Ne? Evli miyim şimdi ben? Kocaman bir koca mı oldum şimdi? Olduk mu o kadar yahu? Panik yok, panik yok. Dünyadaki tek ablamı olaya biraz daha ısındırmalıyım. Kadın zaten bir derin dertler kraliçesi. Telekom krizi nedeniyle de işlemcisi fazlasıyla ısınmış. Üstüne gidilmez böyle. Kalp krizi geçirmesi an meselesi. Deliye dönmüş. "Deli Nebahat" olmuş. Huysuz ve tatsız kadın.

Daima böyle gergin bir havada yaşıyo. Tak diye sekteikalpten gidecekmiş gibi. Haliyle endişeleniyo insan. Her şeyin fazlası olurmuş, temkinin fazlası olmazmış. Ayağımızı denk alalım.

"Seviyorum kızı abla. İnan bu sefer farklı."

"Sakın bana internette tanıştık deme."

Demiyorum, ama nasıl oluyorsa anlıyo işte. Ya, nasıl ya, nasıl yapıyo bunu? Herhalde alnımdaki LED ekranda enayi yazıyo benim. Ablam da her şeyi ordan okuyo. Ya da halam almıştır haberi öte taraftan. Hemen bizimkine yetiştirmiştir.

"Oğlum internetten sevgili bulunmaz. Bulsan bulsan belanı bulursun oradan. Ne o öyle, bardan karı kaldırır gibi."

"Abla, öyle bi kız değil Aslı, inan bana. Pırlanta gibi, çok kafa bi kız abla. Görse, bonbon şekeri gibi, çok cici. Valla tanışan hemen emersin, yani seversin."

Bak adını da söyledim. Morfini yedi, şimdi yumuşar. "Kafa kız ha, çirkin mi yani? Kafa kız diye acuzeye derler oğlum. Güzel kadın kafa olmaz. Kafa yapar."

Vurdumduymaz kör ayvaz, kardeşini asla ciddiye almaz. Konuyu hafife alarak geçiştirmeye çalışıyo. Sıvazlayarak konuyu dağıtma, güçsüzleştirme metodu bu, yok etme. Böl ve yönet, dağıt ve yok et. Bu da bi aile mirası mı? Elinin körü.

"Bana bak, Aslı mıdır nedir o kızla evlenmeyi aklından bile geçirme Orhan. Sen zaten yanmışsın, bir de o garibanın başını yakma."

Aa, isimleri hatırlıyor. İkimizinkini de hem de. "Neden aklımdan bile geçiremiyormuşum abla? O benim aklım!"

"Bir kere işin gücün yok, paran yok, kalacak bir mirasın da yok. Rüya bile görmüyorsun, hayal bile kurmuyorsun. Tamamen benim elime bakıyorsun. En önemlisi, yalan söylemeyi beceremiyorsun. Tipin idare eder ama karizman yerlerde. Senden koca olmaz oğlum. Aslında senden bir bok olmaz."

Doğru söylüyo. Doğru söze ne denir?

"Ya abla bırak bu maddiyat triplerini. Ben hayatımın en önemli kararından söz ediyorum sana, sen banka hesabını düşünüyorsun. Ayrıca kimseyi kandırdığım filan yok. Evlenmeyi Aslı istedi benimle."

Nebahat'in suratı takallüs ediyor. El açmazda yakalandı. Bu son ilettiğim datayı tam olarak işleyemedi. Haberi kaynağından sorgulamayı seçiyö.

"Emin misin kızın evlenmekten söz ettiğine oğlum? Başka bir şey olmasın?"

"Ne gibi bir şey?"

"A benim cahil kardeşim, erkeklerle kızların yaptığı türden hani..."

"O dersleri çoktan geçtik be abla."

Bu gevşek ağızlılığımdan sıkılıyo artık. İçine kapanıyo. O gözüme her daim Haydar Bey havuzu gibi geniş, gamsız görünen Nebahat Ablam daralıyo. Biricik kardeşini de ekranın içine girmeye çalışan kedilere yaptığı gibi elinin tersiyle manzaranın dışına itiveriyo. Yeniden internet âlemlerinde kaybolup gitmek için.

"Abla bak," diyorum, "geldim diye surat yapma, kalkar bi giderim, bütün gün ağlarsın arkamdan."

"Hadi oradan paço. Bana laf mı sokuyorsun haline bakmadan? Kabul et işte, sana göre değil bu işler. Evliliği, aile kurmayı, kocalık yapmayı oyun mu sandın?"

Ya sen ne manyak bir ablasın, diyorum içimden. Ama üstelemiyorum. Ablam balıktan anlamaz ama dediği dediktir. Çaldığı da düdük. Bendeniz Orhan da düdük makarnası. Deli Nebahat nihayet raconu kesiyö:

"Gel istersen şöyle yapalım, getir şu Aslı'yı bir de ben göreyim."

Ablam işte böyle. Cümleye "hayır" diye başlar. Önce fışkırır. Baktı arızayla çözülmüyo iş, hadiseyi mantık yoluyla iptale bakar. Ne de olsa kolej görmüş, Amerikan güneşinde çamaşır kurutmuş bir leydi o. Yavaş yavaş katılaşıır, ama asla normale dönmez. Normal sevmez çünkü. Tıpkı anası gibi. Aile değil saman yığını anasını satayım. Hayat denen şey bizim için tutuşup tutuşup sönmek üzerine kurulu bi senaryo sanki.

"Ne diyeceksin ki kıza? Sakın aramızı bozma ama." "Yok oğlum, bir şey demek için değil, dinlemek için. Biz kız vermeyiz oğlan alırsız Orhan. Karının da bunu bilmesi ve kabul etmesi gerekir."

"Ama sen erkek tarafısın be abla, dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Seni erkekten sayarsak tabii, kız gibi oğlansın işte. Jude Law yanında halt etmiş."

"Sen ne biçim bir insansın ya? Harbiden devreleri yakmışsın. Kız gibi oğlanmış! Ne demek bu şimdi? Jude Law'u beğenen bana bakmasın arkadaş."

Ablamın en büyük favorisi elbette ki Jude Law. Herifi hiç beğenmediğimi o da biliyo, hatta erkekten saymadığımı da. Kılıkuyruk bir züppe, tipe bak çay demle. Yani öz ablam bana bel altından vuruyo ya. Çamurluk peşinde, gene konuyu dağıtıyo, o kadar. Ama kavramsal bir çatışmanın zamanı değil, hiç değil. Sinirlerime hâkim olup pazarlık moduna geçmem gerek. Biraz düşünüp karşı hamle yapıyorum:

"Orası kolay abla. O Aslı buraya gelecek zaten. Eşek gibi gelecek, elini

de öpecek, kahveni de yapacak. Gelin değil mi bu? Bakalım elinin ayarını beğenecek misin? Elma soyarken çıkardığı kabukların kalınlığını onaylayacak mısın? Ben anlamam öyle şeylerden, senin iyice bi bakman lazım. Ama biraz, nasıl söylesem, şey de lazım..."

"Ney de lazım?"

"Ateşlemen lazım. Malum, işlemler felan."

"Nakit mi?"

"Heee."

"Getir çantamı piç kurusu. Anladım ben seni."

Hazine odasına doğru uçuyorum. Ablamın portatif bir sandık boyutlarındaki çantasıyla geri dönüyorum. Yandaki fermuarları açınca çanta birden ergenleşiyor. Çanta değil de, kendi içine doğru katlanabilen bi bavul sanki bu. Oracıkta yapıveriyorum tahsilatı. Papeller cebe indi mi bünyem gevşiyο, sinirlerim rahatlıyo. İşlem tamam, görev bitti. Hadi şimdi akma zamanı. Bu sırada ablamdaki sermaye eksilmesi hemen olumsuz etkilerini hissettiriyο.

"Oğlum bak, beni yanlış anlama, temiz çocuksun, hoşsun, gençsin, güzelsin. Daha iyilerine layıksın şu dünyada ama iyi düşündün mü? Seninle kim evlenmek ister ki? Bir kelek olmasın?"

"Abla, ayıp oluyo ama."

"Bak hele, yoksa hamile mi bıraktın kızı? Onun da çaresi var, hemen basma nikâhı. Hallederiz evvelallah."

Ses etmiyorum bu varsayımsal ahlaksız teklife. Ama orda durmuyo işte, üstüne gidiyo Nebahat delisi. Gittikçe de kendini kaybediyο.

Aklının zincirlerini çözüyo, daima zihninde gezdirdiği o hain atları salıveriyö üstüme üstüme. Artık kendisi değil o, daha çok rahmetli annemiz, dilinin avarı olmayan hain kaynana. Atalarından miras kalan zehir bu.

"Orhan, git bir aynaya bak lütfen. Ne göreceksin biliyor musun? Dünyanın en bekâr adamını göreceksin orada. En çulsuzu, en uyumsuzu, en bir baltaya sap olamayanı. Bak, bak da bir düşün. Senin harcın mı bu işler? Elin kızına yazık olur vallahi. Vebali büyüktür."

"Bi kere hamile felan diil Aslı. Yani öyleyse de, en azından benim haberim yok. İkincisi, elin kızı değil, o artık senin gelinin, adı da Aslı. Ama nasılsa ben Kerem değilim değil mi? Yani âşık olamam? Kendime ait bir yuva kuramam? Orhan ben, Orhan. Kardeşin. Hatırlatırım, nüfustaki tek birinci derece akraban. Bilmem, ileride mahkemeyi meşgul etmeye değer mi bu detay?"

Sitem makamında iyi oldu bu cümle. İmza-nikâh-defter detayını da bi şekilde sezdirmiş oluyorum böylece. Çok uzun anlatmak gerekirdi, şairin dediği gibi, biz yine ima ile geçtik. Oldu da bitti maşallah. Gerisi kolay. Ama içimde de bir şeyler kırılıyo doğrusu. Ablasına güceniyo çocuk kalbim.

Adımı annem koymuş, onun icadı bu "Orhan". Pencereden rahat bağırabilmek için zaar. Ne de olsa iş çocuk çağırmaaya geldi mi iki hece idealdir: Orhaaan! Ya da kızdın mı veledizinaya, son harfine dek çatlatırsın vurguyu: Orhannn! Adım her türlü ünleme müsait yani. Rahmetli kesin bunu da düşünmüştür. Anneme de güceniğim tallahi. Keşke Osman koysaydı adımı, daha bi karizmatik olurdu. Orhanlılar diye bir imparatorluk var mı tarihte? Yok. Orhan değil, Osman kurdu devleti. Orhan ne yaptı? Kendi adına sikke kesti. Sonra da düşman imparatorunun kızıyla evlendi, işte o kadar. Benden de o kadar koca olur işte. Sıç bağırma, bostan bitsin be abla, sen de ye, ben de yerim.

"Orhan, yapma böyle. Senin iyiliğın için konuşuyorum."

Ne yani, bi de hain ablama hak mı vereceğim? Ezikliğın de sınırı var. Hadi çok uzadı, tadı kaçtı bu işin, ikileyelim. Gitmek için kalkıyorum,

üzerimdeki kedi tüylerini patak metoduyla temizleyerekten. Tam o sırada ablam üzerime bi tur daha kusuyo:

"Sen evrensel bir keksin oğlum, safsın saf. Saflık konusunda müseccel bir markasın. O kız da kesinlikle salak. Tabii eğer sakat bir şeylerin peşinde değilse..."

"Neden abla?"

Yanıt yok.

"Neden, söyler misin, neden salak benim karım? Yani müstakbel karım? Ben niye..."

Tüh yahu, tam söylenmişti, yine söylenmemişe döndü nikâh meselesi. Neyse, neyse. Şimdilik bu muğlaklık da iyidir. Yaratıcı olur.

"Yapamaz mıyım yani? Beceremez miyim? Evlenip, kendime bi aile kurup, normal bi hayat süremez miyim?"

Şu gariban kardeşi ısrar ettikçe daha çok susuyo ablası, kendi içine kaçıyo. Bir yelkenliye binip suskunluk denizinde uzaklaşıyo sanki. Kucağındaki kediyi bez bebek gibi yere fırlatıyo. Kalkıp arka odaya gidiyo duygusuzca. Kaçıyo adeta. Koridorda kaybolduktan sonra ardında aralık bıraktığı kapı hönkürüyo sadece:

"Gırç, gurç, traak."

Evde bir mutsuz bayram havası. Herkes yine birbirine küs.

Bütün o kötü lafları, aşağılanmayı sarınıp sarmalanıp üstüme giyiyorum. Kapıyı çekip çıkıyorum. Aslında ablamdan tümüyle çıkıyorum. Kulağının arkasını görürsen bi daha beni de görürsün abla. Benimle evlenmek isteyen kız salakmış. Aslı da salakmış, hangi kız

olsa o da salakmış. Salakların kocası Orhan'mış. Müstakbel kocası yani, orası hâlâ muallak. Öyle olsun be abla, peki öyle olsun.

Bu kez babam ünlüyo kabrinden:

"Orhan oğlum, ağaca yaslanma ağaç yıkılır. Duvara yaslanma duvar yıkılır."

Aslı Ülkeye Muğlak Döner

Uçaktan indiğinde kimseyi tanımadı, kimse de onu. Gördüğü hiçbir şeyi hatırlamadı. Yıllar geçmiş, yollar değişmişti. Herkes, her şey, konuşulan bütün diller artık yabancıydı Aslı'ya. Bindiği taksi bile. Çocukluğunun semtinin adını zar zor söyledi. Taksici aracını şerit çizgilerine göre değil, yoldaki çukurlara göre sürdü. Çukura düşmemek için her türlü kuralı ihlal etti. Diğer sürücüler hakkında durmadan söylendi. Bazılarını bir çeşit küfre benzetti Aslı.

Köşedeki çeşme yıkılmış, güzel sokak çirkinleşmişti. Apartman boşluğu topuğuna basılmış ayakkabılarla doluydu. Asansör artık çalışmadığı için valizini üçüncü kata kadar elinde taşıdı. Yalnızlık kokan eve girdi. Çocukluk yatağına sarıldı. Gözlerini yumdu. Dünyaya gözlerini kapadı.

Ertesi gün evden de, küvetten de hiç çıkmadı. Bütün gün yıkandı. İyice, ama iyice kabardı kirleri. Büyüdü ve temizlendi bedeni. Suda erimeye çalıştı. Tavana baktı. Saç kurutma makinesine baktı. Kablosu yeter miydi suya daldırmaya? Biter miydi bütün sıkıcılıklar? Ölüm çok kolay, hayat mucize Aslı. Var mı senden çaresizi?

Necip Amca uğraşsın artık. Madem seni çağırdı, bu işe bulaştırdı. Sen anlamıyor. Başa çıkamıyor dünyanın işiyle. Miras, vasiyet, veraset. Sen bilmiyor bunları, sen söyleyemiyor, dilin dönmüyor. Necip Amca halleder. Necip Amca, mein Gott! Öyle bir adam ki ne dese yapmak zorundasın. Ya öleceksin ya yapacaksın. Bu eve nasıl baktıysa, işlerin de çaresine baksa. Seni karıştırmasa.

Perdeler çekilmiş, ev kararmış. Odalar küçülmüş, tavanlar alçalmış. Aslı geldiğinden beri ışıkları yakmıyor. Elektrik düğmelerinin yerini bile bulamıyor Aslı. Unutmuş her şeyi. Unutmayı başarmış. Çok zaman oldu buradan uçup gideli. Çeşme durağında inmeyeli.

Hem o daha küçücük, lütfen kızmayın ona teyzesi. Vaatleri küçük. Beklentileri küçük. Endamına kanmayın, bu gelişkin bedeni yetişkin bir benlik doldurmuyor. Örneğin, insanların yemeklerine neden acı

biber koymayı sevdiklerini anlayabilmiş değil henüz. İçki de içmiyor, ağzı yanıyor alkolün acısından. Türkçeyi düzgün konuşmıyor amcası, kızmayın ona. İfadesi eksik. Hiç tahmin sanmıyor Aslı. Varsayım yapamıyor. Günlerdir evde. Kapıdan dışarı çıkamıyor. Yataktan inemiyor. Yastığını yedi, yorganını giydi...

Bir yol bulması, güçlenmesi gerek. Ya da makineyi küvete düşürmesi. Saç kurutma makinesi küvete düşecek. Suya doğru bir akım verecek. Alternatif bir ölümle ölecek Aslı. Ötesini artık Necip Amca düşünecek, babasının eski arkadaşı. Yoldaşı. Ortağı.

Var mı senden özeli Aslı? Niye geldin ki geri? Buradakiler kalkıp kapıya dayanmışlar, Viyana'yı kuşatmışlar, alamamışlar, hem de iki kere. Sen niye döndün?

AEIOU. Graz Katedrali'nin kapısında okumuştun. Alles Erdreich ist Oesterreich untertan: Bütün dünya Avusturya tarafından yönetilmeye mahkûmdur. Alfabenin beş sesli harfinde bütün bir ülkenin, tarihin, insanın özetini yapmışlar. Yıl 1440, Habsburg Hanedanı dünyaya ilan ediyor: AEIOU! Avusturya'nın kısaltması bu. Sen neyin kısaltması? AEIOU: Aslı Eve İşedi Ordan Uçtu. AEIOU: Aslı Eti İstedi Otu Unuttu. AEIOU: Aslı Erken İndi Oysa Uzundu hayat. Peki sen neye mahkûmsun Aslı? İki dil, iki ülke arasında paramparça. Senin hayat işte bu kadar.

Avusturya şimdi çok uzakta. Oraların iklimi sert, atmosferi kalın. Göğün altında kalan bütün canlılar o sertlikten etkilenir. İnsanlar çok etkilenir. Mizaçları taş, reaksiyonları kabadır. Kurallara ve yasalara uyulur. Haklar ve halklar korunur. Sonbaharda yapraklar neredeyse üst üste konarak özenle toplanır. Bahçeler hep muntazamdır. Yollar açılır. Çimenler biçilir. Aslı'yı da biçerler. Bir yerde yaşayınca orası insanın içine giriyor. Ele geçiriyor. Geçen zamanla beraber rasyonel ve dengeli insanların yaşadığı o soğuk ülkenin doğasına alıştı Aslı. Onların arasına girdi. İçindeki Akdeniz damarı uyuştı, tamamen onlara karıştı. Onlara benzedi. Onlar gibi oldu, onlardan biri, kanı mavi. Katışmış, katılaştı, Batılılaşmış.

Necip Amca, kalk gel, demişti. Sana ihtiyaç var. İşler karıştı. Babanın vasiyeti var, unutma. Ben elimden geleni yaptım. Şimdi sıra sende. Bırakma. Vazgeçme. Yalnız iyi bir avukat bul kendine, demişti. Dışlı

bir avukat. Tek başına ezerler seni. Baş edemezsin. Burada işler senin düşündüğün gibi yürümez. Yok ederler. Yok.

Bu evde ne işin var senin Aslı? Bu dilde, bu ülkede? Necip çağırdı diye dönmen mi gerekirdi? Tek başına yaşamayacak olduktan sonra, kızmışsın, erkekmişsin, ne fark etti?

Küvetin fişini çekip suyu boşalttı. Banyodan çıktı. Çırılçıplak. Yatak odasındaki aynanın önünde durup kurşunkalemi memesinin altına koydu. Eski zamandan kalma bir test. Memelerin sarktı mı Aslı? Kalem hiç durmadı orada, hemen yere düştü. Sarkmamış. Ya da daha olmamış. Küçükken küçük memeler iyiydi. Ya şimdi? Altında kalem durmayan göğüslerine baktı. Islak bedenine. Sessiz sedasız köşesinde bekleyen üçgen kuyusuna. Kendisiyle oynamaktan hoşlanmıyor Aslı. Bu işi başkalarına bırakacak.

İlk ciddi evlenme tehdidini on bir yaşında aldı. Komşunun oğluydu, Aslı'dan büyük, sümüklü bir ergen. Kaçarak uzaklaştı duvarın dibinden. Tercihlerinde daima soğukkanlı olduğuna göre, neden şimdi değişecekti ki, neden?

Neden ölümü düşünüyordu? Yaşamak, uğraşmak zor geldiğinden. Hatırlamak. Makul olan ölmek değil, sorunları çözmek, çözene dek direnmek değil miydi? Babasını düşündü. Dirençli babasını. Onu sevdi. Saçlarını, bıyıklarını okşadı. Gülümsemesine sarıldı. Ne kaldı ki geriye? Duvarda bir resim. Dolapta bir takım elbise. Raflar boyu kitap. Bir vasiyet. Hakkımı yedirme!

Kendini tamir et Aslı. Tıpkı bir Viyanalı gibi. İstanbul'daysan Avusturyalıların yapacağını yap. Bir avukat bulmak gerekiyorsa bir avukat bulmak. Tuttuğunu koparmak. Ne gerekiyorsa yap.

Hızla giyindi. İnternete girdi. İstek gönderdi.

"Yarın akşam yedide Kaktüs'e düşersen, şu dünyalar çirkini yüzümü görebilirsin" yazdı karşı taraf.

Kaktüs mü? Kaktüs'e baktı hemen. Arama sonucuna göre dikenli bir bitki. Bir de Cihangir'de kafe/bar. Gülücük yaptı Aslı.

Tehdidinizle İlgilenmiyorum

Piyano alabilecek kadar paralı olmadıkları belliydi anne kızın. Daha karşı kaldırımdan anlamıştı Necip Tekbulut, yine de uzun uzun izah etti onlara piyano çalmakta parmakların önemini. Piyanonun kendisi de çok önemliydi elbette. Pedalların yeri, akordu, mobilyası, markası, boyası, cilası... Kuyruklu, kapaklı, kulaklıklısı... Anlattıkça anlattı. Ama en önemlisi yetenektir, tutku, ruh... bir de tabii parmakların yapısı. Duvar piyanosunun asla duvara tam olarak yaslanmaması gerekirdi. Akort ücreti oturuşan semte göre değişebilirdi. Kız sıkılırsa ziyarı yoktu. Yıllarca dayanırdı bir piyano. İkinci elde de gayet güzel para ederdi, bu açıdan iyi bir yatırım da sayılırdı piyano almak.

Lafı bunca uzatmasının sebebi bütün gün dükkânda tek başına oturmaktan içine dolan o büyük can sıkıntısı değil. Gerçi o da var, kesin. Günde iki ya da üç kere açılır bu kapı. Adres sormaya gelenleri, dilencileri, kapı komşusu diğer esnafı düşersek, gerçek müşteri günde ya bir kere gelir ya da hiç gelmez. Piyano satarken akşamı siftahsız etmeyi göze alabilmelidir insan. Bu nazlı aletlerin alım satımı iyidir, hoştur ama hareketsiz ve bereketsiz bir sektördür.

Bugün durum azıcık farklı. Necip Bey'in bitmek bilmeyen tanıtım konuşmasının arkasında bambaşka bir sebep yatmakta. Sekiz-dokuz yaşlarındaki kız çocuğu ve onun için daima en iyisini isteyen annesi galeriye geldikten hemen sonra üç kişilik bir ekip daha içeri girdi, ancak piyanolara yalandan bile bakmadan, gidip Necip Bey'in, dükkânın dip köşesindeki masasının önüne çökreldi. Bu tipleri tanıır Necip Bey. Hayra alamet değillerdir. Masasının başında onu bekleyen şeyin adı açıkça bellidir: bela. Belaya karşı yapılacak şey bellidir: Yakındaysa tepele, uzaktaysa oyala.

Nihayet kız daraldı, annesi de parasızlığına lanet etmekten sıkıldı. Bütün bunlara bir de Necip Bey'in nezaket sınırlarını aşan satış baskısı eklenince, bu zaten imkânsız müşteriler yavaş yavaş dükkândan dışarı doğru itildi.

Necip Bey, arkalarından kapıyı kapadı. Müzik setine gidip 32 sonatlık Beethoven koleksiyonundan bir seçim yaptı. Aslında tam olarak bir

seçme sayılmazdı bu. Her zamanki gibi Ayışığı Sonatı'nı tercih etmişti. Diski koydu, Barenboim'i alkışlayan seyircilere katıldı, sonra müziğın sesini ayarladı. Yapacak başkaca bir şey kalmadığında, isteksizce ama son derece sakın bir biçimde gelip masasına oturdu yaşlı adam.

"Bemol Piyano Galerisi'ne hoş geldiniz beyler, nasıl bir model bakmıştınız?"

"Hoş bulduuk efendim. Siz Necip Bey oluyorsunuz, değil mi?"

Söze giren diğerlerinden farklıydı. Biraz daha yaşlıca, göbeğı fazlasıyla yerinde, saç hayli eksikti. Boyunbağı olarak tercih ettiğı papyonun mükemmel simetrisi, mendil cebindeki ipeklinin zarif deseni ve lastikli pantolon askıları sayesinde arkasında ayakta duran izbandutlarla farkını daha ilk bakışta belli etmekteydi. Arkadakiler zaten mafya familyasıyla birörnek giyinmişti. Yakası açık siyah gömlek, siyah takım elbise, sivri burunlu siyah ayakkabılar, karanlık gözlükler... Herhalde Kızılay dağıtıyor bu zevksiz kıyafetleri, diye düşündü Necip Tekbulut. Bir çeşit fedai üniforması değil de nedir bu?

"İsabet buyurdunuz, bendeniz Necip Tekbulut. Adımı bildiğınize göre, tavsiye üzerine mi geldiniz?"

"Yok efendim, yok. Önce bir tanışalım, değil mi? Benim adım Muzaffer Yardangeçti. Avukatım. Hayırlı bir iş için ziyaret ediyorum sizi. Muhterem beyefendi, müvekkilim olan firma gıyabında size çok güzel bir teklif yapacağım. Samimi fikrim odur ki, duyar duymaz kabul edeceksiniz."

Necip Tekbulut başıyla selamladı bu beşuş çehreli avukatı. O sahte gülümseyişin altından çıkacak gerçek belayı duymak için sabırsızlanmaktaydı. Oyunu bozmadı yine de, gerçekten sohbet edemişçesine mukabele etti:

"Öyle miii, çok sevindim, ben de bu akşamı da siftahsız yapacağız diye hayıflanıyordum. Sadece bugün değil, bütün hafta boyunca tek bir piyano bile satamadım. Allah sonumuzu hayretsin diyordum ki,

karşımda sizi buldum. Demek ki Allah rızığımızı bu sefer de böyle gönderdi. Hadi bakalım hayırlısı. Evet sizi dinliyorum avukat bey."

Muzaffer Yardangeçti, yüzünde donmuş bir tebessümle bakakaldı yaşlı esnafa. Tarttı, hesap etti. Haninin avukatıydı o, ninenin Muzaffer'i. Elindeki dosyaya da, dosyadaki teklife de pekâlâ güveniyordu. Bu dosyayla Yosunlar İnşaat adına Necip'e tam bir milyon TL önerecekti. Karşılığında da Necip Efendi bir imzacık atacak, şirketteki yüzde on hissesini devredecekti. Bu kadar basitti. Yine de belli olmazdı böyle bir ihtiyarın ne halt edeceği. İşte bu yüzden kurt Avukat Muzaffer Yardangeçti peşrevi uzatıp havayı daha da yumuşatmayı seçti.

"Efendim, malumunuz şehir hızla değişiyor. Yeni hayatlar yeni binalarda yaşanıyor artık. Yeni gelince de bizim gibi eskilerin, köhnelerin revacı kalmıyor, değil mi efendim? Yosunlar İnşaat olarak müvekkillerim de..."

"Orda durun," diyor Necip, beğenmediği bir şaka yapılmış da asabı bozulmuş gibi. "Orda durun lütfen. Sözünüzü kesiyorum, kusuruma bakmayın lakin konuyu anladım. Cevabım da belli. Teklifinizle ilgilenmiyorum."

"Bakın Necip Bey, size firma adına çok iyi bir öneri getiriyorum. Bu dosyanın içindeki evrakı imzalarsanız zengin olacaksınız. Hatırlatması bana düşmez ama, biraz evvel kendiniz söylediniz, daha siftah bile edememişsiniz bugün. Genç arkadaşlarım belki bilemez, lakin ben gayet iyi kavriyorum durumunuzu. Böyle devam edemezsiniz."

"Orası benim bileceğim iştir. Size ne?"

"Yapmayın be Necip Beyciğim, şu halinize bakın. Bizim yaşımızdaki insanların durup nefes alması gereken bir çağ vardır. Yaşlılık denen yılan hepimizin kapısında. Bugün sıhhatiniz belki yerinde, peki ya yarın? Ömrünüzün sonuna dek çalışabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sabahtan akşama didinerek, müşteri yolu gözleyerek para birikmez, geçtim biriktirmeyi, para bile kazanılmaz."

Avukatın ikna için söyledikleri, karşısındaki ihtiyarı daha da çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu. Üstelik yaşlılık fikri Necip Tekbulut'un en tiksindiği şeylerden biriydi. Emekli olmak kira ya da faiz geliriyle geçinmek, hiçbir işe yaramadan akşamı beklemek... Hiç hazzetmezdi böyle bir hayat düşüncesinden. Öyle yapanları da ayıplardı.

"Beyefendi, avukatlar belki anlamaz ama, piyano satan yaşlı esnaf gayet iyi bilir ki para mühim bir şey değildir."

"Yapmayın canım, ne demek şimdi bu... Peki nedir sizce mühim olan?"

"Güvenmek, inanmak mühimdir. Başkasını da düşünebilmek mühimdir. Verdiğin söze sadık kalabilmektir." Konuşmanın çıkmaz sokağa girdiğini fark eden Muzaffer nezaketle yaptığı ısrarı bırakıp daha açıksözlü davranmaya karar verdi. Arkasında dikilen iki kara bıyıklıya şöyle bir gözucuyla baktıktan sonra yanıt verdi. Ancak bu kez sesinin tonu değişmiş, yumuşaklıklar yerini tehditkâr bir ifadeye bırakmıştı:

"Güzel söylüyorsunuz da, güvençle, inançla sadece başkalarına yardım edebilirsiniz Necip Bey, ama kendinize kesinlikle zarar verirsiniz. Ondan sonra yanlarında olmazsanız, size güvenenleri kim koruyacak? Bir de böyle düşünün. Değer mi şimdi tatsızlık çıkarmaya?"

Necip yaşlı burnuyla kokladı bu cümleyi. Evirdi, çevirdi, aldı cebine koydu. Sakin sakin ayağa kalktı. Sesini yükseltmeden, kendi kaybetmeden yanıtladı avukatı:

"Avukat bey, teklifinizle ilgilenmiyorum, tehdidinizle hiç ilgilenmiyorum. Şu yaşıma gelmişim, bugüne dek kimsenin zoruyla yolumdan dönmüşlüğü yoktur. Söylediğim şeyi yaparım, yapamayacağım şeyi söylemem. Söz verdimsem tutarım, bana güveneni yarı yolda bırakmam. Bilmem daha açık nasıl ifade edebilirim, bende satılacak mal kabilinden bir tek piyano bulunur. Hadi tezgâhın önünde durmayın artık, dağılın. Alan almayan belli olsun."

"Anlamıyorsunuz Necip Bey, sadece kendiniz için değil, diğer hissedarlar için de değerlendirmelisiniz bu teklifi. Yoksa hem rızklarına mâni olacaksınız hem de, belli mi olur, onların güvenliğini de tehlikeye atacaksınız. Değer mi bu kadar risk almaya?"

Muzaffer Yardangeçti yine belli belirsiz bir hareketle arkasında dikilen karaltıları işaret etti sözlerini bitirirken. Sanki bir iyilik yapmak istiyor gibiydi, Necip'e yardım eli uzatıp onu battığı bir beladan çekip çıkarmak...

Bu sahte iyilik havaları daha da kızdırdı karşındakini. Tehdit ve buyurganlık, en tahammül edemediği şiddet biçimiydi.

"Hadi oradan, köstebek kılıklı kel pezevenk. Teklifin de yerin dibine batsın, inşaatın da. Git söyle patronlarına, bu can bu bedenden çıkmayınca, siz de o tiyatroyu yıkamazsınız."

Necip Tekbulut kendini fazla kaybetmeden, sesini çok yükseltmeden, neredeyse tekdüze bir ses tonuyla söylemişti bunları. Avukatın ağzından duyduklarıyla çileden, zıvanadan, çığrından çıkabilirdi. Çıkmadı. Görünüşte tavrında hiçbir değişiklik yoktu.

Muzaffer Yardangeçti ısrar etmenin, uzatmanın faydasızlığını anladı. Teklif dosyasını çantasına koyarken, o da eski kulağı kesiklerdendi şüpheşiz, biraz mırıldandı o kadar.

"Paşa gönlünüz bilir. Nasıl istiyorsanız öyle yapın. Ne var ki müvekkillerim sabırlı insanlar değillerdir Necip Beyciğim, ne yaparsanız çabuk yapın."

Kalktı, kapıya doğru uzaklaştı Avukat Muzaffer. Siyah takım elbiseli gölgeler de onu takip etti. İkisi çıktığında üçüncüsü durdu. Adı Haydar. Kuyruklu bir Steinway'in yanındaydı Haydar. Daha önce bir piyanoya hiç bu kadar yakın olmamıştı. Çocukça bir merakla dokundu aletin yüzeyine. Parmaklarının ucunda hissettiği kayganlık hoşuna gitti. Parlak siyah klavye kapağını kaldırdı. Ortaya çıkan muntazam

görüntü daha da hoşuna gitti. Fildişi rengindeki tuşlara hayran hayran baktı. İki eliyle birden bu yatay merdivenin üzerinde gezinmeye başladı. Sanki bir nota seçecekti de, hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyordu. İşte bu hareket delirtti Necip Bey'i. Artık tutamadı kendini. Oturduğu yerden ayağa fırlayarak güreledi:

"Hey sen, çek bakayım o pis ön ayaklarını oradan!" Kara gözlüklü Haydar yüzünü Necip'e döndürdü. Bu pozunu hiç bozmayarak aniden on parmağıyla birden yüklendi piyanoya. Var gücüyle, basabildiği kadar çok tuşa basmıştı. Çıkan yüksek sesle Bemol Piyano Galerisi doldu, doldu, doldu. Notalar sanki ayna ve camla örülmüş bir kafese sıkışmıştı da, kurtulmak için çırpınıyor, sağa sola savruluyordu. Taşacak bir boşluk, kaçacak bir aralık arayarak uzun süre yankılandılar. Bu süre boyunca dükkân sahibinden gözlerini ayırmayan Haydar sonunda kişnedi:

"Bana bak ihtiyar, maraza çıkarma, gözünü öyle bir morartırım ki, ömründen geriye kalan günlerde siyah tuşlarla beyaz tuşları birbirinden ayıramazsın."

"Siktir ulan!" diye yanıtladı Necip. Yerinden fırlayıp eşkiyanın yakasına yapışacakmış gibi bir hareket yaptı. Ama sadece anlık bir hareketti bu, yaramaz çocukları kovalamak için yapılan göstermelik bir refleks. Mevzisini terk etmeden düşmanı korkutmak istercesine, diş gösteren vahşi bir hayvanı kovalarcasına.

Bamm diye güzelim aletin kapağını düşürdü Haydar. Sonra ağır ağır arkasını döndü, kabadayı duruşunu da yanına aldı, vurdu kapıyı çıktı.

O da gittikten sonra hiç almadığı bir nefesi verdi Necip Bey. Derin bir off üfledi gerisingeriye dünyaya. Neredeyse on yıldır sigara içmiyordu, yine içmedi. Yıllarca içinde biriktirdiği dumandan kalanları ciğerlerinden toplayıp sıkıntılı bir ofla saldı aynalardan yana. Sonra ipli yakın gözlüğünü boynundan alıp burnunun üzerine ilıstırdı. Masada daima şarja takılı durmak zorunda olan taksici modeli eski telefonunu aldı eline, elleri titriyordu, o anda fark etti. Rehber girdi, zaten üç-beş isim kayıtlıydı küçük hafızada, birini seçip aramaya bastı.

Aslı'nın şimdiye dek çoktan gelmiş olması lazımdı.

Musandıralı Ev

"İnsanın aklı uçmaz kızım. İşletim sistemi mi bu? Uçsa uça şapkası uçar."

Bi yer biliyomuş da, beni götürseymiş de, aklım uçarmış da. Pöh. Haspa Viyana'nın dağından inmiş, bana İstanbul öğretiyö. Yapılır mı lan bu güzel kardeşinize? Biz bugüne bugün Cihangir'in çıyanıyız, senin İstanbul hakkında bildiğinden fazlasını unutmuşuzdur biz icabında. Sen olaya bak usta. Aç karnına bira kafası iyi olmuyomuş lan. Yamuldum biraz. Yani alkolün hiçbi türlüğü çarpmaz da beni, olacak iş değil, biraz dumanlandım bu akşam. An itibarıyla parçalı bulutluyum. Yağsam yağarım, onu da bildiriyorum. Uzun lafın kısası, şimdi yarım porsiyon turist ablaya atarlansak, adres konusunda detayda boğulma ihtimali var. Haybeye IMDb skorumuz düşecek, başka da bir işe yaramayacak. İyisi mi susalım. Bekleyelim görelim.

Aslı Kaktüs'te beni öptükten sonra enjeksiyon metoduyla hamile kalmış bi kurbağa gibi zart diye ayağa fırladı, gidip barmen Ertuğrul Bey'in önüne yaklaşık bir hesap parası attı ve beni dahi beklemeden dışarı uğradı. Hızlı hızlı yürüyö, hatta uçuyodu. Onu Cihangir'in en çirkin binası olan katlı otoparkın girişinde ancak yakalayabildim. En üste tırmandık. Yıllardır hiç Reno 12 görmemiştim. Hem de fıstık yeşili. Depoyu fullesen fiyatı iki katına çıkacaklardan. Üstünde portbagajı bilem var.

Bindi. Ben de bindim. Müziği açtı. Dinledim. Galiba Almanca romantik bi şeyler çalıyodu. O âna kadar susmuşum, şimdi nereye gittiğimizi sorarak gecenin içine edecek değildim. Kafam o kadar çalışıyordu. O sustukça ben de sustum. Telefonu çıkardı, konuştu. Konuştu derken, alete Almanca bi şeyler söyledi, soru mu sordu, emir mi verdi, malum Almanca bilmeyince pek anlaşılmaz, herifler zaten normalde de döver gibi konuşuyo, neyse akıllı alet bi uygulama açtı. Alman usulü navigasyon. Aslı adresi de söyleyerek girdi, ben anlamadım. Almanca seslerin bi kısmını hatırlıyorum elbette, taa lise yıllarında komedi niyetine izlediğimiz Bavvera yapımı porno koleksiyonundan.

Aslı komutları uygulamaya başladı. Cihangir'den sahile indi, Beşiktaş'a doğru döndü. Barbaros'tan yukarı saptı. "Karşıya geçeceksek ikiden git, birinci köprü bu saate kilittir," dedim. Ama uygulaması birinci köprüyü gösteriyordu. Söylediklerimi dikkate almadı. Çok mu içmişim, yoksa Aslı'ya bakmaktan sarhoş muymuşum? Gözümü kapadım. Köprüyü filan hatırlamıyorum. Bilmiyorum artık, nereye...

Takıldım sana Aslı. Ayyaş yollarını aştım da geldim. Götür beni. Bir türlü tadını çıkaramadığım hayatımı yaşıt bana.

Ertesi sabah. Bir gözümü açtım ki... E nerdeyiz? Burası... Otel değil, hayır kesinlikle otel değil, daha çok ev gibi. Fakat tam ev de değil, yazlık gibi, az eşyalı, az yaşantılı bi ev. Baktım, yanımda Aslı'nın bacakları uçsuz bucaksız bi beyazlığa doğru uzanıyor. Düşündüm ki, ne önemi var, Aslı almış götürmüş beni, maksat hasıl olmuş. Rahatladım. Genelde refikimden azarım. Bu kez refikamdan azmışım. Neresi olursa olsun. İsterse cehennemdeki kazanın dibi olsun. Canıma değsin, nereden inceyse de ordan kopsun.

Kalktım. Camı açtım. Denize bakan bi tepe. Manzara itibarıyla cehennem filan diil, cennet cennet. Aşağıda halkıma özgü o sonsuz büyüme hırsıyla zıvanadan çıkmış bir sahil kasabası uzanıyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi uzanıyor. Ben uyurken belli ki epey yol gitmişiz. Arada dünya dönmeye devam etmiş, sabah olmuş, güneş doğmuş, insanlar kalkmış. Horozlar bile işe gitmiş. Ben de çişe gittim. Yüzümü yıkadım. Havludaki nakışları okudum: "Sandima 37" yazıyordu. Hayret 37, dedim kendi kendime. Özenli bir işletme.

Uzaktan kumandaların altında bulduğum tanıtım kitapçığından öğrendiğime göre Bodrum'da, Yalıkavak' tayız. "Musandırallı Ev"de kalıyoruz. Yarım kat kot farkıyla iki ayrı bölüm olarak inşa edilmiş. Eski Bodrum evinin en orijinal haliymiş bu. "Musandırallı" da dolap demekmiş; yatak, yorgan dolabı. Yüklük hesabı yani. Mimari tanrısı beni affetsin, biraz uydurulmuş efsane kokuyodu broşür metni. Ama mekân gayet şekilliydi. Yalıkavak Koyu'na hâkim, havuzlu, fiskiye, palmyeli bi şehvet bahçesine düşmüştük. Ev sahipleri Aslı'nın kuzenleri olabilirmiş. Yeğenleri, kuzinleri, hatta kuzinesi bile olabilir. Eldeki iletişim imkânlarıyla şifreyi bu kadar çözebildim. Bravo, sizin de tespit ettiğiniz gibim, elzem olmayan datanın peşinden gitmiyorum. He deyip geçiyorum, yoksam cildim bozuluyo.

Cennet gibiydi valla, cennet. En önemlisi de, bir hafta boyunca tam pansiyon konakladık, yedik, içtik, beş kuruş para ödemedik. En azından erkek tarafı ödemedi. Zati üzerimde pek nakit yoktu. Eh züğürtlüğüm malum, bi çeşit kevgirim. Aslı da ödermiş gibi yapmadı. Şimdi düşünüyorum da, mı acaba? Oraya daha önce gitmiş miydi? Tesis sahiplerini gerçekten tanıyo muydu? Bunlar tartışılır şeyler.

İtiraf etmeliyim ki kardeşiniz Orhan, o güne kadar Gümüşlük'ten başkasını bilmezdi Bodrum'da. Sandalet giyen ağdası gelmiş kızlar, Dalgıç'ın dolmaları, Cumhuriyet'in kalamar yemekten her yaz biraz daha şişmanlayan şamandıra kılıklı torunu filan. O mendebur tavşanların peşinden minyatür adanın tepesine tırmanmak, arkadaki rüzgârlı koya yürümek, bi de teknede keyif çatanlara gıptayla karışık küfürler etmekten ibaretti Bodrum benim için. Hep aynı salaşlık, hep aynı gariban dekoru kısacası. Bitik otellerden, kiralık odalardan gayrisinde kalmak ayıptır bana. Lükstür. Burjuva sayılır. Bi de, affedersiniz, kol gibi pahalıdır.

Amaaan neyse. Hayatımın ennn güzel haftası ve maalesef ennn kısa yedi günüydü. Zaman üstümüzden bulutlar gibi akıp geçti bir rüya boyunca.

Aslı kabaca benim olamadığım her şeydi: temiz, düzenli, sağlıklı, zinde. Hepsi birden. Sadece dili, bedeni, duruşu, varoluşu değil, ruhu da farklıydı. Farklıydık. Orada iyice anladım ki bu kızın ne aklı ne ahlakı ne de insanlığı bana benziyordu. O dahaydı. O fazlaydı. O başkaydı.

Kış ortasında olmamıza rağmen havalar da bayağı iyi gitti. Yürüyüşler yaptık. Midemiz bulanana kadar kuma resimler çizdik. Üşüyünce birbirimize sarıldık. Şömine yaktık. Aşk yaptık. Sevişmeyi genel çerçevede biliyordu Aslı. Eksiklerini tamamlamama müsaade etti. "Bitirdiğim ilişkilerin tamamını seks yüzünden bitirdim," dedim ona, sonra gayet ciddi bi edayla izah ettim, ya bi şeyleri küçüktü ya da bi şeyi beceremiyodu ya da bi şeyi kabul etmiyodu. Biraz sallamış olabilirim, öhö, ne de olsa kendime güvenim gelmiş, havaya girmiştim.

Şişlere sucuk takıp getirdiler, ateşe tuttuk. Yağ damlattık taşlara, caanım ahşapta, orda burda, mobilyada mum lekesi bıraktık, her yeri berbat ettik. Kafayı bulup utanmadan fiskiye'nin altına girdik gece vakti, titreye titreye. Türkçenin gözünü çıkardık.

Yüzüstü yatıp sırtüstü dedik. Çünkü sırtımız üstteydi. Şimşek çarptı, yıldırım döküldü, gök gürültüledi. Denizden canaforlar çıktı. Anyakı konyakı gördük. Sestik kesimizi. Dumangaçlar yaktık. Aslı suratıma uzun uzun sigara dumanı üfledi. Emişmek, yiyişmek ne kelime, ısıra ısıra öpüşтік o ıssız havuz başında.

Orada, hani çok normal bi şi söylermişçesine, bi şey verdi bana, siz nasıl diyorsunuz, hah, bi teklif, teklif verdi Aslı. "Hadi evlenelim," dedi. Bana dedi, "ben"a. Ben Orhan'a.

Ben ki düne kadar İstanbul'u kaplayan insanlar okyanusunda bir plankton bile değilken... Kendimi hayatın karmaşık denkleminde olsam olsam bir yuvarlama hatası gibi hissederken... Derin vadilerle yarılmışken, bi heyelanken ben, Haymana Platosu'na benzerken, içi boş bir tahıl ambarına... Osman Sultan te o zamanlar hem de tek başına kocaman bir beylik kurmuş da, ben kendime ait bir benlik dahi kuramıyoken... Hiçbir işe yaramıyoken... İş-güç-enerji ünitesinden çakmışken, üçünü de yapamıyoken... Hep aynı şeyleri tekrarlarken... Üşenirken, ertelerken, vazgeçerken...

"Orrrhann!"

Ama anne, bak şimdi Aslı gibi bi kız, bi kadın ya da her neyse, beni istiyoo, gel diyo. Nasıl olabilir ki bu iş? Hayret bi şi, oluyo işte. Bi dur lütfen, nefes ver oğluna. Oracıkta kabul ettim Aslı'nın teklifini.

Galiba. Sanırım. Etmiş olacağım ki Bodrum dönüşü harbiden evlendik. Çat diye.

Kimselele Görünmeyen Hayalet

1966 yılının yaz başlangıcıdır. Kerim sene sonu sınavlarına girmez, yüksek ticaret mektebini üçüncü sınıftan terk eder. Oyuncu olmak istemektedir. Arada şiir de yazar ama aklı fikri sahnededir. Fakülteden sınıf arkadaşı Oruç bu yolda onunla birlikte yürüyecektir. Bir müddet boşta kalırlar. O yıllarda tiyatro denen şey neredeyse tamamen resmî bir iştir. Parayı devlet verir, oyuncular devlete memur olur. İstanbul'da perde açan bir avuç özel teşebbüs ise salon ve sermaye eksikliğinden şikâyet etmektedir.

İki kafadar çalmadık kapı bırakmamacasına yaz boyu iş arar. Tam ümitlerini kaybetmişken bu arayışları beklenmedik bir şekilde meyvesini verir. Yeni kurulacak bir kumpanya çıkar ortaya. Derhal oyunculuk için namzet yazılırlar. Okul sahnesinden az çok tecrübeleri bulunmaktadır. Bu sayede kabul olunurlar. Fakat heyhat, ortada sabit bir maaş yoktur. Oyun başına, hasılatтан ufak bir pay alacakları söylenir. Patron bu konuda münakaşa kabul etmez.

İki arkadaşın tiyatro dünyasında tanıştıkları ilk patron Bay İhsan olacaktır, namı diğer İhsan Hoca. Ülkenin en önemli sahne duayeni olarak tanınan bu adam bir bankanın desteğini de arkasına alarak özel bir tiyatro kumpanyası tesis etmek peşindedir. Kerim'in ileride de muhtelif vesilelerle tecrübe edeceği gibi, patron denen şey birbirine çok benzer. Esasen sanatçı olsun, tüccar olsun fark etmez. Patron patrondur. Hemen hepsi karakter kaybından mustarıptır. Ama bu güruhun içinde Bay İhsan'ın yeri ayrıdır. İçindeki ruh uçunca insandan geriye kalan enkaz neyse, Bay İhsan tam da odur, yani bildiğiniz puşt. Tiyatro sanatının kitabını yazmış bu adam aynı zamanda adinin bayağısı, gaddar bir işverendir. Yanında çalışanları öldürmez, ama sürüm sürüm süründürür. İş verir, emir verir, bayram, seyran, hafta sonu demeden gece gündüz köpek gibi çalıştırır ama karşılığını asla ödemez.

Kerim arada sırada sorar can yoldaşına:

"Para nedir Oruç?"

"Bizde olmayan, patronun da vermediği." Bu bayat şakaya iki donsuz kâh kâh güler. İhsan Hoca'dan alacakları nihayetinde üç otuz bir paradır. Lakin sormaya yanına bile yaklaşamazlar. İhsan uyanığı arada şakirtlere ölmeyecek kadar bir ödeme yapar. Sözde herkesin alacağını kuruş kuruş hesaplayıp kenarda biriktirmektedir. Gerisi alacak defterine yazılır. Böylece kimse kumpanyayı kolay kolay bırakıp gidemez. Patronun ne işi biter ne oyunu ne de parası.

Çalıştıkları sahne küçüktür. Cadde-i Kebir'e çıkan yokuşlardan birinde yeni inşa edilmiştir. Oyuncuların hayatı sezon boyunca bu binada geçer. Gündüzleri kenarında ezber yapıp geceleri üstüne çıkarlar. Ayırıyeten gidecek bir evi olmayanlarla uzakta oturanlar hep bu binada yatar. Temsilden sonra salon seyircilerden tamamen boşalınca muhtelif köşelerine yatak serip uyurlar.

Ertesi yıl Bay İhsan'ın Ankara'dan öğrencisi olan iki kardeş gelip ekibe katılır: Tarık ve kız kardeşi Şule. O sezon bir okuma tiyatrosu koyarlar. Oyun çok tutar. İhsan Hoca işte buna pek sevinir. Çünkü okuma tiyatrosu işin en ucuzudur. Dekor yoktur, kostüm nerdeyse yoktur. Işık tesisatı da azdır, acemi bir çırağın başına hepsinin üstesinden gelir. Tam Bay İhsan'a göredir bu usul: masraf asgari, hasılat tam.

Okuma tiyatrosunda oyuncuların dördü, beşi sahneye çıkıp birer tabureye tünar, sırayla konuşur. Aslolan metindir. Ve ses! Ahali gözlerini kapatıp koltuğa gömülür, seslerden örülü gölgeli kıpırtısız bir sahnede hayallerini kovalar. Kimi o sesi beğenir, kimi bunu.

Kerim ne kadar hakikiyse, Tarık o kadar sahtedir. Daima büyük konuşur sahnede. Perdesi dardır ama sesi gür çıkar, yankısı daima yan cebinde. Sanki dinleyenden bir şeyler bekler, talepkârdır. Arzusu beğenilmek olan, her konuşmasında "ben de ben" diyen bir gırtlak. Herkes yapamaz bunu. Örneğin Oruç genellikle alçak sesle, sessiz harflerle konuşur. Bastırılmış, susturulmuş, korkutulmuş. Kuyruğu bacaklarının arasında. Bazen susar, minik mimiklerle, jestlerle anlatır derdini. Bir gözü daima Şule'de. Diyeceği vardır ona, açılacağı, ilan edeceği. Bir türlü içinden çıkaramadığı ukdesi. Oruç, Şulevi hastalığa tutulmuş.

Şule sahnede zaten bir peridir, sesi de peri gibi yumuşak çıkar. Akustik bir büyü dökülür dudaklarından, öte diyarlardan gelme. Konuşmak yüzüne çok yakışır. Anlatırken haz alır, dinlenirken mutlu olur, mutluluğu seyircinin içine işler. Sesiyle esir alır. Belki biraz zorlamadır, belki biraz fazla iyi. Ama işe yarar bu fazlalık. İstanbul seyircisi beğenir, büyülenir, her türlü yalanına kanmak ister Şule'nin. Büyük alkışlara alışır Şule.

Pinti İhsan teksir parasına dahi kıyamadığından oyuncular kendi rollerini, yerine göre bütün piyesi, ceplerinde taşıdıkları küçük defterlere kendi elleriyle kopya eder, ezberini oradan çalışır. Kerim zaten tepeden tırnağa ezberdir. Bir kere okur, bir kere yazar, sonra da asla unutmaz. Sahneye çıktı mı teklemeyen, sektirmeyen bir marşandiz gibidir. Tek bakışta bütün bir rolü, bir okuyuşta bütün piyesi ezberlediği söylenir. Kerim hafızadan ibaret.

Bazı geceler Tarık metne sadık kalmak yerine oyuna kafasına göre eklemeler yapar, Kerim'i şaşırtmaya çalışır. Şule de ona ayak uydurup oyun içine oyun katar, işler karışır, eğlence uzar, temsil bir türlü bitmez.

Tekcan araya girer, perde iner:

"Hilal-i Ahmer'e çalışmıyoruz burada. Hadi bakalım, harç bitti yapı paydos."

Tekcan patronun başlarına diktiği bekçi köpeğinin adıdır. O da bu sahnede şansını denemiştir, yeteneksiz bir oyuncu eskisi. Maalesef ki dili her söze dönmez, bazı harfi ne yapacağını bilemez. Yanakları daima kırmızı, tam bir dağdan kestim kereste...

Başlarda bu haliyle dalga geçerler ama Tekcan hepsinden uyanık çıkar. Bay İhsan'ın gözüne girer, bir çeşit vekilharç olur. Kasanın anahtarını beline asar. Mamafih yaradılıştan kötü bir şahsiyet olmadığından, sonradan kötü olmaya çalışanların eksikliği Tekcan üzerinde kuvvetle belli olur. Kafası biraz karışıktır. Kızaran yanaklarından işlediği kabahati okunur.

Tekcan salondaki ahaliyi savdıktan sonra gişeden hasılatı kaldırır, hemen kaloriferi söndürür:

"Para yanıyor, para!"

Sonra hasılatı kasaya kilitler, salonun kapılarını sahnedekilerin üzerine kapatır, anahtarı beline asıp gider. Boğaz'ın buz tuttuğu, Haliç'teki yağ iskelesinde kayıkçıların sandalları kıyıya çekip havanın ısınması için dua ettiği günlerdir. İnsan nefesi eksilince salon berhaneye döner. Orada yatmak zorunda kalanların, geceleri soğuktan kulakları acır, içi kanar. Birbirlerine yanaşır ısınmaya çalışır fukara emekçiler.

Kerim bu soğuk gecelerde bazen kendine kızar. Annesinin Erenköyü'ndeki konağında gürül gürül yanmakta olan tuğlalı sobayı hayal eder.

"İnsan kendine yaptığını gâvur domuzuna yapmazmış. Kendi kendine ettin Kerim. Sıçtın bıraktın hayatının ortasına. Yaz bunu bir kenara oğlum, atlama."

Pazarları üç oyun günüdür. İki matine, bir suare. Yorgunluktan öldükleri halde, ertesi gün tatil olduğu için ekip uyumaz. Böyle gecelerde dörtlü kurulup leblebi, fıstığına iskambil oynanır. Neredeyse kuraldır. Yazbozu Oruç tutar, Kerim müthiş hafızasıyla çok iyi kart saydığından daima çıkar. Bir pazar gecesi nedense kural tersine döner. Herkes kazanır, Kerim batır. O meşhum gece tek başına batır. Bunun da bir sebebi vardır, bir de neticesi olacaktır. Şule bahaneyle yanına gider Kerim'in. Arkadaşını teselli eder. Nefesi nefesine değer.

Kunduraya kum dolar, atmaya kürek gerekir. Nazlı Şule'nin yanında yatmaya yürek gerekir. Tarık'ın kışında pireler uçuşurken, Oruç rahatsız döneğinde dönüp dururken... Ortalık ısınır, Kerim'in içi yanar:

"Ormanına girdim Şule, mağarana indim!"

Birbirlerinin olurlar. Muhabbet bağına birlikte girerler. Daha önce tatmadıkları bir heyecanla bağlanmış... Ertesi gün hiçbir şey yokmuş gibi yaparlar. Sanki hiçbir şey olmamıştır. Kimse kimseye değmemiştir. Zaten pazartesileri her tiyatrodan repo günüdür. Temsil olmaz, avarelik olur. Herkes kendi yoluna gider.

İşe bakın ki Oruç, hiç âdeti değilken, o gece mutlaka kafayı çekmek ister, yoldaşına ısrar eder. İtiraz da kabul etmez. Sonunda Kerim'le ikisi çıkar. O vakitler İstanbul gecelerinin namlı mekânı Kurtuluş tarafında bir Rum meyhanesine çöker iki arkadaş. Geç saate kadar kalırlar. Epey yüklenirler. İçtikçe açılırlar. Dönüşü de artık tramvay seferi kalmadığından, biraz da ayılmak umuduyla yürüye yürüye, düşe kalka, birbirlerine sarıla tutuna yaparlar.

"Kerim var ya Kerim, yanıyorum ben kardeşim."

"Hayırdır Oruç, ne oldu?"

Pek ciddiye almaz arkadaşını önce Kerim. Oruç'un söyledikleri kulağına oyun gelir. Ancak oğlan samimi ve ısrarcıdır.

"Yanıyorum oğlum. O sesi, o nefesi, duruşuyla, içinden gelen buğusuyla beni bitiriyor."

Kerim bu defa anlar durumun vahametini, kızarıp bozarır. Arkadaşı için üzülür, kendi namına utanır. "Yapma yahu..."

Dönüş yolu boyunca, "Şule! Şule!" diye ünleyecektir Oruç. Kadın onun aklını başından almıştır. Bila istisna her gece rüyasına girmektedir. Dikkati dağılmış, ezber yapması bile imkânsız hale gelmiştir. İstirabı büyüktür.

Sessiz mizacıyla daima gölgede kalmayı tercih eden Oruç neden bu geceyi seçmiştir? Kerim buna çok şaşırır. Bir şey mi duymuştur? Yoksa

bir şey mi görmüştür? Can dostundan gelen bu itirafın, bir gece önceki münasebetin hemen ertesine isabet etmesi yoksa sadece tesadüf müdür? Utanır, soramaz. Oruç da o bahsi hiç açmaz. Bu mesele ikisinin arasında bir ömür boyu havada asılı bir sual olarak kalacaktır.

Amma velakin Oruç'un durumu fenadır. "Şule'ye tutuldum, ona abayı yaktım," demektedir. Beyana itimat esastır. Ateş bacayı sarmıştır. Belli ki aşk hastalığı ilerlemiş, son ve öldürücü safhasına ulaşmış, adamın rüyalarını rehin almıştır, daha ne desin.

Oynadıkları piyeslerde sık sık rastladıkları eski moda bir üçgendir bu. Tabanda iki arkadaş köşeleri tutmuş, tepede bir kadın, ikisine de en geniş açıdan bakmaktadır. Kâğıt üstünde basit, neredeyse komik görünür. Ama insanın başına gelince...

Kerim bir müddet kendini yoklayacaktır. Onun için Oruç'un dostluğu mu daha büyüktür, Şule'nin yüzü mü daha parlaktır? Tereddüde mahal yoktur. Şule ile bir gece evveli tecrübe ettikleri yakınlık tamamen dünyevi bir ihtiyacın tatmininden ibarettir. Doğruya doğru, Şule'nin enfes teması onu ısıtmıştır bir gece önce. O ateşli saatlerde esrimıştır. Evet, heyecan yaşamıştır, bir miktar sıcaklık kanına yayılmıştır tabiatıyla. Ama bu bir şey ifade etmez. Beri yanda, işte Oruç gözünün önünde çıra gibi yanmaktadır. Bu iki vaziyet kabil-i kıyas değildir, olamaz.

Bölmek değil birleştirmek, azaltmak değil artırmak icap ettiğine inanır Kerim. Kendini, insanlığını, şu hayat denen maceradaki yerini hep böyle telakki etmektedir. Ona efendilik yaşarır.

O gece tiyatroya döndüklerinde Oruç hemen sızar. Kerim ise yol boyu ayılmış, cin gibi olmuştur. Uyku tutmaz, gözünü kırpamaz. Sabahı sabah eder. Piyesleri kopye ettikleri cep defterinden boş bir sahife koparır. Buna Şule için hususi bir not çiziktirir:

"Ne zaman sayılmaz? Küçükken, uyurken, sarhoşken, bilmeden, istemeden, kazara olanlar sayılmaz!"

Aklınca latife etmektedir. Bu altı koşulda sayılmazsa, Şule'yle Kerim'inki de sayılmaz. Aradan çekilecektir. Şule'yi Oruç'a bırakacaktır.

Her kararın, her seçimin elbet bir bedeli, bir neticesi olacaktır. Kerim henüz genç yaşında bu hakikati görmüştür. Mesela, sonradan adı iktisadi ve ticari ilimler akademisi olarak değişen yüksek ticaret mektebini bir heyecan uğruna bırakmıştır. Bu hareket yüzünden diplomasız kalmış, ticaretin ilmini öğrenememiştir. Mektebi bitirmeden hayata atılmış, üstelik kendine oyunculuk gibi fevkalade zahmetli bir yol çizmeye kalkışmıştır. Görünüşe göre şimdi o yolda da zora girmiş, kışındaki pantolonu bile kaybetmek üzeredir.

Filhakika Kerim müsterihtir. Doğruyu yapmış olmanın verdiği o büyük hazla tatmin olmaktadır. Sonraki yıllarda kavgadan kavgaya savrulup o kavgaların her birini ayrı bir ihtişamla kaybettiğinde dahi asla ve kata pişman olmayacak, bilakis yaptığı işin isabetine bir kat daha fazla iman edecektir.

Bir yer olsa. Kişinin yaptığı her yanlış oraya yazılsa. Kötülükler. Kem sözler. Kırılan kalpler, potlar. Ağza alınmayacak laflar. Hatalar, yanlışlar, bütün pişmanlıklar... Noksansız kayıt tutulsa her insan için, hiçbiri atlanmasa, unutulmasa. Kerim'in hesabı çok kısa olur. Dosdoğru bir adam olduğundan buraya onun hakkında yazılacak pek fazla şey bulunmayacaktır.

Ama bir yer olsa. İyilikler oraya yazılsa. İnsaniyet namına yapılanlar, iyi niyetler, efendilikler. Temiz tutulan kalpler. Arkasında durulan dostluklar. Bozulmayan duruşlar. Sonuna kadar savunulan davalar. Kerim'in defteri çok kalın olur. Peygamber mertebesinde, tertemiz bir adamdır o.

Ömrü boyunca hiç görünmeyen, kimselere görünmeyen bir hayaleti kovalamaktan vazgeçmeyecektir Kerim, adaleti.

Bazen Çekeceksin Bazen Sallayacaksın

Telefonda rahatsız edici bir sessizlik oldu. İkisi de uzun uzun sustu.

"Evet abla?" diye sordu Orhan.

Nebahat o an hatırladı ki Orhan'ın numarasını tuşlayan kendisiydi.

"Sesini duymak istedim Orhan."

Yalan bu. Yalanın 63 model kuyrukluusu. Küçük kardeşini biraz merak ettiği doğru. Ama Orhan'ın sesini duymak istemiyordu. Yani, böyle bir ihtiyaç hissetmezdi o. Herhangi bir insanın sesini duymak istediği hiç olmamıştı Nebahat'in. Hayatta bu tip beklentileri olacak biri değildi.

"Duydun işte."

"Böyle yapma Orhan. Geçen gün seni delirttiğimin farkındayım. Sen gittikten sonra çok üzüldüm. İnanmayacaksın biliyorum ama, galiba pişman oldum. Bilirsin, hiç huyum değildir. Yaşlanıyor muyum nedir, biraz duygusallaştım işte. Hadi kırma ablanın kalbini."

Orhan avantajın ondan yana olduğunu farkında. Kolayca teslim olmak istemiyor, ama bir hamle sonrasını da göremiyor.

"Kırmıim de n'apiim?"

"Hani el öpmeye getirecektin ya kızı? Nişanlını yani. Aslı'yı. Kahvesini içecektik? Sonra şekerimizi, çiçeğimizi yaptırır gider isteriz anasından babasından. Olur mu Orhancım? Aslanım benim."

"Boşuna yorulma abla, biz hallettik o işleri."

Başından aşağı kaynar sular indi Nebahat'in. Yine de tuttu kendisini. Bayramlık ağzını açmadı. Alttan aldı. Adama bak ya, dedi içinden, utanmadan tavır yapıyor biricik ablasına. Ne demek hallettik ulan piç kurusu? Ne güne duruyoruz biz burada?

"Olur mu öyle Orhan, bak sen inansan da inanmasan da toplum olarak birtakım vecibelerimiz, geleneklerimiz var bizim, onları yerine getirmemiz lazım. Hem kız tarafı da ailemizi öyle medeniyetsiz, andavallı bir sülale de sanmasın sonra kızlarının istikbalinden şüphe ederler. Ayıptır, yazıktır. Sen al kızı, bana bir gel önce, sonrası kolay."

Orhan, haklı olarak, bütün bu alttan almalardan, yumuşak sözlerden kılanıyor. Biraz tereddüt var üzerinde. Ablasına güvenemiyor. Soğuk bir ses tonuyla yanıtlıyor bu hamasi daveti.

"Endişelenmenize gerek yok, Aslı'nın hayatta kimsesi kalmamış çünkü. Bütün yakın akrabaları tahtalı köye taşınmış çoktan. Belki bizimkilerle orada temasa geçmişlerdir. Ama madem ısrar ediyosun, yarın uğrarız sana bi ara. Ama abla bak..."

"Söyle kuzum?"

"Abla çok rica ediyorum, lütfen arıza çıkarıp beni rezil etme. Yıllar sonra şansım yaver gitti. Talih bi an yüzüme baktı. Karşıma gerçekten iyi ve düzgün bir insan çıkardı. Tertemiz bi kız Aslı. Hiç bize benzemiyo. Lütfen ama lütfen aramızı bozma. Öyle bi şey yaparsan inan bana seni asla affetmem. Kedilerinle birlikte ölene dek yalnız oturursun o tımarhanede."

"O nasıl söz Orhan? Ben senin mutluluğundan başka bir şey ister miyim hiç, aşkolsun. Getir bir göreyim şu kızı, mutluluğunuza ortak olurum, işte o kadar. Benden başka türlü bir şeyi nasıl beklersin?"

Orhan biliyor ki gemiyi batıran gevşek düğümler değil, gevşek ağızlardır. Ablasının, hele halasının eksantrik muhabbetlerinden Aslı ürkebilir. Kızın zaten ne dediği hiç anlaşılmıyor. Bir de aile muhalefetiyle uğraşmak şu aşamada hiç işine gelmiyor.

"Tamam tamam, sen beni anladın. Lafı uzatmaya gerek yok. Yarın öğlen düşeriz oraya Aslı'yla. Ama lütfen abartma."

Telefonu kapatıyorlar.

Nebahat masanın üzerine bıraktığı alete doğru sinirli hareketler yaparak öfkesini sessizce ifade etti. Parasına acımasa makineyi çoktan duvara çalıp üzerinde tepinirdi de, taksiti bile bitmemişti mendeburun daha. Bu lanetleme sekansı bitince karşısında oturup merakla konuşmayı dinlemekte olan halaya döndü. Acil durum çağrısıyla biricik aile büyüğünü merkeze çağırmıştı. Şimdi Ay üssü Alfa'da birlikte oturmuş, Orhan'ın cumartesi sünnet olup pazartesi mektebe dönmek şeklinde gelen ani evlilik havadisini değerlendirmekteydiler.

"Terbiyesize bak! Kendimi nasıl zor tuttum anlatamam halacığım."

"Ne diyor kız?"

"Ne demiyor ki. Şans, talih filan. Böyle büyük büyük laflar, bir afra, bir tavra. Kız buna büyü mü yapmış, tavşan bacağı mı yutturmuş acaba? Yarın öğlen gelecekler. Sen de bir bak, Orhan'ın lafıyla olmaz bu işler, büyü yapıldıysa bozmamız lazım."

"El öpmeye mi geliyorlar?"

"Artık nereni istersen oranı öptür hala. Olan olmuş. Korkarım kuş kafesten uçmuş çoktan."

"Ne kuşu kızım?"

İçini çekti Nebahat. Bazı şeylerin iki kardeş arasında kalması gerekirdi, ama şimdi söyleyeceği şey onlardan biri değildi:

"Evlenmiş bunlar galiba hala."

Nebahat'in aksine halası, eski insanlara özgü bir tevekkülle durumu gayet soğukkanlı karşıladı. Ne hayret ne isyan ne de itiraz etti. Olur mu öyle şey, bile demedi. Tek kelimeyle söylenmedi Orhan'a. Gözucuyla pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu. Öyle bakarken, bakarken bir de dua mırıldanmaya başladı. Sonra kendini duaya kaptırdı. Artık hafif hafif sallanıyor, sallandıkça da yaptığı işe daha çok yoğunlaşıyordu. Sanki baktığı istikamette çok uzakta bir şeyler görmekteydi. Sıradan canlıların yaşadığı bu dünyaya ait olmayan başka türlü bir âlemle temas halindeydi. Kimselere görünmeyen, kolay kolay insan evlatlarıyla temas kurmayan, hatta var olmayan ama beş büyük dinin inananları tarafından da hikmetleri kabul edilen varlıklara konuşuyordu.

Kendince bir trans halini yakalayan hala iyi sıhhatte olsunlara durumu anlattı, akıl danıştı, çare sordu. Aldığı yanıtlardan ziyadesiyle memnun olmuş olmalıydı ki, ümitli bir ifade gelip yerleşti yüzüne.

Bir müddet sonra, tahminen duası ve teması bitince, Nebahat'e durum raporunu iletti:

"Nebahatçğim, güzel kızım, aldırma. Olmuşla ölmüşe çare yokmuş. Bak bu hayat tespih gibidir, bazen çekeceksin, bazen sallayacaksın. Her şey olacağına varıyor."

"Doğru söylüyorsun halacığım," diye mırıldandı Nebahat. "Ben vazifemi yaptım. Artık bizim oğlan boku bilmeden kenefe müdür olmaya kalktıysa da, bir çaresine bakacağız. Bakalım başımıza daha neler gelecek..."

Lale

Buraya mı atıyorum imzamı, attım işte. Tamamdır. Artık inşaata başlayabilirsiniz Muzaffer Bey. Hatta bir an önce başlamalısınız. Yıkım mı? Yıkım işi kolay olur. Yetmiş senelik bina, ne canı var. Şu yaşımda elime bir balta verseniz ben bile yıkarım orayı iki saatte. Sizin makinelerinizle, ohooo, bebek işi. Göz açıp kapayınca dek dümdüz olur. Allah bilir içinde demir filan da yoktur. Çürüktür, çürük orası. Kapının önünden büyükçe bir vasıta geçsin, tavan sallanırdı zaten. Çocukluğumdan hatırlıyorum. Annemle babamın oyunlarını seyretmeye ben de giderdim. Mecburiyetten efendim, elbette ki mecburiyetten. Allahım ne sıkılırdım, ne sıkılırdım. O zaman şimdiki gibi dadılar bakıcılar filan yok, kulisle gişe arasında tek başıma dolanır durur, oyun bitse de eve dönsek diye beklerdim.

Diğer ortaklar mı? Onları unutun siz şimdi, şirketin diğer ortaklarını unutun lütfen. Onlar mühim değil efendim. Değil, değil. Hepsinin ufacık tefecik hissesi var zaten. Hepsini de aç. Paranın ucunu gösterdiniz mi koşa koşa gelirler. Sakın çok da vermeyin ha. Tepemize çıkarlar alimallah, sonra kolunuzu kurtaramazsınız. Zamanında annem hallerine acıyıp da dağıtmıştı o payları. O zamanlar Şule dendi miydi, uçan kuşlar selama dururdu, o kadar meşhurdu, o kadar sevilirdi benim annem. Kerim diye bir adam vardı, şimdi siz hatırlamazsınız, böyle hep yan rollere çıkan, ama kendini de fasulye gibi nimetten sayan bir adam, işte o girmiş annemin aklına. O zamanlar moda tabii, böyle kooperatifler, sendikalar filan. Çıkarmış vermiş hisseleri. Vermeyeydi iyiydi de, vermiş işte. Yufka yürekli falan da değildir aslında, iyi gününe gelmiş zahir. Ama mühim değil. Böyle büyük bir varlık satışını engelleyebilecek durumda değiller. Efendim? Azınlıklar Muzaffer Bey, ne yapabilirler ki. İşte annem, babam, bir de rahmetli dayım. Üçünün hissesini topladık mı yüzde sekseni buluyoruz. Daha ne? Zaten bu işlere akılları da ermez efendim. Bir tek Necip Tekbulut var, ondan biraz çekinirim. Annem de her zaman ürkmüştür Necip'ten. O biraz uyanıkça bir tiptir. Efendim? Gittiniz mi? İyi ettiniz, iyi. Ne dedi peki hazret? Hayır mı? Yapmayın ya! Onda yüzde on var. Kerim'in hissesi kızı Aslı'ya kalmıştır. O ne kadardı? Ha, evet, yüzde beş de onda var. Toplayın bu ikisini. Yüzde on beş ediyor efendim, değil mi? Muzaffer Bey, halledersiniz siz. Hiç endişe etmeyin. Lazım gelirse ben de yardım ederim.

Olmadı, beklemeden başlarsınız işe, nasıl derler Frenkler, fait accompli, öyle yaparız. Zaten bina yıkıldıktan sonra satmasa ne olacak hissesini. Belki önden duyarsa filan ama nasıl duyacak, kimden alacak haberi. Uyandıklarında da iş işten geçmiş olur. Hayırlısıyla başlasa şu inşaat da, ben de kurtulsam. İçime dert oldu vallahi. Hayır, üstünüze afiyet annemin durumu kötü. Doktorlar bugün yarın diyor. E paralar da suyunu çekti. Ne yapacak Lale? O kör olası bina öyle metruk duracak, biz de darlık çekeceğiz ha, yok öyle yağma.

Necip Tekbulut kim miydi? Bir zamanların tiyatro müdürü. Allem etmiş kallem etmiş, bir bölük hisseyi kapmış nasılsa. İnâtçı keçidir ha! Gençken çok yakışıklıydı. Kırmadığı ceviz yoktu o vakitler. Gören artist sanırdı yani. Yok canım, ne oynaması. Nerde onda o istidat. Umum müdür, umumun müdürü, genel yani. Pille çalışır, her işe karışır. Yıllarca annemi uğraştırdı durdu. Bütün büyük işlere o engel oldu. Eski zamanın adamları bunlar. Örgütçü, örgüt. Hani Boğaz Köprüsü'ne karşı çıkanlar var ya, tam işte o takımdan.

Diğerlerini de annemle babama, zavallı dayıcığıma karşı ayaklandıran hep oydu zaten. Yoksa koskoca Şule Hanım aklına bir şeyi koymayagörsün, her birini tatlı dille, güzel sözle ikna ederdi. Önünde kimse duramazdı. Büyük şöhretti canım, çok büyük. Bu memlekette olmasa, diyorum ki şöyle Avrupa'da filan olsaydı, çoktan dünya starı olmuştu benim annem. Değme aktrise taş çıkarırdı vallahi. Ama bu ülkede ağaç gölgesinde ot bile bitmiyor azizim. Kim bilecek sanatçının kıymetini. Gençliğinde annem, inan olsun abartmıyorum, sahnelerin tek kraliçesiydi, tek. Türkiye onun gibisini görmedi. Bir daha da görmez, sanmıyorum. Hiç izlediniz mi temsillerinden birini? Keşke gitseydiniz Muzaffer Bey. Ben böyle hep sonuna girerdim. Alkış faslına. Seyirci ayaktaadır. Bazıları coşup ıslık çalar, sahneye çiçek atanlar olur. Tüm kadro gelir. Eğilir. Annem sonra gelir. Tek başına selamlar. Neden? Çünkü aslında millet onu seyretmeye gelirdi. Gerisi dolgu malzemesi. Babam bile kabul ederdi. "Şule, sen olmasan biz bu salonu asla dolduramazdık," derdi. Babam ki, koskoca Oruç Bey, hatırlar mısınız bilmem, meşhur bir filmi bile vardı.

Nur içinde yatsın, kalender adamdı. Annemin sözünden çıkmazdı. İşte toparlandı gitti. Götürdük kendi memleketine gömdük. Orda öyle kimsesiz bir garip gibi yatıyor şimdi. E geçende Tarık Dayım, dayımı bilirsiniz ama. Çok güzel adamdı canım. Evet, evet o. Ne ses vardı adamda. Genetik bu, genetik. Yalnız o da biraz içerdı.

Kaç kere evlendi, dört mü beş mi, bak ben bile karıştırıyorum. Yok onların hissesi falan yok. Önce anneme, ondan da bana geçti. Vekâletnameyle tabii. Annem sağ ama, yaşıyor mu öldü mü pek belli değil. Yok yok, resmi kâğıt var canım. Ümmi değiliz herhalde Muzaffer Bey, biraz mürekkep yaladık biz de.

İşte şimdi her şey burada. Bir bakın isterseniz. Yani sizi de boşuna meşgul etmiş olmayalım. Tek başına şirketin yüzde seksenine sahip. Bunlar tapular. Bu da benim yazım. Keşke kendi halletseydi bu işleri, hiç beni karıştırmasaydı. Direndi, direndi, ne zaman elden ayaktan düştü o zaman razı geldi. Ama şimdi de yaşlılık belası var. Ne yazık ki rahatsız. Buraya gelemiyor. Beni gönderdi. Biliyor musunuz, annem aslında çok hasta. Sanat camiasında infial olmasın diye söylemiyoruz, yanına da kimseyi salmıyorum öyle kolay kolay. Gelen giden ağlıyor sonra. Hani nasıl derler, eli kulağında. Bilinci pek yerinde değil. Gelip gidiyor. Bazen beni tanımıyor, kendi annesi sanıyor. Düşünebiliyor musunuz, bunca yıl sonra rolleri değiştirdik, ben anne oldum, annem de benim kızım. Ne kadar zor bir şey anlatamam. Nebata dönüştü kadıncağız. Hayır, hayır, imza atamaz, nasıl atsın. Karar da veremez. Vekâlet mi, vekâletim var dedim ya. Aa, siz de benimle eğleniyor musunuz Muzaffer Bey, iki saattir ben ne anlatıyorum. Evet. Evet. Evet, tek resmî vâris benim, evet. Hepsine evet. Yıllardır onun yerine bir sürü şeye imza attım. Bunu da imzalarım canım ne olacak. İşte kapı gibi noterden tasdikli vekâlet.

Mübarek kadın, ölmüyor da. Tövbe tövbe. Bir evlat için bunu söylemek ne zordur bilemezsiniz, ama ölse kurtulacak. Kendi de kurtulacak, beni de kurtaracak... Bakması zoor. Laf dinlemeez. Bazen durup dururken canlanıyor, cin gibi oluyor. Bazen de işte bana anne diyor. Kafa gelip gidiyor. Sizin de başınızı şişirdim, aynı şeyleri anlatıp duruyorum. Ne olur kusuruma bakmayın, hasta baka baka insan kendisi de hastalanıyor. Gerçekten ağırılmış insan eti. Senelerdir bu halde yatıyor işte. İnat etti. Ne gidiyor, ne geliyor. Tövbe tövbe. Sabır taşı olsa çatlardı şimdiye.

Neyse, şimdi işimize bakalım. Tiyatro binasını yıkacaksınız değil mi? Evet önce yıkacaksınız. Oh yıkın, yıkın. Ordan ne fareler, ne sıçanlar çıkacak. Sonra, yerin altına inip otopark yapılacak üstü de alışveriş merkezi. Değil mi? Daire var mı daire? Mükemmel. Deniz bile görünür

en üst kattan. Eskiden bir manzara vardı, püüüh, yeme de yanında yat, şimdi her yer bina oldu. Neyse, sizin firma hangisiydi? Biliyorum canım, Yosunlar İnşaat'ı bilmez miyim, televizyonda reklamınız çıkıyor zırt pırt. Çok temiz iş yapıyorsunuz, vallahi ben beğendim. Yani yakından görmedim ama, reklamdaki evler falan fevkalade. Sizin bir de patronunuz var değil mi, gençten bir oğlan galiba, yakışıklı çocuk canım. Allah sahibine bağışlasın. Çok güzel adam. Görür görmez benim kanım ısındı ona. Hükümet de sağ olsun bir yasa çıkardı, neydi, kentsel dönüşüm, evet, çok güzel oldu. Allah büyüklerimizden razı olsun. Çok büyük hizmet ettiler bu memlekete. Şu binalar, yollar, caddeler nasıl oldu sanki. Tabii canım, dünyanın parası. Anlamıyor ki cahil köpekler. Nankör milletiz biz, nankör.

Ama sizinkiler iyi iş çıkardı. Hakkını yemeyelim. Oğlan da yıldız gibi parladı maşallah. Neydi adı? Ha evet, Şükran Yosun. Pardon Şükrü, Şükrü. Şükrü Yosun. Tabii ya, nasıl bilmem. Görürseniz lütfen kendisine mahsus selamımı iletin, sağlığına duacıyım. Müsait olurlarsa, bir gün yalıya buyursunlar, kahve içmeye beklerim. Annem mi? Yok annem çıkamaz, yatıyor efendim, fazla heyecan da iyi gelmiyor. Ama Şükrü Bey gelsin yine.

Nasıl? Evet evet, kabul ediyorum tabii. Böyle büyük bir paraya hayır denir mi hiç? Sekiz milyon nakit, iki tane de dükkân vereceksiniz, yanlış söylemiyorum değil mi? Daha ne olsun? Açıldığından beri o tiyatrodan satılan bütün biletlerin parasını toplasan bunun yarısı eder mi acaba? Ne yarısı, onda biri bile etmez.

Evet, bu kadar gevezelik yeter. Ben yine nöbetime döneyim. Zavallı anacığının başına gideyim. Ben olmayınca iyice çocuklaşıyor, annesi onu bırakıp kaçtı sanıyor, çok korkuyor. Necip denen o keçi biraz belalıdır, bilirim. Ama eminim sizin böyle işlere bakan adamlarınız vardır. Zorluk çıkarmaya kalkarsa, bulması zor değil, Beşiktaş'ta bir dükkânı var, piyano satıyor. Ben veririm adresini size. Siz halledersiniz. Gittiniz mi? Ha doğru gitmiştiniz. Böyle izbe bir yer. Gördünüz değil mi. Bu devirde piyano satmaktan ne olur, sorarım size. Hadi hayırlı olsun. Bu iş de böylece bitti, üzerimden büyük bir yük kalktı çok şükür. Gidip anneme müjdeyi vereyim. Şükrü Bey'e selamlar.

Bal Vermeyen Arıdan

Nebahat Ablam tepside kahveyi değil de, önce su bardağını alıyo. Bir besmele fısıltısı duyar gibi oluyorum, ama yok artık diyorum, kedidir o kedi. Bardaktaki suyu yavaş yavaş içmeye başlıyor, Aslı'dan gözünü ayırmadan. Gözlerini gelininden ayırmıyor ama, aslında yandan yandan halama bakıyo. Nasıl, iyi yapıyo muyum, diye. Gıcık oluyorum bu haline. Çünkü biçare Aslı elinde kahve tepsiysiyle önünde öyle eğilmiş, iki büküm bekliyor. Ablam nihayet bütün suyu içiyo, ağzının kenarından sızan damlaları elinin tersiyle aheste siliyo ve boşalmış bardağı hiç acele etmeden tepsiye geri koyuyo. Koyarken de bi, "Su gibi aziz ol," çekiyo deli karı. Sonra kahvesine uzanıyo, ama fincanı tepside alıp Aslı'yı azat etmek yerine fincanın yüzeyindeki köpüğü patlatıyo öncelikle.

"Aaa, göz var ayol üstümüzde!"

Var tabii. Neler var neler sizin üstünüzde. Manyak, gitmiş halamı da çağırmiş. O kadar da tembih ettim bi yamuk yapmasın diye. Ama Nebahat bu, durur mu. İlla bi maraz çıkaracak. Aslı'yla bi gittik ki bunlar kanepeye dört gülün dört yaprağı gibi kurulmuş bizi bekliyolar. İstanbul'a döndüğümüzden beri orda burda yatıp kalkmaktan artık sıkılmışım. Bu oğlan isteme merasimini atlattıktan sonra Aslı'yı da alıp eve kesin dönüş yapmayı planlıyordum. Ancak her hamlemi önceden tahmin eden düşman tedbirini almış, bütün yollarımı kesmişti. Bunların eline gelin mi verilir Orhan?

Huucu halam Samatya'daki konağının kapısını örttüğü gibi koş a koş bize gelmiş. Cumbaya postu sermiş, öte tarafla olan günlük paylaşımlarını bizim evden yapıyo. Sonuç olarak onun alanında zaman-mekân bütünlüğü sadece bir detay. Datayı bulutta tuttuğu için istediği yerden bağlanabiliyo. Buluttan okuyup buluta yazıyo her zaman.

Şimdi Aslı gibi ağzı var dili yok sadık bi takipçi buldu ya, fırsattan istifade insanın üzerinde göz olmasının, nazarın, kem gözün, haset komşuların tehlikelerini anlatıyo. Çoook yıllar evvel konaktaki kauçuğun yaprak sürmesinden başlıyo... Sevgili halamız can yoldaşı

bellediği bitki doğum yaptı diye âdet olduğu üzre lohusa şerbeti kaynatmış. Bütün gün sevincinden deliye dönmüş, kauçuğun yeni süren yaprağını sevmiş, okşamış, koklamış. Ona türküler söylemiş, dibini şişleyip toprağını havalandırmış. Buraya kadar normal film, korku sahneleri ikinci yarıda başlıyo.

İkinci vakti kapı çalınmış mı. Tanımadığı bir kadın gelmiş mi. "Ben yeni komşunuzum," demiş mi kadın, "evde yalnızım, iki lafın belini kiralım diye geldim." Buyur etmiş içeri halam, keşke etmeseymiş, ama nereden bilecekmiş. Kauçuğun verdiği yeni yaprağı görünce, "Ne güzel sürmüş seninkisi," demiş kadın, "benimkisi hiç açmıyor, kaç kere yerini değiştirdim, evde hiçbir köşeyi beğendiremedim haspaya." Neyse, neden sonra kadın gitmiş. Halam yatıyıp kılıp yatmış. Sabah ezanıyla bi kalkmış ki, bi de ne görsünmüş, bir tane bile yaprak kalmamış o gelin gibi kauçuğun üzerinde. Hepsî, ama hepsî dökülmüşmüş. Halam hemen o acuze karının peşine düşmüş ama ne gören olmuş ne duyan, bir daha bulamamış o kem gözlü cadalozu. "Nazar işte böyle bir şey," diyo halam, "değdiği yeri kurutur." Bunu söylerken de Aslı'yı tepesinden tırnağına, başından ayağına süzmeye devam.

"Nasıl bi şey nazar, ben pek anlayamadım doğrusu halacığım?" diye lafa karışıyorum. Nazar varsa bugün kesin olarak degecektir Aslı'ya. Kız çok ağır ışınımaya maruz kalıyo. Halamla ablamın bakışları yüzünden evimizin dandik salonunda radyoaktif bi sızıntı oluştu. Meydanı boş bırakırsam sıçtığının resmidir. Bu ikisi akılları sıra Voltran'ı oluşturup beni Aslı'dan, Aslı'yı benden vazgeçirecekler.

Ablam Nebahat'e kırgınlığım geçmedi henüz. Halama zaten öteden beri uyuzum. Küçükken bir keresinde arkadaki karanlık odada ekselansları namaz kılarken fark etmeden önünden geçtydim. Geçmişim yani, çocuk aklımla farkında bile değilim. Karanlığın içinden benden yana bi hareket yaptı, başında o siyah başörtüsüyle, o eğri kuru parmaklarıyla bana doğru uzandı mı, atıldı mı, artık tam ne yaptıysa, öyle bi korktum ki, altıma sıçtım korkudan, götüm büzüştü, ödüm bokuma karıştı. Annem rahmetli ne okunmuş sular içirdiydi bana, ne hocalara götürdüydü sakinleştirmek için. Uzun süre fayda etmediydi. Şimdi düşünüyorum da, beni dinden imandan soğutan aha işte bu halamdır. Hayırsız hala, yassı hala, büyük hala. Herkes gitti, bi o kaldı başımıza.

Kendinden başka kimseye güvenmeyen ablama da bak sen. Kalkmış destek olsun diye hayırsız halayı çağırmış evine. Sülale boyu rezil olalım istiyö Aslı'ya, bi daha hiçbirimizin yüzüne bakmasın. Ben de enayilik ettim, aldım kızı getirdim buraya. Aklım sıra karımla biraz hava atacağım. Harbi keriz, tertemiz bi çöcuksun sen Orhan. Nasıl çektin kısa çöpü yine? Halbuki meşhur lafımdır, benden sonraki kuşaklara da armağanımdır: Öküzün önünde, eşeğin arkasında, ablamınsa her tarafında hazırlıklı olacaksın.

"Velhasılıkelam, netice-i meram sende mümin gözleri var," diyor halam yanına oturttuğu Aslı'ya. "Er geç sen de erersin kızım." Aslı'nın gözlerinin içi gülüyo. Tuhaf şey, o da hoşlanıyo galiba bu muhabbetten. Boşları alırken fincanlardan biri tepsiden azıcık kayıyo sanki. Saha müşahidi halam hemen yapıştııyo yorumunu: Sakarlıktan mustaripse hiç dert etmesinmiş Aslı. Sabah vakti ilk iş eline işerse geçermiş. Peki biz seni ne yapcaz be hala, seni nasıl atlaticaz? Halamda hikâye biter mi, başlıyor sakar kadınların çıkardığı meşhur İstanbul yangınlarını anlatmaya. Yazın mesela patlıcan mevsiminde çok ahşap ev kül olurmuş eskiden, tavayı ateşin üzerine devirirsen kızgın yağ parlayıverirmiş. Aman Aslı sen sen ol, yazın sakın kızartma yapma!

Ablam halinden pek bi memnun. Gelinini beğendiği için mi, yoksa kendini geline beğendirdiğine inandığı için mi, ben bilmiyor, Aslı zaten anlamıyor. Ablam da durmadan şakayla karışık hayırsızı üzerime salıyo fettan fettan:

"Halacığım, siz hepimizin büyüğüsünüz. Bu işlerden de gayet iyi anlırsınız. Söyley misiniz lütfen, Orhan gibi yetişkin bir haytanın ıslah olup ev geçindirmesi takribi olarak ne kadar sürer sizce?"

Sözde çaktırmadan bi de Aslı'ya göz kırpmıyo diş çakal. Bu ablam galiba kendini benimle evli sanıyor. Tamam, bizimkilerden kalma üç kuruşluk mirası o yönetir, yaptığımız tez işinin hasılatını o kaldırır, elektriği, suyu, gazı, interneti o yatırır, bana bi miktar harçlık bile verir, hepsine eyvallah. Ama bu demek değildir ki beni demirbaş listesine yazdırabilir. Bi Orhann öyle kolay yetişmiyo.

"Çocuklar olacağını oluyor Nebahat, ne yaparsan boş."

Halama da bak. Bilmişlik yapacak diye beni gömüyo. Orhan'ın karizma yerlerde sürünüyo. Kısa pantolonlu veledim ya ben. Sanki kız tarafı onlar, erkek tarafı Aslı. Yanlış çizilmiş bu aile haritasının en karanlık çıkmaz sokağı da benim yine. Yıllar sonra sahalara dönelim dedik, bu sefer de gruptan çıkamadık be, hay bin köfte!

Bu arada, sohbet sayesinde öğreniyorum ki Aslı tarih okumuş, Viyana'da bu alanda doktora yapmış, uzmanlığı Ortaçağ Almancasıyla yazılan mezar taşları, kitabeler filanmış. Benim tabii bunlardan hiç haberim yok. Ben sormamışım, o da anlatmamış. Boş konuşmayı, hatta konuşmayı pek sevmeyen karım benim. Fıstığım benim.

"Nasıl, memnun musun kocandan?" diye soruyorlar. Önüne bakıp utanıyo karıcığım, renkten renge giriyö.

"Memnun oldum," diyo.

"Alıştınız mı birlikte yatmaya?"

"Alışık, alışık, geceleri biraz hortluyor yannız." Hortlağım ya ben. Geceleri hortluyorum. Aslıcığım benim ya. Nasıl da nazik yanıtlar veriyö. Ben de ailem adına utanıyorum. Elini tutuyorum karımın. Halam Aslı'nın söylediklerinden bi kelime anlıyosa ben de atom mühendisiyim. Zaten onun olayı sözöl değil. O metafizik bakımdan bi çekap yapıyo.

Hem seviniyorum hem kızıyorum bu muhabbete. Böyle münasebetsiz şey sorulur mu arkadaş? Ne diyecek yani kız. Ulan Nebahat, damarlarında sıvılaştırılmış ego akan Nebahat... Sen neyin peşindesin, ben biliyorum, gayet iyi biliyorum. Yatak odasına doğru sızıyorsun ufak ufak. Çin işi, Japon işi bunu yapan iki kişi, mevzuyla gireceksin. Ama yemezler. Beni ayıramazsın Aslı'dan. Çok fena çarpıldım abla. Hiç böyle olmamıştım. Kafam yerinde değil, içim içime sığamıyo. Demek daha önce hiç böyle yakın plan göz göze gelmemişim aşkla. Şimdi buldum. Çok sıkı tutuyorum. Kolay kolay çaldırmam.

Onlar konuşmaya devam etmiş, muhabbet ilerlemiş:

"... attığınız taş değmez," diyor Aslı. Neden bahsediyor, neyi kastediyorsa. Onlar da anlamış gibi onaylıyorlar. "Öyle kızım, öyle."

Karım kızartma yapmayı bilmez ama, çok güzel Almanca bilir. Latince bilir. Bi de gülümseyerek başını sallamasını bilir. Dönen lakırdıdan bir molekül bile algıladığını sanmıyorum, ama gayet güzel idare ediyor. Ablam atıp tutuyo. Halam da kendi âleminden müjdeler veriyor durmadan: erenler, evliyalılar, enbiyalar... Zaten bizim ailede konuşmak böyle bi şeydir. Küçük, sıradan lafı hiç sevmez sülalemiz. Aslı'da hayretler mütemadiyen. Yakıp geçiyo yürekleri, kendini sevdiriyo, Ay üssü Alfa'ya çırak statüsünde kabul ediliyo. Ayağında misafir terlikleri.

Ablam sonunda yelkenleri indiriyö tam manasıyla. Diyo ki, "Aslıcığım, sen iyi bir kıza benziyorsun, vallahi ısındım sana. Bak sana bir abla tavsiyesi vereyim, yaşımdan senden biraz büyüktür, bu lafıma mim koy. Gözünü hep bu haytanın üzerinde tut."

"Yani abla?"

"Yanisi şu değerli kardeşim, kadın hep tetikte olacak. Gevşemeyecek. Öyle benim kedim, benim kocam, benim oğlum, kardeşim yapmaz falan demeyecek. Erkek milletidir bu, her hالتی işler."

Hadiiii. Üstüme iyilik sağlık! Bu ne iştir arkadaş? Bozuk para gibi harcadınız şu Orhan'ı, yazıktır, yapmayınız. Bu arada halam da kızın suratına suratına üflüyo okuduklarını. Aslı da başını sallıyo, iyi mi!

Nebahat taşı gediğine koydu ya, Oscar adaylığı kesinleşmiş bi Hollywood yıldızı gibi kurum kurum kuruluyo karşımda. Sonra bana sallamaya devam:

"Orhancım, canım kardeşim, senin normal arkadaşların da var mıydı?"

"Var abla, olmaz mı?"

"Neden onlarla da tanıştırmıyorsun Aslı'yı kuzum?"

"Tanıştıracam abla. Daha dün bir, bugün iki."

Ablam beni bırakıp nasihat faslına geri dönüyo, o bölümü çok sever: "Sonra bu bizim Orhan ne gelgeç gönüllüdür, bir bilsen. Bugün öğrenir, yarın satar. Yarım bilir, üç buçuk öğretir. On kere düşer, on bir kere kalkar."

Aslı yine başını sallıyo. Gülerekten, eğlenerekten, yürekten.

Halam diyo ki, "Kızım bak bal vermeyen arıdan, ağustos ayında ekilen darıdan, sabahleyin kocasından sonra kalkan karıdan hayır gelmezmiş."

Aslı gülerek başını sallıyo. Benim ahım gitmiş vahım kalmamış, bunlar iyice makara yapıyo. İki bilmiş kaynana taze gelini aralarına almış, bi o yandan çakıyolar, bi bu yandan. Bilhassa da Nebahat.

Halam düşünce düşünce öğüdün en güzelini bulduğuna karar vermiş olmalı ki, sözde eliyle beni uzaklaştırıp Aslı'nın kulağına şu lafı da sıkıştırıveriyö ya, ben orda tamamen bitiyorum: "Sofrada yemek, yatakta karı beklemek zor gelir erkeğe kızım. Eline çabuk olacaksın." Ablam diyo ki, bir erkeği elde etmeyi kafasına koyan bir kadın, o işi yapacak kadar akli nereden olsa bulurmuş. O yüzden evli kadın kocasına sahip çıkacakmış.

Aslı kesinlikle katılıyo bu saptamaya, başını hızlı hızlı sallıyo.

Halam diyo ki, "Kaşını çok alma Aslı kızım, vallahi küser sonra. İnan

ki ben bu gariplerin ikinci bir annesiyim, evvelallah ne zaman başları sıkışsa yanlarındaydım. Artık sen de benim kızım sayılırsın. Hiç çekinme, canın ne zaman isterse beni ara."

Aslı "teşekkür" diyor. Ama etmiyor. Orada kesiyor. Ben de içimden dua ediyorum, Han Solo koşup gelsin de onu öldüren ışın kılıcını getirsin, bizi üçüncü bi anneden sakınsın diye. Bu sünger daha çok su çeker ama bence artık dilek ve temenniler, kapanış ve teşekkürler kısmına geldik ziyaretimizin.

Ayağa kalkıyorum.

"Dur oğlum diyor," vicdansız Nebahat, "fincanlar bile soğumadı. Halam sizin falınıza bakacaktı."

"Neyimize bakacak, falımız fallanmış işte ablacığım."

"Yemek yeseydik," diye atlıyor halam. İmtihanın büyüğünü sona saklamış uyanık. Kıza bi de sofraya kurduracak. Oturup kalkmasını şöyle iyice bi yoklayacak. Ulan sayenizde sülale boyu rezil olduk be, alın işte görün halimi, duyun gururumu.

"Yok," diyorum, "yemek lazım değil, karnımız tok bizim. Hadi bize müsaade."

Biz çıkarken halamın çılgılığı arkamızdan sıkıştıyo kapı aralığına:

"Taş yesen dört saat oğlum, acıkmışınızdır, bak handiyse akşam oldu."

Evli Radikaller

Halam gitmemiş. Ama bizim nakit de yetmemiş. Yetmedi yani. Paralar suyunu çekince kuyruğu kıstırıp eve dönmek zorunda kaldık. Dört insan ve sayılamayacak kadar çok kedi aynı hacimde yaşıyoruz. Gündüzleri çıkıp fotosentez yapıyorum da, gece oldu mu trafik biraz sıkışıyor. Aman bi tatsızlık çıkmasın, evliliğimiz ilk günden zehrolmasın diye yırtıyorum. Çok seviyorum lan karımı. Harbiden.

Aslı da beni seviyo, en azından öyle görünüyor. Bu da beni acayip kılındırıyor. Çocukluktan beri yanımdan ayırmadığım aşağılık kompleksim karımın bana olan aşkına şüpheyle bakıyo. Kendimden yola çıkıyorum ya, bu çıkış noktası yaşadıklarımızın samimiyetine inanmamın önündeki en sağlam duvar. Ne buluyo bende? Diyelim ki onu güldürüyorum. Bu mudur? Belki beni sevimli buluyo. O zaman sadece sevimli buluyo, bula bula sevimli buluyo. Yeter mi? Bunlar hep tartışılır şeyler.

Aşırı istiyorum seni Aslı. Sende kendimi buluyorum. Sayende olmadığım, daha önce olamadığım şeyler oluyorum. Bir bütün oluyorum. İnsan oluyorum. Saygıya değer oluyorum. Mutluluktan uçuyorum. Ama aynı anda senden, bütün bu durumdan, yıldırım hızıyla kıyılan nikâhımızdan köküne kadar şüpheleniyorum. Bunun da tek sebebi var, o sebep son derece mantıksız, biliyorum, ne yapayım ki kendimi bi türlü sana layık göremiyorum Aslı. Bitin yeniğini arıyorum.

Yıldırımlar yüksek tepelere düşermiş. Yalnız ben bi tepe değilim ki. Ben düzüm, düzlüğüm. Geldin yardım beni. Bende ki şansa bak. Bir bakış baktın bana. Burnuma yapıştın. Sahip çıktın Aslı, bana sahip oldun. Ama dikkat et, son sahibim de olabilirsin. İkinci elim pek yoktur benim. Şu senin külüstür Reno 12 gibi üstüne kalırım. Hadi gel de konuş benimle, bana tuhaf şeyler söyle Aslı. Sen hafif şehlaydın değil mi? Ben hatırlamıyor. Ben sende anamı da kaybettim, dilimi de. Ben geldi, ben geliyor Aslı. Senin gibi, sencileyin yuvarlanıyorum Türkçenin içinde, konuşamıyorum. Kimim ben? Kaç kişiydim eskiden? Hangimiz kaldı benden geriye?

Seni görünce gayet güzel görüyorum. Ama yanımda yokken, gözümün

önüne getiremiyorum seni. Korkarım aklım seni almıyor.

Bakarsan görürsün, diyosun. Merakma, evden çoktım, sen naber, bugün ne yapsaz? Seni dinlerken başım dönüyo, aklım karışıyo Aslı. Hikâyenin nereye varacağını bilmeden içinde takılmak da zevkli, kabul. Bütçesiz, projesiz ev yapmaya kalkışmakla aynı şey. Mesela bi Petrocelli evi. Her gün bir briket koyarak yükseltiyoruz duvarlarımızı. Sonunda ortaya iyi bir şey çıkmayacağından korkuyorum be güzelim, başka bi şi diil.

Aslı, galiba ben kendimi evliliğe hazır hissetmiyodum. Geçen hafta evlendik mi gerçekten biz? Nikâh memuru inandı mı gerçekten, sözüme güvendi mi? Kara kaplı deftere atılmış öcü imzadan söz etmiyorum ben Aslı. Kimse ciddiye almaz ki beni... Seninle yaşlanmak istiyorum ama yaslanmak istemiyorum. Hem ne suçum var ki benim? Öyle köşemde saksı gibi duruyodum ben. Günün birini bekliyordum. Sen istedin. Geldin sen bulaştın bana.

Bizimkisi ufacık, tefecik bi ev. Fare düşse başı yarıılır, sıçan yuvarlansa kuyruğu dışarıda kalır. Bi yanımda ablam vardı, öbür yanımda olan sensin. Sabah kalkınca doğruca aynaya gidiyorum. Dikkatle bakıyorum sır dünyasına doğru, ayna bile bana geri dönmüyor. Şu yüze, şu mimiklere bakın siz. Saçım başım karışmış. Bu suratla tipsizlikte altı ay yatarım, garanti. Yakışksız zorba. Kılıksız, kişiliksiz, yeterince kötü bile olamayan, gözlerini kapayıp vazifesini yapamayan, haklı sebeplere, mazeretlere takılıp kalmış bir aylağım ben. Hayata karşı gelen vicdani bi retçiyim.

Aslında haklıydı Nebahat Ablam. Hatta sandığından daha fazla haklıydı. Maalesef dünyanın en haklı ablası daima odur. Tekne kazıntısı olansa ben. Gerçekten, kim evlenir benimle? Hem de yıldırım nikâhıyla, tanıştığının haftasında. Güldürme kendini Orhan. Yapma bunu. İnanma böyle yalanlara.

Nedir bu ya, nedir? Nasıl geldim bu noktaya durup dururken. İşte evlilik cüzdanı sehpanın üzerinde kuzu gibi yattıyor. Fena halde evliyim. Oysa daha geçenlerde vaziyeti ablama bi türlü anlatamazken sadece bir varsayım gibiydi bu evlilik. Geçişli bi fiilin yanlış çekilmiş haliydi. Ama şimdi gayet evliyim. Fevkalade evliyim. İşin kötüsü

mutluyum da. Kendimi salak gibi hissediyorum.

Durmadan kendimi sana aktarmak istiyorum. Durumu izah etmek. Saatlerce, hiç susmamacasına konuşmak. Açıklamak, içimi dışıma çıkarmak istiyorum. Bi rakı koy da deneyimlerimi seninle paylaşım açayım Aslı. Bu arada alkolü senin hatırın için bile bırakamam, bilesin.

Bak kızım, bende ne buldun bilmiyorum, ama sen gelene kadar ben kendimden bi cacık yapamıyodum. İşte otuz yaşına gelmişim, bu da büsbütün bi başarı sayılır, kabul. Ama buraya gelene kadar neler çektim, bi bilsen. Daima kısık ateşte pişen bir hayattı benimkisi. Gelişine vurdum hep, bir türlü girmedi kaleye. Güzel oyunumu golle süsleyemedim. Önümüzdeki maçlara baktım durdum da, bir türlü alamadım puan ya da puanları. Ne var ki bunda? Ne kötülük çıkar ki bundan, ha Aslı? Çıkmaz değil mi? Bi halt çıkmaz.

Hep suyundan da koy modunda takıldım. Hukuk fakültesini de öyle bitirdim ben Aslı. Alttan dersler ala ala. Hayatta daima alttan alarak. Diplomayı çerçeveletince mecburen gittim bi avukatın yanında staja başladım. Kanun böyleymiş. İnsafınızı bilmem ne yapayım. Altı ay takılacaksınız, köle gibi. Maaş yok, bahşiş yok, mesai sınırı yok, sigorta bile yok. Sanki stajyer avukat dediğin şey bu dünyada hiç yok. Ölsen mezar kazmayacak cenabetler, o şekil. Şirketin sahibi yaşlı avukat adalet denen şeyin orospusu olmuş, Bay Muzaffer, kazanmadığı dava yok, ama yaptığı işin de hukukla uzaktan yakından alakası yok. Adalet denen yemeğin nasıl yapıldığını, nasıl pişirildiğini, içine ne konduğunu yakından gördüm, içim kalktı, midem ağzıma geldi.

Sonra ilk staj bitti, hadi bu sefer altı ay adliye stajı başladı. Kanun öyle diyor, açtım okudum. Ruhsatı almak, serbest avukat olmak istiyosan iki kere altı ay, toplamda bir seneni hibe edeceksin bu düzene. Özelden devlete geçtik, istihdam şartları aynı, bila bedel çalışıyoruz. Tek fark kara kışın göbeğinde Anadolu'ya çıkmış olmam. Macera dolu bir yurt gezisi yaptım, şöyle bi dolaştım cennet vatani. Ne gördüm biliyo musun Aslı? Yurdun en ücra köşesine kadar herkes mahkemelik, icralık. Mahkemede dosyası olmayana vatandaşlık vermiyolar bu ülkede. Öte yandan fiziki şartlar dökülüyo. Kar bile ekimde yağıyo, mayısa kadar kalkmıyo insanların üstünden. Mahkeme salonunda kömür sobası kurulu, üçten dokuza şart olsun. Memleketin 3G'si

neymiş bizzat müşahede ettim: Gar, gış, gıyamet. Dördüncü G'yi artık sen tahayyül et. Müşköl aklım sana emanet.

Bir hakkın kötüye kullanılmasını hukuk korumazmış. Hade ya. Hukuk acaba başka ne yapmaz? İyiyeye kullanılan hak mı var sanki bu hayatta. Gadre uğramış ortakların, hakkı yenmiş fukaraların, tazminatsız def edilmiş amelelerin canına değsin. Özgürlüklerin istisnalarını hükme çok açık yazmak zorundaymışsın. İstisna olan özgürlüğün zaten kendisi, ne yazsan kurtarmıyo ki. Hukuk ne yapmaz? Lütfen sen söyle Aslı. Önce buradan başlayalım sevgili karıcığım. Ne yapmaz şu canına yandığının hukuku?

Bi sürü, bi sürü insan varmış mahkeme kapısında sürünen, hepsinin hakkı yenmiş. Tutanakta öyle yazıyo. Hepsini okudum da hiçbi şey anlamadım bu işten. Sözleşme dediğin sadece namusuyla yaşayana geçiyo. Attığın imza kanuna kurala uyacaksan, topuzlu kelepçe. Uymayan için beyaz bir rulo. O bile diil. Kıcını dahi silmiyor hacı cavcav imza attığı o pullu, mühürlü kâğıda.

Kamu hukukundan zaten hiç çakmiyorum. Borçlar kanunu tam bir akıl oyunu. Medeni hukuk desen kanlı biten bir çatışmadan ibaret. Sonunda illaki taraflardan biri ölüyo, genellikle de ölen kadın oluyo.

Haksızsan mahkemeye ver, duvara böyle yazmışlar. Masumsan şansın en fazla yüzde ellidir bu sistemde. Ya kazanırsın ya kaybedersin. Belki başka memleketlerde de böyledir. Bilmiyorum sizin Avusturya'da işler nasıl işliyo. Muhtemelen orada da iyilik daima kazanmaz, ama en azından kendini iyi hisseder. Bizde iyi hissetmene dahi izin yok. Kerizsin sen keriz kal, mübaşirler suratına karşı bu türküyü okuyo.

Ama suçluysan, habissen, çiyansan, işte o zaman yaşadın, orası kesin. Suç işlesen de seni yakalayamazlar, yakalasalar da delil yetersizliğinden yırtarsın, yırtamazsan da hâkim az ceza verir, çok verse de hafifletici sebepler bulup düşürür, düşürmese de yarısını yatar geçersin, geçemesen de af çıkar, afla salınmasan bir punduna getirip kaçarsın, kaçamasan da içerde kral olursun, krallar gibi takılırsın. Hiçbiri olmazsa şanssız bi devesin. Bu da demektir ki başına gelenleri dibine dek hak ediyorsun. Olay bundan ibaret. İşte bizim yerli malı adaletimiz bu Aslı.

Sevgili karıcığım kadehimi doldur, buz da at içine, bi tane olsun yeter, her şeylerimi öğren artık, tanı gelip üstüne bastığın kocanı. Dinle şimdi.

Sen dinledikçe ben dağıtıyorum Aslı. Kendimi içkide bilmiyo muyum? Biraz kafayı bulunca çok daha doğrucuyum, en bi dürüstüm. Bütün eksikliklerimi, hatalarımı sayıp sayıp kabul ediyorum sana. Birazcık da kayırıyorum kendimi. Hoş görüyorum yani Orhan'ı. Bakma, aslında iyi çocuktur bizimkisi.

Mey biter saki kalır, tahsil cehaleti giderir, eşeklik baki kalır. Baktılar benden hukuk adamı olmayacak, anca gidersin dediler. Anca gittim. Sıkmışım stajını, ruhsatını. Yapmıyorum ulan bu mesleği. Astım cüppeyi duvara. Bıraktım, çıktım. Özgeçmişim noterden tasdikli bir istifa mektubuyla bitiyo şimdilik. Hukuktan mezun oldum ama, işte avukat olamadım ben.

Mesleki faziletlerim, altı aydan bi seneye uzanan engin kariyerim bi yana, çalışkanlıkta da bi dünya markası olamadım doğrusu. Üşengecim, kabul. Evde yalnızken kapı çalacak diye korkarım, kim kalkıp açacak şimdi diye. Bilgisayarım desen porno seyretmekten HIV virüsü kaptı. Batı'nın ahlakını aldık ya, onlar da bizim aklımızı aldı herhalde. Kıcımda sanki bir çalı süpürgesi var, yatağa yatsam çarşaflar toplanır, üstüne bassam halılar kayar, örtüler top top olup katlanır. Zaten ev dediğimiz bu viraneye eskiden eşek bağlasan durmazdı bi dakika. Bi kediler, bi ablam, bi de kocan.

Aslı sen gerçekten çok temiz bi insansın. Temizliğine bayılıyorum. Her gün külotunu, çorabını değiştirmen beni bitiriyo. Her sabah kalkıp hiç üşenmeden duş alışın... Mis gibi, kaymak gibi benim karım. Sayende bu basık ev bile çok sevimli görünüyo artık bana. Duvarlar yüzüme gülüyo.

Sağlığım genellikle iyidir, kötü adama bir şey olduğu hangi filmde görülmüş? Ama sindirim sistemim her gün yeni bi dünya rekoruna imza atar. İçimde bir petrol yatağı var sanki, gaz kaçakları, patlamalar hiç durmuyor. Helaya girsem yarım saatten evvel çıkamam. İşeyip

kaçayım diyorum, olmuyo, hela taşına kıcımın kalıbı çıktı otura otura. Ama onun da zevki ayrı. Bir de Aslı, ayıptır söylemesi bokum felaket yapışır benim. İğrençlik yapmadan duramıyorum böyle. Hangi taşa sıçsam, öyle kahve falı gibi lök diye yapışıp kalıyo yerinde. Halamı çağıralım da falımıza baksın. Oradan okusun üç vakte kadar olacakları, başımıza gelecek boktanlıkları.

Yani ben hiçbir zaman ilişki manyağı olmuş değildim. Hoş, hayatımın ortasındaki deliği bir türlü tıkamayı da başaramadım, o da doğrudur. Yine de şu halimize şaşıyorum be Aslı. Evli ben. Ben evli. Nasıl yani? Aklıma bir türlü kabul ettiremiyorum medeni halimizi.

Bence de sence, diyosun ya. Sakız gibi bembeyaz bi yüzün var. Öpmeye kıyamıyorum, bakmaya doyamıyorum.

Sana kadar bütün ömrüm tedbir, şüphe ve kötümserlik üzerine kuruluydu. Deli Nebahat'ten kaptım bu stili. Güvensiz, karamsar, sinik, sinmiş bi hayat. Hiçbi zaman başımıza gelmeyecek şeylerden korktuk, endişe ettik, hep bi felaket bekledik. Ya o olursa ya bu olursa. Bi bok olmadı da, en olmayacak şey oldu. Evlendik lan, vallahi evlendik.

Demek bir şey dürttü beni o fişkiyenin altında. Senin gözlerinin içinde kayboldum Aslı. Orada bir umut gördüm sanki. Beni de, seni de kurtaracak yeni bi şey. Ortak faydamızı gördüm. Yeşillendim. Filizlendim. Çiçek açtım. Çıkarıp atayım şu karanlık paltoyu üzerimden, dedim. Bi kez olsun ben de şansımı deneyeyim. Yaradan'a sığınıp feleğin çarkına tutunayım. Belayı çağırmadan, negatiflik yapmadan, lekesiz bir iyimserlikle atlayım kollarına. Gönlümü ferah tutayım. Kasmadan. Kendimi germeden. Dertlenmeden. İyi düşün, iyi olsun Orhan, dedim. Sal kendini. Takılma. Kasma.

"Orhann."

Anne girme araya. Bak, biraz da sana kandım, tamam mı? Hani, "Hayatta en büyük düşüş, iyi eş," derdin ya. Al sana eş. Gelin getirdim sana, daha ne? Halam bile beğendi, ablam dahi beni sattı da onun tarafına geçti.

Şimdi sızıyorum güzel karıcığım. Hortlıya hortlıya uyuyacağım, rüyamda seni göreceğim. Çünkü ben seninle çok iyiyim. Kendi hakkımdaki bu destan iki kuple uzun geldi, fark ettim be Aslı. Açıkça itiraf ediyorum işte:

Beni sevmek çok zordur, belki de imkânsızdır. Tahmin ediyorum, hatta eminim, galiba...

Ve Kerim Uluğ Çıkar

"Patrona böyle teslim olmasak!" 1968 sezonunun ortalarıdır. Bir temsil gecesi daha bitmiş, Tekcan hasılatı alıp gitmiş, el ayak çekilmiş, mutat kadro tiyatrodaki geceleme üzere her zamanki gibi yalnız kalmıştır. Bay İhsan'ın eziyetleri bütün ekibi canından bezdirmiştir artık. Kerim isyan bayrağını açmak istemektedir. Heyecanlıdır. Kendini tutamaz:

"Gidip kapısına dayanalım İhsan'ın, birikmiş hakkımızı isteyelim. Vermezsen ayrılırız, diyelim. Tiyatronu başına yıkarız, bırakır gideriz. Gerçekten de gideriz. Zorla tutamaz ya. Bizden vazgeçemez de, bu kadar enayiye nereden bulacak? İşi biz yapıyoruz, parayı o kazanıyor. Şu halimize bakın, paşamızı yiyip içiyor, biz her daim sürünüyoruz. Üretimden gelen gücümüzü kullanalım. Sağlam duralım. Direnelim. Mücadele edelim!"

Daima muhalefet, daima mücadele. Kerim'in değişmez tavrı. Heyhat, genç adamın heyecanlı sözleri arkadaşlarında karşılık bulamaz. Kimse cesaret edemez iyi kötü dönen bir deveranı durduk yerde yıkmaya.

Tarık zaten ne kokar ne bulaşır. Gürültüden şikâyet eder bir tavırla sırtını döner, kışını devirip yatar. Oruç desen ayrı bir âlem. Onun derdi zoru Şule'yle. Patrona isyan edip, düzenle maraza çıkarıp bu maceranın sonunda biricik aşkıdan ayrı düşmeyi imkânı yok göze alamaz.

Şule başka. Şule malın gözüdür. Manalı manalı gülümseyerekten yanağını okşar Kerim'in. Fikriyatından ziyade o tertemiz heyecanını beğenmektedir.

"Maviş," der, "yat artık, yorgunsun, biraz uyu. Sabah ola hayrola."

Bu temasla Kerim'in içi bir hoş olur.

Sabah kalktıklarında Kerim sanki hiç uyumamış gibidir. Kaldığı

yerden devam eder. Bu kez işin ucunu bırakmayacaktır. Israrcıdır, yılmaz.

"Hepimiz birlik olsak yeneriz o hayvanı! Tek başına kim ne yapmış?"

Bütün gün ezberine çalışmaz, bunun yerine ileri geri konuşur. İddiası odur ki, mevcut düzen evrilerek değil, devrilerek değişecektir. Yıkamak gerekir, korkmamak... Hak, hukuk, emek... Mücadele gerek...

O konuştuğuça itirazlar yükselir. Günün hakikatleri ortaya serilir. Tarık'ın noktainazarına göre bir patronun zulmünden kurtulmanın yegâne yolu sermaye biriktirmektir. Ehemmiyetli olan da budur. Münakaşanın hülasası bundan ibarettir. Gerisi lafügüzaftır. Tiyatronun, yani dükkânın sahibi olana dek, kendi kendine patronluk etmek namümkündür. Ham bir hayaldir. Bir şeyin sahibi olabilmek için de sebat etmek gerekir. Sermaye kolay birikmez, ömürle sabır lazımdır. Bundan gayri yapılacak yanlış bir hareket, vakitsiz bir teşebbüs çok pahalıya mal olabilir. İşin ucunda büsbütün kovulmak vardır. Aç kalmak, açıkta kalmak, yalınayak gezmek vardır. En fecisi de, başının üstündeki çatıyı kaybetme ihtimalidir. Şu zemheri soğuğunda belediye kamyonlarla donmuş evsizlerin cesetlerini toplamaktadır sabahları. İşsizlik ölüm demektir.

Kerim tehditlere pabuç bırakmaz, hiçbir mazerete kanmaz. Atıp tutar. Her bahaneye bir cevap verir. Üçe üçle, beşe beşle karşı çıkar. Arkadaşlarına yüklenirken biraz da fazla olur, haddini aşar, muhtemeldir ki sabırları taşırır:

"Bazen," der hepsinin yüzüne karşı, "bazen eşek semeri hak eder."

Bu ithamla beraber lakırdı biter. Herkes susar. Kalpler kırılır. Alınganlık çıkar. Şule durmadan Kerim'in yanağını okşamaktadır.

"Uykunu alamamışsın sen. Yat hadi Maviş, unut bunları, uyu."

Bu minval üzere çekişme günlerce sürer, geceler boyu bitmez. İş

uzayınca, uzayan her şey gibi, kokusu çıkar. Alametler belirir, bela işaretleri. Kulağı delik bekçi köpeği Tekcan koşup patrona yetiştirir Kerim'in yediği herzeleri. Böyleyken böyle, der.

Bay İhsan oyunbozan çömezın yumurtladıklarını öğrenince ilk evvela ya sabır çeker. Dişini biler. Bir bekler, iki bekler. Sonunda trafosu patlar:

"Benim kesemden yiyecek, benim malımda yatacak. Bir de üstüne para alacak, onu da peşin isteyecek? Bakın siz şu edepsize! Yok öyle yağma. Diğerlerini de zehirliyor utanmadan. Şüyuu vukuundan beter! Beğenmeyen defolsun gitsin, bir daha gözüm görmesin."

Tekcan'a talimatı kesindir:

"Derhal tut kulağından at o iti sokağa! Görsün bakalım ekmek yediği kaba pislemek ne demekmiş."

Haber tayyareden düşen bomba misali infilak edecektir kumpanyanın ortasında. Aman, aman, aman, aman! Kerimsiz ne yapılır? O bir tanedir. Onsuz hiçbir şeyin tadı çıkmaz. Yok mudur bu işin bir çaresi?

Tarık, Oruç ve Şule araya girer. İhsan'a gidip Kerim adına ricacı olurlar. Özür diler, sözler verirler. Patron katında maskaralık yaparlar. Nice naz ve niyazdan sonra İhsan Hoca nihayet insafa gelir, Kerim'in kalmasına müsaade eder.

Tekcan, kendini bir bok sandığından, uzun süre Kerim'i her gördüğünde arsız arsız sırtacaktır:

"Şıştin mi düdük makarnası? Hani ne oldu, basbayağı devrim yapıyordun?"

Kerim ses etmez. Oruç'la ara ara dertleşir, lakin fazla da uzatmaz. Konu bir müddet sonra tamamen kapanır. O günlerden geriye deftere

düşölmüş iki satır not kalır:

"Bu memlekette ağzını korkmadan açabileceğın tek yer hususi dışıdır. Çenesini tutamayan daima kaybeder." Günler meşakkatli geçer. Kerim kırılmış onurunu bir türlü tamir edemez. Kenarlara köşelere saklanır. Şule, muhtemelen bir miktar hüsnüniyetle, genç adamı muttasıl kovalar. O takip ettikçe Kerim kaçıp saklanır. Oruç da Şule'nin peşinde. Sahne dahilinde ve haricinde Fransız vodvillerinden çıkma tuhaf bir kaç-göç oynanır. Şule yanaştıkça Kerim sıvışır. Anlamazdan gelir. Lakin Şule ısrar eder. Belki de bir vakit önce döşekte başlayan serüven iyice kalbine doğru sızmaktadır. Kerim de bundan ziyadesiyle endişe etmektedir.

Ağacı kurt, insanı dert kemirir. Duvarı nem, insanı gam yıkar.

Son gece Kerim büyük bir gayretle mesafeyi muhafaza eder. Kitabına dalmış gibi yapar. Bir yandan da daima tetiktedir. Herkes uyur gibi olunca Şule yine ona yanaşır. Kerim buz. Şule elini tutar. Kerim bronz.

"Sen kitap okurken yanında uzanmaya bayılıyorum Maviş..."

Ateş bacaya doğru yükselmektedir. Sıcaklık aheste sarıp sarmalar Kerim'i. Hâkim olunamaz, engel konulamaz bir akış vücuda gelir. Sadece Şule'nin temas ettiğı yerler kalır. Gerisi kaybolur. Başka şey yoktur. Kerim'in hisleri büyür, sınırları felç olur. Hastalıkların yayılma şekli.

Bir tereddüt? Yapma Kerim. Oruç'u düşün, kendini tut.

Kul sıkışmıştır, Hızır yetişecekse artık yetişmelidir. Metanetle bekler. İçindeki tazıları, tayları, aygırları dizginler. Sonunda Şule uykuya mağlup olur. İstırap biter.

Tarık her zamanki gibi çoktan yatmış, yattığı gibi de sızmıştır. Oruç'un uyuyup uyumadığı anlaşılamaz. Uyurken uyanık, uyanıkken uyuyor rolünü en iyi o yapar. Oruç bir taşra tilkisi.

"Sen yanımda uzanmışken ben de kitap okumaktan âciz kalıyorum Şule. Lakin maalesef bu keyfiyetten vazgeçmeliyiz."

Ertesi sabah henüz herkes uyku denen o şefkatli sevgilinin kollarında yuvarlanmaktayken kalkar. Defterinden bir sahife daha koparır. Bütün arkadaşlarına muvaffakiyetler temenni eder. Alçak patron Bay İhsan'dan olan bütün alacağını Oruç'a bıraktığını yazar, Şule'den bir vakit önce aldığıın yerine... Sonra sahneyi terk eder.

Ve Kerim Uluğ çıkar.

Vietnam Gibi Hatun

Bi gün bi telefon çaldı. Çalış o çalış. Aslı aceleyle fırladı gitti. O gidişle benim dünyam Kodak renklerinden arındı, siyah beyaz bir film oldu.

Hemen dönecekti. Dönmedi. Bilmem kim amca aramış, derhal gitmesi lazımmiş, çok acil çıktı, sonra kayboldu. Uçtu gitti benim ötemeyen bülbülüm. Kim bilir hangi dala kondu.

Saatle, zamanla aram hiç iyi değildir. Örneğin on Orhan dakikası duruma göre bir tam dünya saatine tekabül edebilir. Ama en fazla o kadar. Benim on dakikam koca bir gün, ne bileyim 24 saat falan sürmez mesela. Hele iki gün? Hayatta...

"Çok seviyorum sana, çok kızıyorum seni."

En son böyle demişti. Doğal olarak bi anlam iliştirememiştim. Sitem miydi? Bi ima hatası? Bi söz veriş? Anlayanlar anlamayanlara anlatsındı.

Helaya girdim, boka bulaştım, evliliğin sonunu göremedim. Oysa ne güzel alışmıştım ben o fiyakasız tek başınalığıma. Karizmam zayıftı, bünyem sağlam. Hiçbi eksikimi dert etmezdim. Dürtü tutum bozukluğum vardı, çoklu organ yetmezliğim vardı, ama dengem yerindeydi... Öyle yaşayıp gidiyordum. Ne işime gelirdi evlilik? Rahat kıcıma mı battı? Kıl İngilizler boşuna söylememiş: Bir şeyi değiştirmek gerekmiyorsa, onu değiştirmemek gerekir, diye. Bu atasözü de doğru çıktı.

Durumdan ve kaybolmuş karımdan fena halde şüpheleniyorum. Cümlelerin ikinci yarısı elbette ki daha garip. Kendi kendime güvey olmuşum da, gelin ortada yok. Çöz bakalım Orhan bu arapsaçını, yedi ağızlı ejder olsan kâr etmez.

Ah bebeğim, acı içindeyim. Nerdesin şimdi? Duman olup tüttün

bacadan. Başına bir şey mi geldi, yoksa benden mi kaçıyorsunuz? Ulan bu şişe de bitmiş, ne çabuk. Aslında var ya Aslı, ben içmesem de olur karıcığım, alkolik falan değilim ama kavunlar tatlı. Senin dudağına yumulur gibi sıyrıyorum çatalları.

İki gün geçti. Üçüncü gün akşam oldu, gece indi, ezan okundu. Nerde kaldın da gelemedin? Yumurtanın kulpu yok, gözlerimde uyku yok. Şimdi saate bakıyorum. Sabah, hatta sabahın körü. Günün en nazlı saatleri. En geç bugün yarımda geleceksin değil mi Aslı? Gelirsin, gelirsin. Kendime söz verdim, geleceksin. Senin haberin yok, fekat geleceksin. Ya da diyelim ki yirmi dakika kaldı gelmene. Güzeel, yirmi iyidir, yeterince az. Yarım saatin bayatlığından kurtulmuş, on beşin telaşından uzak. Saniyeler bile geçmiyo namussuzum. Ne illet bi şeymiş beklemek... Vermeden almak sana mahsusmuş. Benimki birleşik, ama senin "ki" ayrı yazılmış Aslı. Hade deistler bu cümleyi Almancaya tercüme etsin!

Aslı'nın dudağı hafiftir. Değmez, dokunur sanki. İncecik, belli belirsiz bir sıcak, harareten ibaret. Sevgilimin ensesi güzel, gözleri yeşildi. Aşka gülen gözleri birbirine birazcık fazla yakındı. Gözleri aşka gülen taze söğüt dalı mısın? Kovalamadım mı ki, ne diye kaçtın, attişböceğim misin?

Evlilikten ipucu olarak sadece bir cüzdan kaldı geriye. Yani ipin ucu elimde, elimde sımsıkı tutuyorum o ipi, ama bi boka yaramıyo. Durduğum yerde öylece kalmışım. İp kapıdan çıkıyo, merdivenleri dolanıyo, sokakta ilerleyip köşeyi dönüyo ve o noktadan itibaren kayboluyo. Öbür ucunu kaçırmışım lanet şeyin.

Ah Aslı, sırtımda yük olaydın da şimdi yanımda duraydın.

Hem nazikçe gagalıyo hem yumuşacık memeliyodu beni karım. Şimdi acı çektiriyö. Ağzıma sıcıyo. Nerdesin lan Aslı? Başıma yıktın bu evi. Kendi Cihangir'imde gurbete düştüm. Sormadan girdim bi daha çıkamadığım bu sokağa. Ben kendi mağaramda milyonlarca yılda olmuş kalker bi sarkıttım, sen günübirlik yükselen avare diktmişin.

Neredesin sevgili karıcığım?

Aniden evlendiğimiz gibi çat diye balayına çıksaydık, örneğin Küba'ya gitseydik seninle -Castro ölmeden görmek lazımdı oraları-, otel odasına girdiğimizde bavulun kilidi açılmasaydı, kilidi kırıp bavulu açtığımda içinden o daima özenle yanında taşıdığın manikür seti çıkmasaydı, koskoca Havana'da bir tanecik cımbız bulamasaydık, ilk gece odamıza Beyaz Gölge'deki basketçi Coolidge kılıklı bi zenci dalsaydı, kiraladığımız motosikletin egzoz borusunda ayağını yaksaydın, okyanusta yüzerken seni nadir görülen bir cins Portekiz baraküdası çarpsaydı, içtiğin antihistaminik ilaç akşam senin şerefine patlattığım en pahalısından şampanyayla birleşince sabaha kadar halüsinasyonlar görseydin, Küba'nın yerlilerinin ahşaptan oyup budala turistlere kaktırdığı o ucuz maskeler üstüne üstüne gelseydi, dönerken son paramızı havaalanındaki fotoğraf kabininde saçma sapan vesikalıklara harcadıktan sonra sen aniden öksürük krizine tutulsaydın ve ben sana bir bardak su bile alamasaydım, dönüş uçağında inişe geçmeden bir dakika önce üzerine koca bir bardak gazlı meşrubat dökseydin ve o âna kadar tutup tutup o son dakikada birden hıçkırıklara boğulsaydın, bunlar neden hep benim başıma geliyo diye ağlasaydın... Bütün bunlar olsaydı ve uğursuz sayıp kaçsaydın benden, ona, o sen olmayan karıma, o Aslı'ya ben yerden göğe kadar hak verirdim. Kıcıımı kırıp oturdum, ses etmezdim. Balayı albümüme 76 tane siyah beyaz fotoğraf eklerdim ve susardım. Kısmet değilmiş, derdim. Ama bunların hiçbirisi olmadı, olmadı. Niye gittin be Aslı? Geç buldum, çabuk kaybettim seni.

Madem eve gelmiyorsun, boşa beni. Boşa beni Aslı. Ama bak peşin peşin söyleyeyim, benden anlaşmalı boşanamazsın. Anlaşsan zaten boşanamazsın, ne diye yıkacaksın yuvamızı. Bak yine söylüyorum, kusura bakma biraz kafayı buldum galiba, son sahibim olursun Aslı. Fena halde tutuldum ben sana. Ne diyodu şair minibüsün arka tamponunda: Gönlünde yoksa yerim, fark etmez ayakta da giderim.

Vietnam gibiymiş hatun, bi girdik bi daha çıkamadık.

Yosunlar İnşaat

"Avrupa'nın en büyük kentini kuruyoruz burada, yirmi hektar araziye 25 bin konut, yaşam alanları, sosyal tesisler, doğu yarımkürenin en büyük alışveriş merkezi."

Penceresinden bakıyor Şükrü Yosun, az ötede yükselen beton kulelerine. Kulağında kendi oynadığı reklam filmi. Aklından durmadan hesap yapıyor. Hesap makinesinin işlemcisi sürekli bölüyor, çarpıyor; yüzde yarımaları, binde birleri topluyor. Metrekaresi iki bin beş yüz avro, topraktan girersen iki bine alırsın, perdeyi taktığın gün temiz üç bini var. Bunları da söyle, fiyatları yaz. Büyük yaz. Markayı da kocaman koy. Logomuzu görmeyen kalmasın. Dedi ama dinletemedi. Ukala dümbeleği yönetmen montajda kesip atmış hepsini. İşin içine sıçmış. Televizyon reklamında duygu önemliymiş, çok fazla bilgi verilemezmiş. İzleyenler o kadar enformasyonu yakalayamazmış, algılayamazmış. Hadi ordan. Bu millet paradan anlar, paradan. Başka şeyden de anlamaz. Çok biliyorsunuz pazarlama yapmayı.

Şükrü Yosun bu memleket için büyük hayaller kuruyor, çalışmaya, çok çalışmaya, hiç durmadan çalışmaya adanmış. Sabah yedi dedin mi holding binasına giriş yapıyor. Öğle yemeğinden sonra çizmeyi giyip şantiye şantiye geziyor. Babadan böyle gördü, böyle öğrendi. Tarlanın içinde, teknenin kıçında, inşaatının başında duracaksın.

Avukat Muzaffer'i de hiç sevmiyor. Sürekli itiraz eden bir avukat olur mu hiç? Neyin, neden yapılamayacağını anlatıp duruyor. Böyle elemanlardan oldum olası hoşlanmaz Şükrü Yosun. Onun dünyasında yürüyenler vardır, bir de koşanlar. Duranlara yer yoktur. Şükrü Yosun ne derse odur, öyle olur:

"Bana çözümlerle gelin. Sorunları kendinize saklayın!"

Ama Muzaffer bir baba yadigârı. Atsan atılmıyor, satsan satılmıyor. Avukat dediğin fanila gibi değiştirilmiyor. O kadar çok şey biliyor ki bu Muzaffer, ailenin bütün sırlarına, gizli kapaklı meselelerine hâkim.

Sadece iş değil, özel hayat dahil. Esas sorun zaten özel hayat. Hamile bırakılınca apar topar Avrupa'ya gönderilen sekreterler. Kaza süsü verilmiş cinayetler. Açık denizde tekneyle yanaşıp cürmümeşhut yapılarak beş parasız boşanmaya zorlanan gelinler. Sıradan bir avukat değil söz konusu olan. Öyle bir avukat ki, kapıyı gösterdiğin an dört kolluya da bindirmek lazım. Emin olmak lazım.

"Ne oldu şu alışveriş merkezi sözleşmesi Muzaffer Bey? Tamamlayabildiniz mi imzaları?" Sessizlik. Es.

"Kaybedecek zamanımız yok. Bir an önce vurmamız lazım kepçeyi. Mevsimi kaçırdık mı işler yavaşlar, maliyetler artar. Hem biliyorsunuz, önümüz seçim."

"Biliyorum, biliyorum Şükrü Bey. Büyük ortaklar tamamdır, diğerlerinin de üzerinde çalışıyoruz."

"Çok rica ederim elinizi çabuk tutun. Benim acelem var. Mal sahiplerinin keyfine göre hareket edemeyiz. Millet bizden hizmet bekler. Bakın şu şehrin haline. İstanbul, İstanbul diye herkesin ağzında bir laf. Ama şehrin her tarafı dökülüyor, gelip gidene rezil oluyoruz. Sokakların yarısı mezbelelik. Geceleri korkarsın girmeye. Oysa Batı'da böyle mi? Adamların şehirlerine gittin mi için açılıyor. Bir tane boyasız duvar bile bulamazsın. Bizim her yanımız köhne binalar, viraneler. Kendine bakmaktan vazgeçmiş evli bir kadın gibi bu şehir, nasılsa kocam benden vazgeçemez sanıyor. Ama yanılıyor."

Bulduğu benzetmeden son derece memnun Şükrü Yosun. Buradan yürünürse belki yeni bir pazarlama kampanyası bile yaratabileceğini iddia ediyor. Bunları söylerken dolap camındaki silüetine bakıyor genç adam. Karnını içeri çekiyor, göğüs dışarıda, eller arkadan kıcının üstünde bağlanmış.

"Benim oğlanın anası da öyle sandıydı. Saldı kendini. Ne oldu? Ânında koydum kapının önüne. İnsanın önce kendine saygısı olacak. Kendisine saygı duymayanın başkasına da saygısı olmaz. Bak, bir gram göbek var mı bende?"

Muzaffer Yardangeçti asla benimseyip ciddiye alamadığı genç patronunun cehaleti karşısında bir kez daha dehşete düşüyor. Babasının vefatından sonra bu deli oğlanın eline kaldı. Büyük işadamları pozlarında böyle atıp tutmasını dinliyor bütün gün. Arada da tasdik etmesi bekleniyor hiç hoşlanmadığı bu diyaloglar sırasında. Kurt avukat açıkça bir şey demese de, Şükrü Yosun'u küçümseydiğini her haliyle belli ediyor.

"Hakikaten maşallahınız var Şükrü Bey, elbette ki bütün fikirlerinize eksiksiz iştirak ediyorum. Bakım her zaman lazım. İnsana da lazım, şehre de lazım, topluma da lazım. Disiplin olmazsa kaos çıkar, düzen bozulur. Mamafih bu kez işler biraz nazik. Yıkmaya çalıştığımız bina eski bir tiyatro. Bendeniz gençliğimde çok temsil seyretmezdim. Ancak eş dost çevresinden duymuşluğum vardır. Orası öteden beri bilinen, ziyaret edilen bir mekân. Böyle yerleri yıkarken kolayca infial çıkabilir.

Malumunuz, bir sürü it kopuk fırsat bekliyor huzursuzluk çıkarmak için. Hülasa konuyu sertlikle değil de suhuletle halletmemiz menfaatiniz icabıdır."

Şükrü Yosun bu tavsiyeyi hiç beğenmiyor. Muzafferin kendisiyle konuşurken sürekli eski kelimeler kullanmasındansa nefret ediyor. Bir çeşit şiddet bu. Aklınca kendini büyütüp karşısındakini ezme çabası. İnfialmiş, suhuletmiş. Hep babasının lafları bunlar. Yumruğun, kepçenin, nakdin gücü varken, neden bekleyelim?

Her tarafı maketler, çizimler, projelerle dolu odada gezinmeye başlıyor Şükrü Yosun. Ellerini yine kışının üzerinde bağlamış. O dolaşırken Muzaffer Yardangeçti, duruşma sesiyle davanın inceliklerini anlatıyor tane tane:

Evvela mevzu bahis olan alelade bir bina değilmiş, çok eski bir tiyatro binasıymış. Yani bir anlamda kamu malıymış, herkesin yararlandığı ortak mekânmış. Böyle davalarda olabilecek en kötü şey hissedarlar arasında bir ihtilafın çıkmasıymış. Çünkü ihtilaf denen şey fırından gelen taze börek kokusu gibiymiş. Bir çıktı mı, hemen herkes duyarmış. Sonra alakalı alakasız fikirler beyan edilir, konuşulur,

tartışılır, bu meseleye karışmaması gereken bir sürü resmî daire işe karışmış. Matbuata, televizyona, internete filan düşölürmüş. Muzaffer papyonunu düzeltip son cümlesini patronun gözlerinin içine bakarak söylüyor:

"Bu meyanda Şükrü Bey, eğer itidalli gitmezseniz, bütün hüsnüniyetinize rağmen, yanlış anlaşılma ihtimali büyüktür. Böyle bir kıvılcım çakarsa hadisenin aleyhinize dönmesi işten bile değildir. Hani ev yaparak, iş yaratarak, ekmeği büyüterek hizmet ettiğinizi düşündüğünüz bu ahali var ya bu ahali, işte onlar sizi çiğ çiğ yer. Maatteessüf vaziyet böyle. Hatırlayın Belgrad projesinde başımıza gelenleri."

Şükrü Yosun nefretle hatırladı ilerleme düşmanı kan emicilerin birkaç yıl evvel kopardığı kıyameti. Ormanmış. Orman dediğin nedir ki? İki tane uyuz ağaç. Ekersin yine çıkar. Hem alan memnun, satan memnun, size ne kardeşim, size ne oluyor?

"Ben var ya, onların topunun cibilliyetini..."

"İsabet buyurdunuz efendim. İşte bu yüzden hassasiyet göstermek, sessiz ve derinden ilerlemek elzemdir. Önce imzaları tamamlamak, kesinlikle acele etmemek, inşaata ancak ve ancak tapu devrini müteakip başlamak lazımdır. Kervan yolda düzölür deyip kepçeyi sokarsanız, kuvvetle muhtemel, bütün işi çıkmaza sokmuş olacaksınız."

Şükrü Yosun itiraz etmiyor. Ama onaylamıyor da. Bitirmesini bekliyor avukat efendinin.

"Efendim her türlü hukuki engel bertaraf edildikten sonra bile temkini elden bırakmamalıyız. Hep bir adım önde olmalıyız."

Bu böyle olmayacak, diye düşünüyor Yosunlar İnşaat'ın tek patronu. Tapulu malıma inşaat yaparken bile izin mi alacağım? Bu Muzaffer'in iyice suyu ısındı artık. Suratını görünce içim sıkılıyor zaten. Tipini..

"... bu meyanda küçük bir jest yapsanız, lütfedip projede ucuzundan bir değişiklik buyursanız çok isabetli olur. Misal, en üst katın diplerinde şöyle işe yaramaz, sapa bir köşede bir salon ayırsanız. Cep tiyatrosu diyorlar, şöyle otuz-kırk koltuk sığsın yeter. Çok fazla metrekare ziyan etmeden. Önünde bir oturma mekânı falan da olur, duvarlara eski temsillerden biletler, fotoğraflar filan asılır. Şule Hanım'ın adını da bir plakete yazıp kapıya çaktık mı, kültür bakanı bile koşa koşa gelir kordela kesmeye."

"Şule kim yav?"

Muzaffer izah ederken dinlemiyor Şükrü Yosun, o bir hesap adamı. Hesap makinesi çalışıyor durmadan.

Kiralanabilir alanların azalması olacak iş değil. Metrekaresi şu kadardan ayda bu kadar, yılda da, yuh, dünyanın parası tutuyor. Ayrıca ne kadar küçük olursa olsun bir tiyatro salonu bütçede olmayan ek maliyet demek. Gelirler azalır, giderler artar. Bütçe dengesi bozulur. Öte yandan geçmişte yaşanmış acı tecrübeler zorluyor zihnini. Bu devirde bir sürü aç köpek var. Götünün bokuna bakmadan her konuya karışıyorlar, yapılan her yatırıma muhalefet ediyorlar... Muzaffer'i bir an önce def etmek için sözünü kesiyor Şükrü Bey:

"İyi düşünmüşsünüz Muzaffer Bey. Tebrik ederim. Ben proje ekibine bir fizibilite çalışması yaptırayım. Siz de bu arada hızla imzaları tamamlayın lütfen."

"Müsaadenizle temkini elden bırakmayalım. Siz hesaplara baktırın. Eminim söz konusu olan mühim bir meblağ değildir. Her halükârda bana nihai kararınızı tebliğ edin. Ben de ona göre kendi hattıharekâtımı saptayayım. Neden dersenez, hissedarlardan özellikle bir tanesi var ki, böyle bir taviz olmaksızın ondan imza almak pek kolay görünmüyor. Hatta imkânsız diyebilirim."

Ne yapışkan adamsın sen ya. Tamam işte, düşüneceğiz dedik ya. Hem ne demek imza almak imkânsız? Boncuk dağıtmıyoruz ki biz burada,

tıkır tıkır para sayıyoruz ellerine.

Formunu korumak, kilo almamak için sürekli ilaç kullanan Şükrü Yosun, tansiyonunun yükseldiğini hissediyor damarlarında. Halbuki doktor yasakladı, sinirlenmemesi gerekiyor. Ama gel de kızma şu Muzaffer'e! Akli sıra koskoca Şükrü Yosun'a yol yordam öğretiyor. Sözde saygıda kusur etmiyor ama, mahkeme ağızlarıyla ezme yapıyor. Patronun yarrağının üzerine osurulur mu lan Muzaffer? Ben seni ne yaparım?

Avukat hiç orali değil, devam ediyor güçlükleri saymaya, neden için kolay olmayacağını anlatmaya.

Adı Necip Tekbulut'muş, Lale Hanım'ın tarifiyle inatçı bir keçiymiş. Yaşlı, kimsesiz bir adammış. Araştırmışlar. Vârisi yokmuş, arkası da yokmuş. Borcu, kredisi, mahkemesi filan da yokmuş. Yani şantaj, tehdide müsait değilmiş. Elli senedir hisseleri elinde bulundurduğu halde satmaya hiç yeltenmemiş. Ticaret sicilden bakılmış, iş hayatında lekesizmiş bu Necip, tek bir senedi bile protesto olmamış... Tiyatro binasıyla arasında romantik bir bağ kurmuş olabilirmiş. Sabitfikirliymiş...

"Anladım Muzaffer Bey, anladım, her zamanki inatçı moruk vakasıyla karşı karşıyayız. Biz de olayı her zamanki gibi halledeceğiz o zaman. Siz o ihtiyarı bizim çocuklara bırakın. Diğer küçük ortaklarla görüşün, imzaları tamamlayın hemen."

"Ama..."

"Ama mı, göte mi ben bilemem artık avukat efendi. Bu toplantı burada bitmiştir, diğer imzaları cumaya kadar tamamlayın, yoksa gözüme gözükmeyin. Hadi canım hadi, işinizin başına. Kızım, acele Haydar'ı bulun bana."

Vegan Vegan

Evde otura otura küflenmek de var. Kanepeye çökmüşüm, DVD'lere baka baka çürüyorum, kafam gidiyo, bilincim yavaş yavaş şekerlenmeye başlıyo, her an mavi ekran verebilirim.

Dışarı atıyorum kendimi. Evden çıkınca bari manzara değişir, belki bir şeyler olur. Sıkıldım Aslı'yı beklemekten. Yokluğundan istifa ettim.

Normal davranmalıyım. Normal olmalıyım. Bugün normal Orhan geri gelecek. Benim normalim neyse artık. Şüphe çekmemeliyim. Yoksa peşime düşebilirler. Öyle, sıradan bir insan yürüyüşü olmalı benimkisi. Cihangir Caddesi. Milyonluk harabeler. Cihangir'de oturuyorum ama ev alacak olsam hayatta buralarda bakınmam. Bin yıllık bitişik nizam dairelere yalı fiyatı çekiyorlar. Ablamın kan şekeri düşer, bu semtte emlak fiyatı düşmez. Gece hayat durmadığı için sokakta arıza eksik olmuyo. Üstelik hayvani trafik var, dolayısıyla park problemi yaşıyo bütün o götü sonradan cip görmeler. Girmesi zor, çıkması imkânsız. Yerleşenin hali harap.

Neredeyse sevineceğim ulan Cihangir'den ev almadığıma. Çok akıllıyım canım. Şabanlığımla gurur duyuyorum ve buna çok ihtiyacım var.

Boğaz'dan kayarak Cihangir yokuşlarında patlayan oksijeni yiyince canlandım. Yel yepelek, yelken kürek yürüdüm birer karış kalmış kaldırımlarda. Anarşist berbere girdim. Tıraşı için değil, muhabbet olsun diye. O koltuğa oturacak göz var mı bende. Müşterinin koltukaltlarını kolonyalı pamukla silip sonra bi de koklar o sapık.

"Sular mı kesik oğlum Orhan, teke gibi kokuyosun yine."

Laf soksun bana. Alay etsin. Kanımı beynime sıçratsın.

Gasilhane ibriği gibi dizilmiş bekleyen işsiz müşteri ordusunu

süzüyorum. Yüzlerden biri tanıdık. İşte bizim Haşmet. Detay Haşmet. Herkesten ve her şeyden haberdar olan Haşmet. Günde dokuz farklı çalının üzerinden atlar ve benden iyi olmasın, çılgınca işkillidir. Şüphe etmekte açık ara birinci. Aslında filmci mi, belgeselci mi, o tarz bi şeyler yapıyo, bi şeyler çevirip duruyo yani. Özellikle teknoloji konusunda iyidir. Boş vakitlerinde Boğaz'dan geçen gemileri sayar, deftere yazar. Her an yeni bi işgal bekliyo müttefiklerden. Elinde daima bir koka şişesi.

Hacı hacıyı Mekke'de, hoca hocayı tekkede, puşt puştı dakkada bulurmuş. Aslı'yı bulursa Haşmet bulur. Bi defa çevresi çok geniştir. Güneş sistemimizde yaşayan canlıların neredeyse yarısını ismiyle tanır. Çok acayip simalar vardır bunların arasında. MİT'ten Hamit bi kere, önemli şahsiyet. Arızadan Rıza. PTT emeklisi. Sonra İSKİ'den Ahmet. Hepsı Haşmet'in adamı. Yeraltı dünyasına da kıl kökü kadar yakındır.

"Haşmet lan, karım kayboldu bulsana," diyorum. Bunu o kadar lakayt ve sakın söylüyorum ki, soğukkanlılığıma kendim bile şaşıyorum. Ne ruhsuz bir lavukmuşum ben de ha! Yoksa katil ben miyim?

Tabiatıyla o da makara sanıyo. "Sağ avucuna bak Orhan Abi," diyo. Diil oğlum, diil. Sağ elim benim sevgilim Haşmet. Karımı arıyorum, karımı.

"Haşmet bi siktir git! Adam gibi laf anlatıyoruz burda, sen de kalkmış serçe taşağı kadar aklınla benimle maytap geçiyosun."

Dudağıyla sesi asenkron bir yetenektir Haşmet. Önce sesi geliyor, sonra ağzı oynuyor. Böylece onun lafı bitmeden araya girip sözlerini ağzına tıkabiliyorum rahatça. Pezevenk sanki beyin dalgalarıyla konuşuyor. Ya da ben telepatiyle algılıyorum. Öyle ya da böyle, seviyorum bu iti. Aklına kalay geçtim ya az önce, hikâye. Kafası bin basıyo, hunhar bi beyni var, zehir gibi zehir... Ama şuur, sağduyu sıfır. Bastır çıkmasın derler böylesine, sivri zekâ.

Prensip olarak üç tip insan severim ben. Bana benzeyenleri, ki hiç görmedim, bana iyi davrananları, onlardan da az bulunur, ve benimle

"Ver bi fırt Haşmet."

Elimle şişenin ağzını sıvazlıyorum. En sevdiğim şey, mikrop kokteyli. Yuvarlıyorum iri bi yudum. Kalkıp caddeye yürüyoruz. Sözde Aslı'yı arıyoruz. Yürü, yürü, bayağı bi harmanlıyoruz Beyoğlu'nu. Narmanlı Han, Suriye Pasajı, Halep Pasajı, Ömer Hayyam yokuşu. Küçük bir Ortadoğu seyahati. Derken Asmalımescit. İstiklal'in götüne parmak attık boydan boya. Her yere baktık, Aslı yok.

Geçerken denk geliyo, İlhami'yle çarpışıyoruz. Şimdinin önündeki tahtına kurulmuş hazret. Geleceğe sırtını dönmüş, durmadan maziye bakıyo. Dünden kalma bi adam. Hatta geçen günden. Yaşlı değil ama ihtiyar. Sanki önce o vardı, getirip bütün Beyoğlu'nu onun üzerine yaptılar. Sağ ayağı 42, sol ayağı 43 numara. Sağ gözü miyop, sol gözü yakını göremeyen bozukluk neyse ondan.

İlhami büyük adam, son iki lafın belini kırıcı. Ne yapayım ki benim evlilik maceramla ilgilenmiyo. Anlattığım hikâyenin reytingini düşük buluyo korkarım. Ama evlenme mevzusunu duyunca hemen kendince muhabbete katılıyo, bi şeyler anlatmaya başlıyo. Çocukluk arkadaşı Güler, okuldan arkadaşı olan Pelin'in abisi Yavuz'la sanki evlenecek gibiymiş. Ama olmamış. Aradan yıllar, yıllar geçmiş. Sonunda İlhami bi bakmış ki, Güler'in erkek kardeşiyle Pelin'in abisi aynı insana dönüşmüş...

"Basit düşün basit oyna, zor hamleyi onlar yapsın İlhami," diyorum. Daha fazla katkı vermek elimden gelmiyo, üç numara büyük geliyo bana bu dönüşüm hikâyesi. İlhami yüzüme bakıyo. Sanki bir şey biliyomuş da söylemiyomuş gibi bakıyo. O bakışı bilirim ben. İlhami böyle konuşur. Sonunda da hep aynı şeyi söyler:

"Albayım," diyo, "artık zamanı geldi. Beni ablan Nebahat'le evlendir."

İlhami, ablamı al, al da gör ananın... Ordan uzuyoruz.

Soğuktan sıkılınca yemeğe oturduk. Şahin Lokantası'nda döner kalmamış, ben sarma yedim. Haşmet sade enginar aldı, bi de

sivribiber. Mandabatmaz'da içtik kahvemizi. İmam Çağdaş'tan havuç dilimi. Ablamdan çarptığım paralar çoktan bitmişti, Haşmet'i iyice rendeliyorum. Canıma değsin. Bi de Aslı'yı bulsak.

"Orhan Abi, sen iyi misin abi?"

Hiç iyiye benziyo muyum lan ben? Yapamadıklarım, yapamayacaklarımın teminatıdır Haşmet. Ben karıma el kaldırmam. Cevap vermiyorum. O alıyor cevabını.

"Nerede tanışmıştınız siz bu Aslı'yla?"

Yemeği yiyince olayın ciddiyetine binaen biraz normalledi oğlan. Aklına mantıklı sorular gelmeye başladı.

"Ayıptır söylemesi feyste."

"E niye sokakta arıyoruz ki o zaman biz bu kızı. Mal mıyız? Gel abi gel. Girelim internete bakalım, mutlaka bir izi kalmıştır. Dur hele."

Söylemiş miydim, bizim filmci Haşmet aynı zamanda sanırsınız bilgisayarın faresi. Çok iyi anlar teknolojiden. Beni de o uyandırdı. Öyle ya, sokakta değil, sanalda aramak lazımdı Aslı'yı.

Üç-beş çulsuz gazeteciyle paylaştığı izbe ofise çıktık. Asık suratlı vatandaşlar bizimle hiç ilgilenmedi, Haşmet'ten anladığım kadarıyla aralarında ta Helsinki'den gelme yurttaşlar bile varmış. Duvarda posterler asılıydı. Birinin üzerinde "insan hakları" yazılıydı, kocaman harflerle. Diğerlerinde de çevre koruması, kayıp araması, sivil toplum dayanışması filan. Köşede boyası dökülmüş bir kamera ayağı duvara yaslanmış, çekim saatini beklemekteydi. Hüzünlü bir bekleyiş. Bütün ofiste en gerçek nesne oymuş gibi duruyodu. Hiç olmazsa gerçek bi işlevi vardı onun, öbürsü abiler tamamen tıraştı.

Oturumu açıp fareyi elime verdi Haşmet. Makinenin başında kendim

oldum. Feysbuk tabii eski dostu Orhan'ı ânında tanıyıp derhal gıcıklığını yapmaya başladı. Falanca kişileri tanıyo olabilirsiniz: Sevgi böcüğü bir sürü alakasız insanın fotoğrafını çıkarıp attı önüme yine. Neden bana hep kadınları sorar ki bu site, ıssızlığımı nereden bilir? İşin kötüsü tutturur da çoğu kez, gayet isabetli tahminler yapar. Bir sürü eski vaka. Bu insanları tanıyo olabilirim, ama artık tanımak istemiyorum. Evlendim lan. Statüm değişti. Hatta üç gün önceye kadar bilfiil evliydim, fakat şu an bir ilişki içinde değilim. Bu da biraz garipti tabii. Neyse. Az sonra Aslı'yı bulacaktım ve, "Aha Haşmet," diyecektim, "bak işte bu senin yengen." Belki de eski yengen, rahmetli.

Şansıma tüküreyim ki Aslı'yı bir türlü bulamadım. Arkadaşlarımın arasında yoktu. Burdan da gitmişti. Kendi sayfasından arattım. Çıkmadı. Ne demekti bu şimdi? Karnımda gaz birikti. Bi salsam Helsinki'den duyulurdu kokusu. Manasız çırpınışlarımdan sıkılan Haşmet beni kaldırıp kendi çöktü uğursuz makinenin başına.

"Soyadı neydi yengenin?"

"Çakar."

"Yok abi, senden önceki soyadı, kızlık şeysi?"

"Ha o mu, Uluğ. Aslı Uluğ."

Uzunca bir sorgulama, aramalar, metadata, şudur budur derken nihayet teşhisini koydu, acı ilacı yutturdu doktor Haşmet: Feysbukta an itibarıyla Aslı Uluğ diye biri yoktu.

Bir sürü Aslı varmış da, karım olan Aslı yokmuş. Ne uluyomuş ne de çakıyomuş artık. Hesabını kapatmış, izlerini silmiş olmalıydı. Bu kız bir şeyden kaçıyordu. Benden mi? Neden ki? Yok canım. Kaçmaz o. Neden kaçsın? Ne yaptım ki ben ona? Öylesine kapatmıştır. Sıkılmıştır, kapatmıştır. Ne var ki bunda?

"Belki," dedi Haşmet, "işini bitirdiği için kapatmıştır."

İtsin Haşmet, itoğluitsin. Zapta da geçsin. Telefon numarasını sordu. Söyledim.

"TC kimlik?"

"Henüz ezberleyemedim Haşmetçim, çalışmadığım yerden soruyosun. Cüzdanı bulunca gönderirim."

"Arabanın plakası?"

"O yok ama istersen pasaport numarasını vereyim... Oğlum benimle kafa mı yapıyon, yoksa tipin mi öyle gösteriyo?"

"Şaka şaka abi, ben şimdi bulurum."

Ya kendi adına kayıtlı değilse araba?

"Dur abi, pesimist olma, Reno 12 demiştin değil mi, aha işte, UY 944, bu değil miydi yengenin arabası?" Fotoğrafiylan gösterdi. Boklu fıstık yeşili, üstünde de portbagaj. Zamanın spor modeli. Vallahi oydu. Hiç sivil polis arabasına da benzemiyodu.

"Keçi gibidir bunlar, keçi. Dağ bayır tırmanır. Hâlâ Anadolu'da çok tutuluyo."

"Harikasin oğlum Haşmet. Sen arabayı buldun, karımı da bulursun. Helal olsun sana, kedi olalı bi fare tuttun.' "

Haşmet iyice bi düşündü. "Orhan Abi," dedi, "sana bi itirafta bulunmam lazım. Ben artık veganım."

"Ne gan, ne gan?"

"Yani kedi olsam bile fare yemem, yiyemem. Çünkü vücuduma hayvansal besin sokmuyorum."

"Bok ye o zaman, tövbe tövbe."

Feysbuk iptal. Telefon kapalı. Operatörün sözde bedavaya tahsis ettiği telesekreterin bile fişi çekilmişti. Aslı, ne manyak bi karıymışsın sen ya!

Yalıkavak kırsalında Hintlilerin hayata bakışını izah etmişti bana. Hindistan'da kural şuymuş: Karşına kim çıkarsa çıksın, her kimse artık, o işte doğru insanmış. Çünkü hayatta hiçbir şey durup dururken olmazmış, her bi şeyin mutlaka bi anlamı varmış, "bunun da". Aslı'nın bu diyerek işaret ettiği şey ise, avucumda tuttuğum kendi elinden başkası değildi. Hayatımızda kimse tesadüfen karşımıza çıkmazmış. Karşımıza çıkan, etrafımızda olan herkes bizi bi yerlere götürmek için gelirmiş. Ya da bize bi şey öğretirlermiş. O da zaten alıp götürmek demekmiş. Yalana bak. Züğürt tesellisinin İran şahı. Sen beni nereye götördün Aslı? Ya, bak hatırladıkça daha fitil oluyorum, Hindistan demişti bi de bana ya. Adamların bi bölümü ineğe tapıyo lan, ineğe. Hadi onu geçtim hallerine bi bak, açlıktan nefesleri kokuyo alayının. Sen ki temiz, titiz bir kızsın, iki gün dayanamazsın o memleketin pisliğine. Beni bırakıp oralara mı kaçtın yoksa?

Ama hatayı ben yaptım, kızın kabahati yok. Kendi elinden "bu" diye söz eden bi insandan sana hayır gelir mi Orhan? Nasıl düştün bu dalgaya? Her şeyde sonuncuyum, travmada birinciyim. Aşk acısından geceleri donsuz yatıyorum. Ama beni cami kapısına koyup kayıplara karışan Aslı'ya hak verirken kendime kızıyorum. Suçlusun Orhan, suçlusun sen suçlu kal.

Ruh halime beden sağlığıma "akut beyin erimesi sendromu" teşhisi koyan Haşmet beni sonunda eve postaladı. Tek başına mıntıka temizliğine çıkacakmış. Muhbiri Horoz Corc'la görüşüp tüyo alacak, ağır abilere danışacakmış. Bir gelişme olursa bana haber vereceğini ekledi beni merdivenlerden aşağı iterken.

Zihnimde sapla saman ortaya karışık. Kumbaracı Yokuşu'ndan saldırdım kendimi aşağı, açtım iniş takımlarımı Karaköy'e doğru.

Oyuncu Karısı Sevtap

1974 yılıdır. Üç sene önce tiyatrodan ayrılan Kerim kendine yeni bir düzen kurmayı ancak başaramıştır.

Başlangıçta epey bocalar. Parasızlık neyse de, aylıklık hiç hoşuna gitmez. Her yolu dener, her yana koşar. Küçük küçük tiyatro kumpanyalarında silik rollere çıkar. Bir ara son sınıfta terk ettiği ticaret mektebine dönmeyi bile düşünür. Binanın kapısına kadar gittiği halde, Beyazıt'ın muhbir simitçilerinden susamlı gevrek alıp geri döner. Gündüzleri Çınaraltı'nda takılır, iş çıkışı saatlerinde köprüde akşam gazetesi satar. Araya adam koyup yazışlarıyla tanışır. Köprüde sattığı gazete için sokak röportajları yapmaya başlar. Şiire devam eder. Zihni yazmakla meşgulken sahne özlemi hafifler.

Bu böyle bir müddet gidecektir. Bir akşam satamadığı son gazeteyi karıştırırken bir habere rastlar. Sanat sayfasının sol sütununda, küçücük bir müjde:

"Genç yönetmen Atıf Kaptan ilk filmini çekmek için kolları sıvadı. Filmde oynayacak yeni yüzler aranıyor. Müracaat için Yeşilçam Sokağı, figüranlar kahvesi..."

Kerim'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi olur. Gözüne bir damla uyku girmez. Ertesi sabah verilen adrese gider. Genç yönetmeni bulur, mазisini anlatır, oynadığı temsilleri, ezberlediği rolleri sayar, işe kabul olunur. Mühim bir filmin en önemsiz rolünü ona verirler.

Başrol Hamdi'yle o sette tanışrlar. Hemen hemen aynı yaşta, aynı boyda, aynı fikriyatta, lakin farklı tabiatta insanlardır ikisi. Esasen Hamdi de şairdir. Hakikatli bir adamdır ancak Kerim'den farklı olarak çok daha bıçkın, çok daha delidoludur. Kadeh arkadaşlı olurlar, keder arkadaşlığı ederler.

"Hepimiz mülteciyiz be Kerim, kalkıp gitmek için zaman ayarı yapıyoruz işte, o kadar."

Hamdi içince daha bir şiirli konuşur.

"Hayatıma ekspertiz yaptırdım, dediler ki yabancı para cinsinden kapik etmezmiş."

Hamdi şişenin başında biraz nükte, biraz sakal, çokça hüzne dönüşür.

"Uzunları yakalım, önümüze bakalım Kerim, yoksa duvara toslarız bu karanlıkta."

Kerim evvelce tosladığı duvarları düşünür, bile isteye vurduğu duvarları. Bazısı yıkılmıştır, bazısı dimdik.

Başrol Hamdi Valikonağı'nda ikamet etmektedir, şöhreti itibarıyla aşağısı kurtarmaz. şt açık kuyruklu bir şevrole'ye biner. Memleket petrol krizinde kavrulurken, o Boğaz'ı turlar bir aşağı bir yukarı. Yaz geldi mi Vaniky'nde illa bir köşk tutulacaktır. Cmbr cemaat mehtapta yakamoz avına çıkarlar.

Artist dergileri kapağa Hamdi'nin resmini basınca tirajı ikiye  katlamaktadır. Sesi de güzeldir kftehorun. Filmlerde okuduğu şarkıları duyup beğenen gazinoculardan program teklifleri almaktadır mütemadiyen.

Kerim'e büyük iyiliği dokunur Hamdi'nin. Bir kere allem eder kallem eder her filminde mutlaka bir rol ayarlatır arkadaşına. Kerim genellikle kötü adamı oynamaktadır. Erketeye, asalak, ayaki tipleri ona verirler. Önceleri rahatsız olsa da, buna da alışır Kerim. Cebi para görür. Kılığı kıyafeti düzelir. Takım elbisesi, pembe gömleği, ipekli boyun bağı, cebinde mangırı vardır artık.

Sonra hesap detmez Hamdi. Sadece Kerim'e değil, kimseye detmez. Daima elini cebine atar, mor binlikleri en hızlı o çekip saçar masaya. Sanki alinteriyle kazandığı paradan nefret etmektedir. Cebindeki

balyadan tiksindir. Bir an önce kurtulmak ister bu yükten.

Üçüncüsü, en mühimi de budur, Hamdi'nin dayısının kızı Sevtap vardır. Gül gibi, dal gibi, tertemiz bir ev kızıdır Sevtap. Onca istediği halde, devrin taassubu yüzünden üniversiteye devam edememiştir. Kerim'le Sevtap'ı punduna getirip tanıştırır Hamdi.

Kerim ilk bakışta vurulur müstakbel eşine. Sevtap'ı sever ve tapar. Babası uzun müddet ayak direse de, Hamdi'nin kefaletiyle Sevtap oyuncu karısı olur. Kıyılan nikâhın şahitliğini Başrol Hamdi yapar. Gazetelerin cemiyet haberleri sayfasında fotoğrafları çıkar. Gelin çok güzeldir, üstelik beyazperdenin meşhur yıldızı Hamdi'nin akrabasıdır. İstidatlı bir genç olan damat Kerim Uluğ da pek yakışıklıdır.

Genç çift Teşvikiye civarlarında bir eve yerleşir. Eşyalar düzülür. Pek sevişirler, birbirlerine yakışırılar. Ertesi sene dünyalar güzeli bir kızları olur. Böylece karanlık günler geride kalır, Kerim'in ıstıraplı hayatında mutluluğa bir pencere açılır. Açılan bu pencereden Sevtap'la birlikte giren huzur ona büyük bir tamamlanma hissi vermektedir.

Doğumdan üç gün sonra Tekcan sete gelip Kerim'i bulacaktır. Elinde bir tam altın, kırmızı kordelaya çengellemiş. Kahvesini içer, içini döker.

Aslı: Yarasa

Buraya geldiğinden beri yerinde duramıyor Aslı... Gelmedi, getirildi bir kere. Necip Amca tıktı onu. Buraya koydu, bu kır evine. Gizledi Aslı'yı. Telefonunu aldı. Anahtarını aldı. Hesapları kapattırdı. Eline bir kâğıt verdi. Damgalı, onaylı, ciddi bir sayfa. Birileri birilerine bir şeyler veriyor. Karman çorman şeyler. "Sahip çık buna," dedi, "aman kaybetme."

Halbuse sıkıntıcı bir insan değildir Necip Amca. Aslı'yı saklamasının sebebi onu korumak istemesi. Anlıyor ama yine de anlamıyor bu adamı. Neden gizlenmesi gerektiğini, korkacak neyi olduğunu hatırlamıyor. Sadece sıkılıyor. Yokuşun dibinde, derenin kenarında bekleyerek. Kaderini yoklayarak. Telefonsuz, televizyonsuz, radyosu bile olmayan bu evde tek başına duruyor.

Gündüzleri daha kolay Aslı için. Dışarı çıkıp yürüyor, dağ bayır geziyor. Sağda solda sendeleyerek köpekler. Yollar hep sahile doğru. Karanlık bir denizin suratsız kayalarla kolyelenmiş dik ve derin yarları. Arada mendil kadar kumsallar bulduğunda bir çomak tutup resim çiziyor. Açıktan geçen gemilere imdat. Denizde yüzen perilere selam. Gelmeyecek yardımlara işaret fişeği.

Geceleri kitaplar var. Necip Amca'nın kitapları. Geceleri pikap var. Necip Amca'nın piyano sonatları. Aslı'nın bir şeyi yok yanında. İddiası yok, iddiasız. Aslı'nın içinde bir hırsı yok, hırssız. Aslı'nın gündüzü gecesi birbirine karışmış, Aslı yarasa.

İnsanlardan ve elbette ki kendinden şüphe edebiliyor. Garantisiz. Gerçek hayat ona göre değil. Babası da böyle gitmişti, dayanamadı koskoca Kerim Uluğ bu hayatı yaşamaya. Mal mülk, para pul... Sahip olmak, sahip çıkmak, gözü gibi bakmak. Alışamadı, aldıramadı. İşte aynı, işte yine onlar Aslı'nın soyunu kıran, dayanamadığı.

Babam otomobilin ön camından çıktı gitti. Bu dünyadan uçtu gitti.

Var olmayı bitirmek. Var olmamak. Varoluştan vazgeçmek. Az geçmek, uz geçmek, dere tepe düz geçmek. Aslı'nın aklındaki şey. Bırakmak. Bir de, bir de, arada Orhan geliyor hatırına, Orhan'la yaşadıkları. Ablası Nebahat, çılgınca komik gelen halası. O zaman içinde bir hiss buluyor Aslı, yabancı bir hiss, oraya ait olmayan, sıcak bir şey, ısınıyor. İçi gıcıklanıyor, dışı gıcıklanıyor. Aklı karışıyor, kalbi sıkışıyor. Dünya dönüş dönüş dönmüyor o sırada. Dünya yönünü değiştiriyor Orhan'la birlikte. Tersine tersine gidiyor mavi küre. Gezegen tersine gezdikçe zaman da geriye sarıyor. Hepsi Orhan'ı düşününce.

Giriş, tanışma, sonuç, hızlı hızlı evlendiği.

Burada kapalı kaç dün geçti hatırlamıyor Aslı, hatırlamamak istiyor. İçinde gezinen şey bir yarasa.

Sami Abi

Sami Abi kendi başına bir yerel yönetimmiş, bölgesinde bağımsızlığını ilan etmiş. Sami Abi meşhurmuş. Sami Abi dillere destan, gönüllere bostanmış. Her daim İstiklal Caddesi'nin girişinde takılan Beyoğlu Emniyet Amirliği'nde görevli polislere park kâhyası muamelesi yaparmış. Polis memuruna anahtarı şöyle fırlatıp, üstüne bi de "araba sakın çizilmesin" yollu tembih çekebilen son külhanbeyi oymuş.

Haşmet götürdü beni ona. MİT'ten Hamit yerine Osmanbey'in Sami Abi'sine. Aslı'yı bulursa o bulurmuş. Haşmet aldı götürdü beni. Haşmet, ulan Haşmet.

Gittik ki içerisi çok kalabalık. Dükkân Hacı Mansur Sokak'ta. İçeride bir miktar moloz birikmişti. Sami Abi dizmiş bunları karşısına, kalay geçiyordu. Kalayı yiyen arazi. Parayla değil, sırayla. Yüz bin yumruk sallamış hayata, Avogadro sayısı kadar farklı küfür biliyomuş Sami Abi. Sona iki kardeş kaldı, biri kaba saba. Aralarında Rusça konuştular. Sami Abi elbette ki hepsini anladı. Anladıkça daha delirdi. Birinden sekti ötekine bindi, üzerinde patinaj yapmaya başladı. Önce anladıkları dilden yanıt verdi, ettiği Rusça küfürleri biz bile anladık. Sonra bir Türkçe reyonu açtı, güzel dilimizin nadide deyişlerini sergilemeye başladı yabancı misafirlerimize:

"Ulan Moskof gâvuru, senin doğduğun günü üstüne bi de mezarının boşluğunu koyup öyle sikerim. İş verdik de başımıza iş mi aldık laaan?"

Sonunda adamlar bu sözel şiddet ziyafetinden sıkılmış olmalı ki birer gölge olup gittiler. Kapıdan çıkarken görünmez hale gelmişlerdi. Arkalarından bile bakmadık görecektir bir şey kalmadığından. Haşmet'le ikimiz yerlerine oturduk, ısınlanma sırası bizdeydi artık. Çaylar geldi hemen. Sami Abi köstebek deliğine döker gibi içiyor kaynar çayları, ağzının içi sanki teneke kaplı.

"Sami Abi," diyor Haşmet, "maşallah Rusçayı anadil haline getirmişsin. Nası becerdin abi sen bu işi? Kolay bi yolu var mıdır?"

Sami Abi hiç gevşemeden âlemlerin standart yanıtını veriyoy:

"Sike sike öğrendik oğlum, iş icabı yani. Dil dile değmeden dil öğrenilmezmiş."

Arada bi de koftiden göz kırpmıyor bize, sonra masasının sahibi oluyo:

"Haa, öğrendik de ne işe yaradı. Bak yine üç kavuk, beş papazla taklaya geldik, paramız piç oldu."

Haşmet bodosloma mevzuya girmiş olmamak için biraz yol yapıyo:

"Âlemde yanlış olur Sami Abi. Sen halledersin. Yalnız merakımı celbeden bi nokta var, sen neden böyle mütemadiyen ecnebi hanımlarla takılıyorsun ki? Hani bize söyleyip durursun ya, yerli malı kullanmalı diye?"

Detay Haşmet yavaşaklığının zirvesinde, yağ yakma olayının adeta bokunu çıkarıyor. İşin kötüsü, sonuç da alıyo pis herif. Sami Abi yumuşuyo, aldığı pasın hakkını vererekten anlatıyo:

"Bakın gençler, bu memleketteki yabancı merakının sebebi çok basit. Bizim insanımız sevimyeyi bilmez. Kim ne derse desin bu gerçek değişmez."

Haşmet sırtarak onaylıyo bu saçma muhabbeti. Benimse istiap haddim dolmuş, fermente beynimin içinde daha fazla bacak arası geyiği çekecek hücre bulamıyorum.

"Sami Abi," diye atılıyorum, "ocağına düştüm, Aslı'yı bulursan sen bulursun."

Anlık bir sessizlik. Evrenin temiz kalmış bütün fotonları aynı hizaya geliyo.

"Aslı kim lan?"

Şansımı zorlamıyorum, bu sert soruyu Haşmet'e bırakıyorum artık.

"Yengemiz olur. Arkadaşın eşi. Bu bizim Orhan, Sami Abi, kendisi çok kıymetli bi kardeşimizdir. Geçenlerde ani bir kararla evlendi. Haftasında karısı kaçtı abi."

Kaçmadı, kayboldu bir kere. Haşmet, bi özeti doğru yapamıyosun oğlum, sen nasıl rapor yazıcan Boğaz'dan geçen gemiler hakkında.

Sami Abi sigarayı içmiyo, yiyo gözümüzün önünde. Sanki başının çevresinde dumandan bir dekor olmazsa net göre miyo şu çivisi çıkmış dünyayı. Lafa çok ağır yerden giriyo.

"Lan ne var bunda. Tuhaf olan evliliğin bitmesi değil, bitmemesidir. Karının kaçması değil, kaçmamasıdır. Seninki iyi yine erken uyanmış. Milletin başına neler geliyor, biliyor musun? Otuz sene evli kalırsın, bir anda topu ağlarında görürsün."

"Aslı kaçmadı abi, kayboldu. Yani, bence..."

"Oğlum manyak mısın? Karı gitmiş işte, daha ne? Bonservisin elinde. Hayatını yaşa."

Sanki benim için yaşanacak bir hayat kalmış gibi. Başka zaman olsa, münasip bir ortamda anlatılacak süper bir hikâyem oldu diye sevineceğim. Çünkü Sami Abi gerçek bir destan. Ve fakat hiç halim yok. Mikrofonum çekmiyo bana verdiği zırva öğütleri, Sami Abi'den gelen datayı benim işlemci kaydetmiyo bile. Aslı'nın yokluğuyla boğuluyorum. Gözlerden hafif hafif buğulanıyorum. Dokunmadılar ama ağlıyorum işte.

"Cicozumu çaldılar Sami Abi!"

Artık sesim nasıl çıktıysa bardaktaki kaynar çaylar ânında buz gibi oluyor. Fırçasını eksik etmiyo ama belli, Sami Abi ferasetli adam, beni öyle sümüklenmiş görünce içi eziliyo. Elinden gelen şefkati esirgemiyo, ama geldiği kadar:

"Şopar gibi zırlama lan, tıraşı kes. Adam gibi, tane tane anlat da anlayalım. Kimdir bu kız?"

"Aslı."

"Aslı kim oğlum?"

"Karım abi, kayboldu."

"Evlendiğinizden emin misin? Ada vapurunda kaptan filan kıymadı di mi nikâhınızı?"

"Eminim abi, cüzdan bile vardı. Ama şimdi bulamıyorum. Sanırım giderken onu da götürmüş. Ama kayıtlardan çıkar."

"Soyadı?"

"Uluğ. Kızlık soyadı yani."

Haşmet'e soruyor gözleriyle, ne işsiniz lan, diye. Haşmet olayı derya deniz tıp bilgisiyle açıklamayı tercih ediyor:

"Abi bak," diyor, "Orhan gibi genç ve sağlıklı bi adam çok kolay ağlıyorsa onda kesin damar sertliği vardır."

"Yumuşaklığı olmasın?"

Abimizin bu iltifatına itiraz edecek halim yok. Bir haftadan hallice süren cicim ayımızı en uzun haliyle özetliyorum kendisine. O bile üç-beş cümle anca tutuyor. Mahzun sesimi ve burnumdan gelen periyodik fırlamalarımı da dilekçemin dantelli pulu olarak sunuyorum kendisine, kurabileceğim özgün cümlelerin sonuna gelince susuyorum.

"Aslı Uluğ demek, kimmiş bu Aslı Abla, kimlerdenmiş?"

Artık beni bıraktı, doğrudan Haşmet'i muhatap alıyo Sami Abi. Detay Haşmet açıklıyo, ben de arada ondan öğreniyorum. Bir dönemin tiyatro ve sinema artisti merhum Kerim Uluğ'un kızıymış benim karım.

"Aslanım, yemeğin unlusundan, karının ünlüsünden kork."

Bu bana geldi.

"Yok be abi, bizimkisi mühim bir şey değil, ünsüz çiftleşmesi."

Acaba sesim doğru dürüst çıkıyo mu, artık ayırımsayamıyorum.

"Ulan sibop, sen daha kiminle evlendiğini bile bilmiyorsun."

Doğru. Önüme bakıyorum. Bana sibop dedi. İsim verdi bana Sami Abi. Bundan böyle ben Sibop Orhan'ım.

Hava kaçırıyorum oturduğum yerde. Aslı'yı da kaçırdım. O an haletiruiyem itiraz etmeye müsait değildi ama, sonradan çok bozuldum ben bu işe. Sibop ne ya? Ekşi'den baktım. Her türlü gaz ile şişirilen şeylere tek yönlü hava girişini sağlayan düzenekmiş. Ancak bu özellik dış etkilerle bozulduğunda siboplar diğer yöne doğru da

hava ve gaz geçişine izin verirmiş... Yani ben. Tam ben. Adın çıkacağına canın çıksın bu âlemde.

Bizi kendi halimize bırakan Sami Abi bi telefon yapıyo. Ayağa kalkıyo. Külüyle arkasında dumanlı bir duble yol bırakarakтан geziniyo odada. "Amirim" falan diyo. Anlaşılan resmî makamlara başvuruyo. Gerekli izahatı veriyo, bunu yaparken sanki biraz kırılıyo gibi, epey alttan alıyo. "Tamam amirim, haber bekliyoruz sizden, bi emriniz olursa biz burdayız, lütfen unutmayın," diyo ve kapatıyo. İşlem tamam.

Tekrar makamına kuruluyo Sami Abi. Haşmet'le birbirimize yaklaşıp boyunlarımızı uzatıyoz camlı masaya doğru. Havadisi bekliyo. Cuma ticaretinden geri kalmamak için namazı aceleyle kılan cemaate hocanın kendini ağırdan satması gibi aheste başlıyor vaazına:

"Erkekler evlenmez çocuklar, kadınlar evlenir. Bakın iyi dinleyin, bunlar hiçbir kitapta yazmaz. Kadınlar doğurur, erkekler çocuk sahibi olur. Ayağınızı ona göre denk alın."

Haşmet kaşınıyo:

"Ama sen de evlenmişin işte Sami Abi."

"Benimkisi başka. Ben boşanacağımı bilerek evlendim. Yani prensipte bir tane eski karım olsun diye evlendim. Bu da yanlış ama başka türlü bir yanlış."

Biraz es veriyo gözlerini kısarak. Sanki duman gözüne kaçmış da, bir miktar nikotini de kirpiklerinin altındaki kılcal damarlardan almak için kırpıştırıyo.

"Off," diyor, "otuzbir olsa çekilmez evlilik denen şey. Bir de üstüne hısım akraba geyiği başlar, o çukura düştün mü nah çıkarsın bir daha."

"Benimkisi çöpsüz üzüm abi. Hısım, akraba külliye mafış," diye

atılıyorum yeni gelin gibi.

"Orhan evladım, orasını göreceğiz. Ben bu işten birazcık anlıyorsam sen Osman Nuri Bey'in en büyük boyuyla muhatapsın şu an."

"Yapma be abi."

Bende bi enerji boşalması oluyo. Boyumun ölçüsünü alıp susuyorum. Sami Abi kendi evliliğine geri dönüyor. Haşmet biraz da işin makarasında, durmadan körüklüyö, ben de mecburen dinliyorum.

"Ama benim kayınpeder kıyak adamdı. Adamdan anlardı. Bir gün Kordon'da oturuyoruz. Füze gibi bir karı geldi, geldi karşımıza kuruldu. Biz de yeni evliyiz, ince pantolonun altına külot giymemişim, dönüp dönüp bakıyorum. Ebelendiğimin farkındayım ama, kendimi tutamıyorum. Bakmaktan boynum kırıldı. Kayınpeder ânında olaya hâkim oldu, tespit tutanağını imzalayıp kucağıma bıraktı. Şöyle bir salladı kafasını dudaklarını büzerek, 'Sami oğlum senden damat olmaz,' dedi, 'sen aklını sikine takmışsın.'"

Gülüyo. Mecburen biz de gülüyoruz. "Adamdan anlıyomuş," diyoruz.

"Anlardı. Beni de ânında çözmüştü. Kendisi de çok hızlıydı ha! İzmir'de Altın Çük Şakir derlerdi ona. Hem adamdan anlardı hem de hatundan. O zamanlar Kordon'da Şakir Bey'in yaptığı icraatı yapacak başka bir ruh nefes almıyordu. Bir meşhur Muammer Bey vardır, hani şarkıda geçen, bizimkisi onun kadar zengindi, hatta daha bile. Böyle leş gibi zengin. İncir, üzüm, pamuk, tütün, ne bulursa gemilere doldurup doldurup satardı. Bu da aramızdaki skor farkını biraz açıklar. Misal, biz bütün İzmir gençleri toplanıp sinemaya gider Zerrin Egeliler'e falan bakardık, Şakir pat bir uçak gönderir, Zerrin'i İzmir'e indirirdi akşamına. Âlem adamdı benim kayınpeder. Horluyorum ayağına odaları ayırmıştı. Bazen gündüzden beni dürterdi, Sami oğlum, bak ben bu akşam eve gelemeyebilirim, sen sabah erken bir vakitte benim odama git, yatağı iyice boz, aman hizmetçi görmesin, kayıinvaliden uyanmasın, sabah kalkınca babamın toplantısı vardı, erkenden çıktı dersin. Böyle de bir kurttu kendisi. Hilton Oteli'ne kaç kere para götürüp bizzat bıraktım Şakir Bey'in hesabına."

"Sami Abi, ne dediler Aslı için? Bi haber var mıymış?" Ben az önce yaptığı telefon görüşmesine takılıp kalmışım. Meraktan ve korkudan götüm öyle bi atıyo ki, bağırsağımdaki peristaltik hareketler zirve yapmış, her an salabilirim. Dolayısıyla sışmışım Şakir'in altın çüküne.

"Orhancım, kerizi parasından ayırmak sevaptır," diyo Sami Abi.

Doğru söze ne denir. Ancak bu temsildeki keriz bensem, o zaman hemen söyleyeyim bende vedalaşabileceğim zırnık yok. Eğer değilsem, öyle kerizin cebinden para çarpmak gibi sevapları işlediğim hiç görülmemiştir. O değilse, bu da değilse, ulan herif bilmece gibi laf etti, zaten hararet yapmış beynim, bi bok anlamıyorum. Mevzuya odaklanamıyorum, atomaltı parçacıkları gibi dağılıyor bilincim.

"Yanlışı anlama abi, itiraz etmek için değil ama, paranın konumuzla ilgisini pek şey ettiremedim?"

"Anlarsın evladım. Bana haber gelir, ben de Haşmet'i uyandırırım. Ötesine o zaman bakarız. Fakat Orhancım içimde öyle bir his var ki, bana göre sen üç vakte kadar Göteborg'a gideceksin, hani bir İtalyan golcü vardı ya, Schillaci, hah işte sen de o Schillaci'yi göreceksin."

Bu özlü söze ekleyecek bi lafım yoktu, anlamış gibi yaptım mecburen.

Necip Tekbulut Yazıyor

Sevgili Lale,

Eminim uzun süredir kimseden mektup almasığın yoktur. Mektup yazma alışkanlığı bizim nesilden sonra tamamen terk edildi, farkındayım. Ne yapayım ki gençlikte gelen iptilalar sonradan insanı terk etmiyor. Biz mektup çağında yetiştik. Başka yol bilmiyoruz. Bu yüzden sana bu satırları yazmaktan gayrı bir çare bulamadım.

Telefonla yahut yüz yüze görüşsek sana söyleyeceklerimi yanlış anlamandan korkarım. Hem elde bir vesika olması iyidir. Söz uçar, yazı kalır. Belki bir mucize olur, muhterem annenin, pek sevgili Şule Hanım'ın bir gün şuuru açılır. Bu mektubu ona da okursun.

Bu satırları seni uyarmak, yapmakta olduğun büyük yanlıştan döndürmek için yazıyorum kızım. Sakın yanılıp da beni yanlış anlama. Kendim için değil, tamamen senin için yazıyorum.

Bir vesileyle tatsız bir haber aldım. Hep birlikte ortak olduğumuz anonim şirketteki hisselerinizi bir inşaat şirketine devretmek üzereymişsin. Bu devirle birlikte şirket üzerine kayıtlı olan tiyatro binası da el değiştirecek, inşaat firması tarafından yıkılacakmış. Maalesef bunu yapamazsın. Zaten yapmamalısın da. Bunun iki türlü sebebi var.

Birinci sebep, annenler ve biz o binayı dişimizden tırnağımızdan artırdığımız paralarla nice zorluklara göğüs gererek inşa ettik. Orası bu şehrin ve ülkenin ortak mirasıdır. Yıkılmasına hiçbir vicdan razı olmaz. Eminim ki arsasına yapılacak bina, tiyatronun yerini tutmayacaktır. Rahmetli baban ve dayın, hasta yatağındaki annen de asla buna razı gelmezlerdi. Bunu bilesin. Lütfen fevri hareket edip ölülerin vasiyetini çiğneme, hayattakilerin ruhunu incitme.

İkinci olarak da, her ne kadar annen ve bir gün mukadder ölümü gerçekleştiğinde sen şirketin çoğunluk hissesine sahip olsan da, bu varlık satışı için bütün hissedarların onayına muhtaçsın. Zahmet edip şirketimizin

ana sözleşmesini okusaydın, bu apaçık gerçeği kendin de kolayca idrak edebilirdin. Hissedarlar toplanmadan, herkesin onayı alınmadan bu işi yapamazsın. Belki oldubittiye getirip bir miktar merhale kaydedebilirsiniz, ama önünde sonunda o iş duracaktır. Bu gayrikanuni fiilin failleri de mutlaka adalet önünde müşkül duruma düşecektir. Ben senin büyüğünüm. Bu sözlerimi iyi dinle, doğru anla. Bu işten sana da, başkasına da hayır gelmez. Bak ben yaşlandım. Gayet iyi biliyorum ki daha yaşadığım kadar yaşamayacağım. Saat geldi mi alıp götürüyor insanı. Bu yaşında kalan ömrümü mahkeme kapılarında sürünerek geçirmek istemiyorum. İstemiyorum ama, bil ki gerekirse onu da yaparım. Çok rica ederim, beni buna mecbur bırakma. Neden dersen, öte tarafa evvel gidenlere sözüm var. Her şeyden önce Kerim'e bunu borçluyum. Ant verdim, sözümünden dönmem. O binayı yıkmanıza müsaade edemem.

Annenin mübarek ellerinden, senin güzel gözlerinden öperim.

Kal sağlıcakla.

İmza: Necip Tekbulut

Kampanya

Bir gözümü açtım ki sabah denen şey tamamen ölmüş bitmiş. Öğlen de geçmiş. İkinci bile gitmiş. Neredeyse akşam olmuş. Uğursuz akşam. Topaç gibi dönen dünya kendi kendine bir tur daha bindirmiş. Bana ne bundan. Bana ne dünyadan.

Kullanılmayan organ küçülmüş. Düşünmezsem, düşünmeye düşünmeye belki iyice küçülür beynim. Aptallığım derinleşir. Rahatlarım.

Geceleri uyuyamıyorum artık. Bütün uykularım yastığın içine kaçtı. Sabaha kadar içiyorum. İçemeyinceye kadar içiyorum, sonra sızıyorum. İnsan kılığından çıktım.

Anladım ki akşamın şu saatinde beni ayağa diken sidik torbammış. Kalktım. Çişimi yaptım. Bi de grizu patlatırcasına saldı. İyi adamın içinde kötü şey durmazmış. Rahatladım. Halen gayet sarhoşum. Aynaya baktım. Kendimi göremedim. Israr edip aynanın ayarlarıyla oynadım, görüntü gelir gibi oldu.

Şimdi şu aynaya bakıyorum da, gençlik dediğin bir çift tombul yanakmış. Geçti be o günler. Ne çok bakardım eskiden kendime. Vitrinlerde, araba camlarında, güneş gözlüklerinin yansımalarında. Gençlik gitti, yanakların havası söndü. Sibop Orhan'ın gazı kaçtı. Aynadaki damlaların peşine takılıp aşağı doğru akıyor suratım. Aksın, uzun olur.

Biraz dolanıp yeniden yattım. Daha fazla uyuyacak halim yok da, spor olsun diye yastıkla güreşiyorum. Aramızda inceden bir muhabbet de gelişti artık. Yalnız kaldığımdan beri onunla konuşuyorum. Ne de olsa bu evde Aslı'nın vücuduna şahit olan benden sonraki en sağlam tanık bu yastık. Karımın saçını, sesini, gülüşünü biliyor. Diğer detayları da ben biliyorum.

Oğlum Orhan, hatayı tabii ki kendinde aramalısın. Hâlâ öğrenemedin mi?

Her suçun zanlısı sensin. Bi yanlış yapmış olmalısın ki gitti bu kadın. Salaksın, sibopsun, üstelik de dünyanın en suçlu adamısın.

Yastıktan kulaktozuma doğru yayılan hakaret dalgalarını dinliyorum. Bir yandan da sokmuşum elimi donuma. Acı acı hayaller. Şimdi burda olsan dalarım ben sana Aslı. Hatun kişi niyetine dalarım. Hemen gel. Aniden gel. Aniden ver bana, çaktırmadan ver. Kavuşmamız çok klişe olsun, fark etmez. Sağlam bi klişenin yerini hiçbişi tutamaz.

Değerli dostum Orhan, kabul et işte. Seninki aşk diil, sevda diil, kara sevda hiç diil. Hayatında ilk kez bi kadın sana yakınlık gösterdi, sen de hemen atladın. Ne kadar tanıyosun, ne biliyosun hakkında? Sadece o saflığını, temizliğini, kokusunu özliyorsun. Bi de zırtım pırtım banyo yapışını. Sıcaklığını özliyorsun. Bacaklarını, dudaklarını, apışarasını... Aldatma kendini oğlum.

Yok devenin bale pabucu. Tamam, kabul, kendime karşı dürüst olmalıyım, kendimi sorgulamalıyım. Ama bu kadar da diil hani.

Harbiden, ben nesini seviyorum ki Aslı'nın? Sevişmesini mi? Olabilir ama geçer bu. Türkçesini mi? O konuşamadığı Türkçesini mi? Olabilir ama o da geçer. Seviyorum, seviyorum ama, neden sevdiğimi tam bilemiyorum, galiba biraz inattan seviyorum. Ne var ki bunda?

Gel bak, biz dil kardeşiyiz Orhan. Geçmişini hatırla. Özbeöz geçmişini. Türkçede kız, kriz ve keriz kelimeleri aşağı yukarı aynı şekilde yazılır, aşağı yukarı da aynı anlama gelmez mi? Biz böyle öğrenmedik mi?

Evet. Geçmişte kadın dediğin nedir az çok belliydi kafamda. Ama ya eş, eşim? Karım. Benim karım. Öylesine takılmak başkaydı, aşk ise çok daha başka bi mevzu. Daha önce de âşık olmuşluğum vardı. Şehit olmak gibi bi şeydi. Ellerimde sigaralar söndürdüm, etiketinde Hasret Geceleri yazan ve şaraba benzeyen alkollü bir sıvıyla içimi ateşe verdim durmadan. Evlenmekse böyle değil, tam bambaşka. Aradaki farkı gayet iyi öğrendim. Artık biliyorum çünkü her şey gibi bunu da elime yüzüme bulaştırdım.

Her türlü sevginin, sevmenin, bağılılığın sonunda insana çekilecek dert, acı ve çile olarak dönmesini kabul edemiyorum. Edemiyorum işte. Sevmek insana yük oluyor yok yere. Kimseyi sevmeyeceğim bundan böyle. Ah ulan Aslı, nerden çıktın yoluma, nasıl taktın beni koluna?

Yeniden kalkıyorum yataktan. Tekrar banyoya, aynanın önüne gidiyorum. Yansıمامı birazcık daha netleşmiş buluyorum bu kez.

Güzel kardeşim Orhan, sen kendini bilmiyo musun? Zaten götün pürüzlü. Bilirsin huyunu, ne içersin turşunun suyunu?

Muhabbete bak. İnsan yastığını ciddiye aldı mı işte böyle oluyo. Yasa pasa batıyor. Halbuki ilk tercihim bu değil. Düzelmek, iyileşmek arzusundayım. Bu kadar bunalımı nereden buluyorum, nasıl üretiyorum... Say ki bekârim. Ne fark eder. Bekârim işte. Bekârim ulan, bekârim. Sami Abi'nin dediği gibi, bonservisim elimde. Evlenip de gideceğime balayına, evlenmem, giderim alayına. Değil mi abi? Nedir lan bu sıkıntı. Sıkılmaktan sıkıldım. Yeter.

Haklısın Orhan kardeşim, haklısın. Zaten evlilik cüzdanı da yok ortada. Her yeri aradın, bulamadın. İşte ceketin, işte cebin. Ceketin cebi var ama, içinde evlilik cüzdanı yok. Madem cüzdan yok, evlilik de yok. İmza gitmiş, iş bitmiş, konu kapanmış.

Kusura bakma Aslı, buraya kadarmış. Duvardaki resim başka, sen başka. Sen olsan ne derdin bu hale? "Kaybolttum," derdin. Dilini eşekarısı soksun Aslı.

Ablandan aldığın parayı da geri verirsin.

bulursam veririm

Elini öpüp hayır duasını alırsın.

öperim ama vermez

Sarhoştum aydım, ben bu işten caydım, dersin.

bak onu derim.

Hatta diyorum şimdi. Ne üzülrüm ne üzerim, hemen uzarım. Yok ama uzayamam ben. Kısalarım. Daima kısalarım. Uzayan tek şeyim var, o da ismimdeki a harfi. Annem seslendikçe kulaktozumda hâlâ: Orhaaan!

Böyle kendi kendimi sürekli denize dökmekten sıkıldım. Tekrar yatıyorum. Ayaktayken hayatla aramdaki sürtünme katsayısı gereksizce yükseliyo çünkü. Nasılsa bir türlü ayılamıyorum, bari biraz daha sızarım. Bugün de böyle geçer. Büzülürüm yatakta, iyice kısalarım. Yastık susuyo nihayet. Tekrar susuyo dünya ve susuyo içimdeki suçluluk duygusu. Aslı'nın uzun bacakları arasında kayboluyorum yavaş yavaş. Kayboltuyorum kendimi. Bir gece daha. Ve bir miktar gece daha...

Zzzzt.

Bir ses. Zzzzt. Bir sabah sesi. Gözümü açıyorum. Telefon bu. Telefonum zzzztlıyor. O ne ya, mesaj mı geldi yoksa? Ufacık bir umut, bir tını, bir çıt... Bu bile beni dağıtmaya yetiyo. Kayıp karıma olan bütün kızgınlığım, kendime olan bütün ilenişim o saniye buharlaşıp banyodaki aynada buğu haline geçiyo. Ok gibi fırlıyorum yataktan. Mesaj, mesaj, ulan resmen mesaj bu. Ya ondansa? Ya Aslı dönüyosa? Bana bir şey diyosa.

Salon sehpasının üzerinde yetiştirmekte olduğum şişe ormanının arasında güçbela buluyorum İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma aletimi. Ekranına baktığım anda heyecanım biraz sönümleniyor. Evet bir mesaj gelmiş. (Aslı olsa "mesoj" derdi, heyhat!) Gelmiş, gelmiş. Mesoj gelmiş. Fekat konumuzla bi alakası yok. Tanımadığım bi numara, tanımadığım bi şirket. Sıçtığımın pazarlama SMS'i:

Bemol Piyano Galerisi'nden Büyük Fırsat! İndirimler çok kısa bir süre için geçerlidir. Fiyatları görseniz AKLINIZ UÇAR.

Xtir. O son iki kelime, büyük harfle yazılmış olanlar... Burda bi mesoj var, gerçek bi mesoj gelmiş bana! Aslı bize bi şeyler anlatmaya çalışıyo. Aslı, biricik karım, Ay üssü Alfa'yı arıyo! Canlanıyorum. Suratıma şöyle okkalı bi orgazm tokadı aşk edilmiş gibi oluyorum, şakk diye. Sevinçten altıma işeyeceğim. Karnımdaki bütün gazlar fora.

Ayrıkotu

1975'teyiz. Sevtap ile Kerim'in evliliği ilk yılını doldurmuş, yeni kurulan aile durmadan gülücükler dağıtan tatlı mı tatlı bir kız bebekle tamamlanmıştır. Kerim, biraz da Hamdi sayesinde sinema dünyasının aranan isimlerinden biri olmuştur. Jön değildir. Ama karakter rollerinin değişmez oyuncusudur artık. Kendine göre küçük bir şöhret sahibidir ama bunu umursamaz, öyle süfli işlerin peşinden gitmez. Sıcak aile yuvasında nihayet kavuştuğu saadet ona fazlasıyla yetmektedir, kazancı da, çok şükür, yerindedir.

Bir gün Hasköy civarlarında kurulan film setinde çalışırken tanıdık bir sima çıkagelir. Bay İhsan'la çalıştığı günlerden kalma kötü bir hatıra.

"Dekorlar kalıyor, aktörler gidiyor be Kerim," der Tekcan. "Sensiz tiyatronun hiç tadı kalmadı."

Yanakları her zamanki gibi kırmızı kırmızıdır Tekcan'ın. Yüzünden hiç kaybolmayan bu iki kırmızı leke onun alametifarikasıdır adeta. Sevenleri ona Alyanak Tekcan, sevmeyenlerse Pancar Tekcan demektedir. Aslı bebeye altın takma bahanesiyle gelmiş, cümle kumpanyanın selamlarını getirmiştir.

"Ben aktörden ziyade o tiyatronun ayrıkotuydum oğlum, ayıkladılar sonunda."

"Yok be abi, İhsan Bey severdi seni, bizzat bana kaç defa söylemişti."

"Sen onu benim külahıma anlat Tekcan, düzeni bozandan hangi patron hazzeder? Bu yalan da hiçbir çuvala sığmaz, duymamış olayım."

Eğri dilli Tekcan üstelemez. Zaten onun derdi başkadır. Bay İhsan'ın hükümet eliyle devre dışı bırakılmasından sonra tiyatrodaki kurulan yeni düzenden mustarıptır. Tez elden girişir meramını anlatmaya.

"Senden sonra hiç tadı kalmadı bizim oranın. İŖitmiŖindir, bunlar birlik oldu hamhumŖarolop koskoca binanın üzerine oturdular. On yıllık tahsisini de Ŗule'nin üzerine çıkardılar."

Bir müddet sonra hepten bindirmeye baŖlayacaktır yeni patronlara. Çok fena dolmuŖ da gelmiŖtir. Kerim'in ıkıŖından itibaren olanları bir bir sayıp döker. Durma yok, Ŗikyet eder. Kerim yedi sene evveli bırakıp gittiği, gitmek zorunda kaldığı rüya kalesinin yıkılıŖını ıstırap içinde dinlemektedir. Birlikte yeni bir kumpanya yaratmak, daha önce yapılmamıŖ olanı yapmak, küçük büyük emeği geçen herkesin payını bihakkın teslim etmek istemiŖ, becerememiŖtir. Kurduğu hayalleri bırakıp çıktıktan sonra da kendisi de ziyadesiyle zorluk ekmiŖtir. Sahneden uzak kaldığı her günü acı, her geceyi kbus içinde geirmiŖ, sezonlarca aylak gezdikten sonra esaslı dostu Hamdi'yle tanıŖana kadar yarı a, yarı tok yaŖamıŖtır.

"Sensiz olmadı," diyor Tekcan, "hiç olmadı." İki kardeŖ el ele verip İhsan Hoca'yı ekarte ettikten sonra, Ŗule'yle Oruç evlenip Boğaz'ın en güzel yerindeki Yalanlı Yalı'ya yerleŖmiŖtir. Tarık da sayıldığında  küçük çaplı servet sahibi olmuŖ ama paraya esir dŖmekten kurtulamamıŖtır. Bütün bu maddi iyileŖmeye rağmen iŖler bir türlü yolunda gitmemektedir. Çok mŖtekidir Tekcan, canı yanmaktadır.

Kerim onu dinlerken paranın esiri olan bütün insanlara karŖı eğreti bir acıma bulur içinde. Hamdi'nin paraya karŖı öfkesini, cebindeki nakitten nasıl tiksindiğini hatırlar minnetle. Para, bir köpeğin önüne atsan bile yemeyeceği Ŗeydir. Paraya bu kadar aldırana, bu kadar aldanana acımak lazım gelir. Ama her acıma aynı değildir. Bazen bir eŖit nefrettir, aŖaėılamadır.

"Zenginlik de bir sanattır," diyor Tekcan. "Herkes parayla baŖa çıkamaz. Daha çok para, daha çok para derken iyice kıyıları kaybettiler."

Evet İhsan Hoca gitmiŖ, fakat ondan kalan boŖluėu dolduran Ŗule çok daha kötü bir patron olup ıkmıŖtır. Hem de bin beteri. Oruç da bildiği Oruç değildir artık. Boyası dklmŖ, altından foyası grnmŖtir. İnsanlıktan nasibini almamıŖ hakiki bir köy ağasıdır damat beyimiz.

Gaddarlıkta karısıyla yarışmaktadır.

"Bak doğruya doğru, Tarık'ın umurunda değil para pul. Onun derdi şîşeyle. Her sahne arasında, bulduğu her fırsatta çekiyor mazotu, tayyare gibi geziyor tiyatrodaki, o kadar. Önüne çıkan her güzele âşık olmasa, bize hiç zararı dokunmuyor aslında."

Tekcan'ın gözlerindeki itiraz kendini belli etmektedir. Olan biteni Kerim'in nezdinde temyiz etmektedir sanki. Tiyatroda idarenin el değiştirmesinden hiç memnun olmamıştır. Kalkıp gelmiş, bir vakitler eski patrona ispiyonladığı çiban başından şimdi yeni patronlarına karşı medet ummaktadır. Kerim bu tuhaflığı gayet sarîh bir biçimde teşhis ettiği halde, sohbetinin garabetini eski günler hatırına Tekcan'ın yüzüne vurmaz.

"Başlangıçta birkaç oyun tutturdular, haftalarca kapalı gişe oynadılar, havaya girdiler, keyifleri yerindeydi. Sonra sonra işler zorlaştı, yollar çatallaştı, oyun seçerken kavgaya tutuştular, rol dağıtırken sürtüştüler, afişlere isimlerini yazarken bile benimki altta-seninki üstte diye münakaşa ettiler, seyirci ayağını kesip koltuklar boşalınca da iyiden iyiye hırçınlaştılar. Bir oyun koydular geçenlerde, inanır mısın, daha ilk geceden battı, dekor masrafını bile çıkaramadan kaldırıyoruz şimdi. Haftaya ne çıkacak belli değil."

Gişeden gelen para suyunu çekince Şule iyice cıvıtmış, gişecinin maaşına, büfecinin payına, yer göstericinin bahşişine saldırır olmuştur. Üstelik tiyatro dökülmekte, devlet eliyle alınan tahsis süresinin de sonu gelmektedir. Bir an önce yeni bir salon bulmak ihtiyacı hasıl olmuştur. Tekcan'ın ifadesine istinaden kumpanyanın günleri sayılıdır artık. Patron olup yükselenler, işler bozulunca alçalmış, iyice çamura yatar olmuştur.

"Birbirlerine girdiler geçen gün, şimdi küsler, konuşmuyorlar. Oruç dışarıdan bir teklif almış, yazın filmde oynayacakmış, bu yıl turne yapamayacaklarmış bundan sebep."

Kötülük bir gaz bulutu gibi genişmekte, sahnenin bütün boşluklarını doldurmaktadır. Yılanın boyu fazla uzamış, dönmüş kendi kuyruğunu

sokmuştur. Bu gidişle sezon sonunda perde bir daha kalkmamacasına inecektir. Tekcan bütün bunları anlatırken yalvarmaktadır.

Aldığı havadislere samimi bir şekilde üzülür Kerim. Dinledikçe içi sıkılır. Duyduklarından zerrece memnun olmaz. Sadece 68 kışında onları kendi hallerine bırakıp çıkmakla ne isabetli bir karar verdiğini görür... Ayırkotu ayıklanmıştır ayıklanmasına ama tarlayı da böcek sarmıştır. "Be birader, anladım, haliniz harap, peki benden ne istiyorsun?"

Kerim, eski kumpanyasının böyle yok olup gitmesine razı gelmez aslında. Öte yandan, bir suçlu gibi çıkıp gittiği, ardında bütün hayallerini bıraktığı o cadı kazanını hatırlamak da istemez. Geçen onca yıla rağmen yarası hâlâ fevkalade tazedir.

"Gel bizi kurtar," diye cevaplar Tekcan. Hiç utanıp sıkılmaz bunu söylerken. "Kerim, sen tiyatronun ruhuydun, sensiz cenazeye döndük. Biliyorsun bu her şeyden önce bir ekip işidir, tek başına ne yapsın bu Tekcan? Sonra sen çalışkandın, gördüğüm en çalışkan adam sendin. Şule'nin hakkından bir tek sen gelirsin."

Kerim kızar, bu aşırı övgüye haklı bir itirazı vardır: "Ben çalışkan falan değilim Tekcan, sadece siz tembelsiniz."

Tekcan aldırmaz, hatta bu düzeltmeden memnun olur.

"Üstüne bastın, ayağını çek. Bak biz tembeliz Kerim, bize senin gibi bir ekipbaşı lazım. Ne olursa senden olur, yazık bak, o kadar insan ekmek yiyor şu kumpanyadan. Işıkcısı, kostümcüsü, dekorcusu... Hepimizin anası ağladı. Bana acımıyorsan onlara acı, çocuğunun başı için yalvarıyorum sana, gel kurtar bizi. Yoksa bil ki batıracaklar, sonra çok fena olacak."

Kerim'in vicdanında bir kıpırtı olur. Tiyatroyu kurtarmak... Şahısları değil, kurumu kurtarmak. Aslında kurum kelimesi kirli bir laftır onun dimağında. Ama ekip beyazdır. Tertemizdir. Eski ekip arkadaşlarının hikâyesinde son perdeye gelinmiştir. Tüfenk patlayacaksa patlamalıdır

şimdi. Aklını şelmeyi başarmıştır Tekcan kurnazı. Ama hemen kabul etmez, biraz naz yapmayı hakkı görür:

"Babanızın domdom helvası mı bu? D n kovdunuz, bugün hadi gel, yarın yine git. Affedersin ama, beni ne sanıyorsunuz Allah aşkına? Patronlar krize girmiş, paraya sıkışmışlar. Ya biz ne yapalım? Hayatımız boyunca sıkışık yaşadık."

Tekcan bu çıkışmaya ancak güler. Doğru söze karşı yapacak başka bir şey yoktur. Zaten bu lakırdıyı duymaya hazırlanarak gelmiştir. Söyleyecek laf bulamaz. Çarnaçar tasdik eder.

"Sen nasıl söylersen öyle yapacaklar. Ant olsun ki itiraz olmayacak. Hepsinden söz aldım da geldim, senin lafının üzerine bir laf edilmeyecek."

Bu kısım biraz atmasyon gelir Kerim'e. şule ipleri bırakacak, başka türlü bir idareye teslim olacak? Gözüyle görse, kulağıyla duysa dahi inanamaz böyle bir şeye Kerim.

"Ama ben," der, "herkese eşit muamele isterim."

"Zaten  yle olmalı. Başımıza ne geldiyse hep kendini başkasından üstün tutanlar yüzünden..."

"Bir şirket kurarız, herkese mesaisi nispetinde pay  leştiririz."

Tekcan bu fikre daha da fazla sevinir. Gözleri parlar. Neredeyse sarılıp  pecektir karşıındakini.

"Kuruşuna kadar verilmeli. Vermezsen ayıp."

"Patronlara karşı emekçileri kollarım, hatta tamamını patron sayarım."

"Yaşsa be Kerim! Senin gibisi hakikaten zor bulunur. Gel bunları yap, bak o zaman herkes nasıl canla başla çalışır. Eski günlerdeki gibi tiyatro gülistan olur, gülistan!"

Pancar Tekcan belli ki kurusıkı atmaktadır. Kerim tabii ki vaziyetin farkındadır. İmkânı yok Şule böyle bir şeye razı olmayacaktır. Değil Kerim, ferîştahı gelse tanımayacaktır. Kapıda onun adı yazdıktan sonra, bütün bu lakırdılar boş laftan öteye gidemez. Patronluk bir kere başladı mı, bir daha kolay kolay bitmez.

"Ver elini sıkayım Kerim arkadaşım, oldu bu iş."

Kerim mütebessim, elini uzatır. Bir halt çıkmayacak bu tokalaşmadan imtina etmez. Pancar Tekcan'ın gönlü olur. Hakikaten sevinir. Arkasından da tam bir dilenci duası tutturur:

"Allah tuttuğunu altın etsin Kerim, Allah ne muradın varsa versin Kerim, Allah seni sevdiklerine bağışlasın Kerim, Allah seni iki cihanda aziz eylesin Kerim."

"Allah senin de müstahakını versin Tekcan."

Misafiri gittikten sonra Kerim bir sigara yakar, az sonra yanına Hamdi gelir. Onları uzaktan izlemiş, ancak koyu sohbeti bölmek istememiştir.

"Kim bu teres?"

"Mühim değil abi, maziden bir yaprak."

"Aman kendine mukayyet ol Kerim kardeşim. Yaklaştırma böyle itleri yamacına. Herifçioğlunun suratında meymenet yok bir defa. Siz konuşurken dikizledim, ne dediğini duymadım ama, sapına kadar palavra sıktığı her halinden belliydi."

Bunları söylerken gayriihtiyari elini cebine atar Hamdi. Cebindeki Ziraat Bankası armalı para tokasında tek bir banknot kalmıştır. Geçen filmde kalan son para. Sinemadan kazandığı telif, son yüzlük. Tokadan ayırır yüzlüğü. Bakar, bakar. Sonra da yere atıp bağırmaya başlar:

"Ulan para, gözün kör olsun, sen ne biçim bir çamursun!"

Hamdi yerde yatan banknotu ayağıyla ezer, küfür eder. Belli ki bir şeye kızmıştır, hıncını alamaz. Kerim arkadaşının koluna girer. "Hadi abi," der, "gel şu son sahneyi de çekip bitirelim, akşama Sevtap bizi yemeğe bekliyor. Senin o çok sevdiğin kaba köfteden yaptı yine."

Vicdansız Nebahat'in Vicdan Muhasebesi

Bir telefonla kalkıp gelen hala bir türlü Samatya'da yalnız yaşadığı konağına dönmeye yanaşmıyordu. Arada birkaç kez evdeki kedilerin çokluğundan, havada uçuşan tüylerden, aptes almanın zorluğundan şikâyetle, "Ben dönüyorum," diyerekten toplanmış, vedalaşmış, ancak akşam saatlerinde limana giren bir gemi gibi gerisingeri gelmiş, Cihangir Caddesi'ne bakan cumbaya demir atmıştı.

Şimdi Nebahat'in karşısında bir NATO komutanı kalıbıyla ve askerî bir ciddiyetle oturmaktaydı. Hala yeğen, ikisi de çok sıkıntılıydılar. Nebahat'in dip boyası çoktan gelmişti, halanın başörtüsünün altına kolayca sakladığı bir tutam saçında fer kalmamıştı. Ağır hasarlı kazalar sonrası pert otoparkında buluşmuş taşıtlara benziyorlardı.

Nebahat'in durumu zor. Orhan'ı merak ediyor, halasından sıkılıyor. Dışarıya, dünyaya karşı daima sert Nebahat, adeta bir çemkir sultan, ama açıp içine bakılsa, orası karman çorman, ıssız, bütün duyguları saklanmış. Nebahat'in ruhu burkuluyor. Kasları eriyor. Hisleri buharlaşıyor. Tek yapabildiği Orhan'a kızmak. Kardeşine olan kızgınlığı, güvensizliği bir türlü geçmiyor. Durmadan söyleniyor.

"Aşka düştü kakalak. Nereden bulacaksın parayı? Nasıl bakacaksın el âlemin kızına? İki ipte bir maymunun yok. Taş mı yiyeceksin? Hala, Allah aşkına söyle yanlış mıyım?"

"Allah kazadan beladan, bir de kuru iftiradan korusun yavrucuğum. Sonrası kolay."

Halanın yanıtı gayet ortadan. Hala zaten bu. Nebahat'e asla destek çıkmaz, hep başka telden çalar, yaralı parmağa işemez. Bütün gün huular âleminde gezintide, lodos alıp poyraz satıyor. Geri geldiğinde de söylediğinden mana çıkarana aşkolsun. Durup dururken, "Saddam'a yazık oldu," diyor örneğin, öyle ansızın, "pek güzel adamdı canım, kaçıp gelseydi, saklardım ben koynumda onu."

Nebahat kardeşini eleştirmekten, çekiştirmekten alamıyor kendini. Ama olan olmuş, kuş uçmuş. Belli ki pilavda kaşık, Orhan Aslı'ya âşık. Gidip bir de evlenmişler, bitti. Nebahat ne yapsın? İki gönül bir olmuş, ablaya artık bok yemek düşüyor. Elden gelen bir şey olmadığı ayan beyan ortada.

Peki, Nebahat'in içinde durmadan devinen, kabaran bu öfke niye, nereye? Neden bu kadar kızgın, böylesine kırık? Ona sorulmadığı için mi? Belki. Ama geldi işte Orhan, getirdi kızı, öptürdü elini. Konu kapandı.

Birazcık kıskançlık da olabilir mi acaba? Nebahat kendini yargılıyor. Teorik de olsa, evin erkeğidir Orhan. Şimdi yok. Var ama yok. Orhan gitti Orhan. Eşini buldu gitti. Eve gelin getirdi. Nebahat çırılçıplak. Yaşıtlarının çok gerisinde kaldı, biliyor. Herkes düğün yaptı, ele karıştı. Birlikte üniversiteye gittiği kızlar şimdi neredeyse torun torba sahibi. Bayram seyran oldu mu Nebahat aile kabristanına gidip annesiyle babasının mermerlerini seviriyor sadece. Bir tek Orhan kaldıydı elinde, o da gitti. Tutunacak dal kalmadı.

"Neren acıyorsa canın oradadır," diyor hala.

Nebahat'in içi acıyor.

Ne vartalar atlattıydı gençken. O gözüpek, o saldırgan yıllarda hayatını ortaya koyduydum devrim için. Koydu da ne oldu? 77 seçimleri öncesinde partiden atıldılar onu, bir grup arkadaşıyla birlikte. Hani şu "silahımız" olan partiden. "Kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimiz," demişlerdi. Sonra hepsini sildiler üye defterinden. Partinin yayın organı vardı, Çark-Başak dergisi, işte o dergide arkalarından bir de yazı yazdılar utanmadan. "Geçici yol arkadaşlarımızı, artık yollarımızı ayırdık," dediler. Lanet olsun, yolunuz bitsin, arkadaşlığınız batsın sizin! Ne büyük hüsrandı Nebahat'inki, içindeki kırıklık hiç geçmeyecek sandıydı. Oysa şimdi aşağı yukarı hiçbir şey ifade etmiyor ona bunlar.

"Var ya hala, hepsi annem yüzünden oldu. Oğlanı manyak etti, bıraktı başımıza gitti."

Nebahat tam özeleştiri verecekken, suçu yine başkasında aramakta. Daha çocukken belliydi uyumsuzluğu. Sınıf arkadaşlarına bakınca rakipler görürdü, yarışanlar. Şu atkuyruklu kız ya ondan daha akıllıysa? Daha çalışkan? Süper yetenekli, atletik, seksi? Şu ablak suratlı çocukta fil hafızası varmış. Bu taraftaki optik bütün Rus klasiklerini okumuş. Öbürüsü gözü kapalı çalarmış Rahmaninov konçertolarını. Hepsi tehlike, hepsi tehdit. İyi ıslık çalan şu kapıcı çocuğu bile.

"Annem bize başkalarından korkmayı öğretti, tedirgin etti bizi. Hayatımızı mahvetti hala."

Öteden beri hep annesi suçlu. Bütün yanlışlar, eksikler onun yüzünden. Orhan'ı da perişan eden hep annesiydi. İkisini de insanlardan soğutan; mesafeli, korunaklı bir hayat sürmeye iten. Bu yüzden başkalarından hep çekindi, uzak durdu. Kimseye güvenmedi. Üstünde bir sekel gibi kaldı insan korkusu. Kardeşinde de aynı şey. Korka korka yaşadılar. Sonunda abla kardeş dımdızlak kaldılar, yakınlarına kimse gelemedi.

Orhan'ın beklenmedik evliliğiyle bu yüzden altüst oldu Nebahat. Bütün dengesi tehdit altında. Aslında Orhan değildi ona yaslanan, o yapıştı kardeşinin paçasına. Israrla kabul etmiyor bunu. Zaten hep başkalarının rüyalarına tutundu. Sonra da ağzının payını aldı.

"Kızım kalk bi sabah kahvesi yap da içelim şöyle karşılıklı, sonra Orhan'ı ara bana. Ona diyeceklerim var." Halasından gelen bu sefer görev emrine derhal itaat etti Nebahat. Kucağında tor tor öten kediye usulca yere bırakıp cezveye su doldurmaya gitti. Ocağın başında dikilirken çocukluğundan bir koku geldi burnuna. Odun ateşinde ısıtılmış bakır bir kazandaki suyun kokusu.

Okul bitince, partiden de atılmış, darbe de yapılmıştı artık, okul bittiğiyle kaldı. Nebahat ne tayyör giyer ne döpiyes. İkisi de aynıymış, yıllar sonra öğrendi. Evden yapılacak bir sürü iş var sanıyordu

önceleri. İnsanların arasına karışmak istemiyordu. Muhatap olmak, idare etmek, katlanmak... Hiç istemediği şeyler. Evinde oturup tercüme yapabiliirdi, her türlü metni yazabiliirdi. Şarkı sözü işine girebiliirdi. Ansiklopedilere madde, ilaçlar için prospektüs, elektrikli aletlere küçük harfli kullanım kılavuzu. Senaryo bile olurdu... Hepsini tek tek denedi ama hiçbiri olmadı. Kongrelerde, festivallerde yaptığı simültane tercüme işleri iyice azalıp noterlere yeminli tercümanlık yapmaktan başka çaresi kalmadığında, artık çok geçti. İçinden çıkmak istemediği o ev Nebahat'in üzerine bir kaya gibi oturmuştu çoktan. Bir daha altından kalkamayacağı bir ağırlık. Dünyanın en pahalı şeyinin adı tecrübeydi.

Kahveyi taşıyıp köpükleri heba ettikten sonra geri döndü salona. Halası eksik kahveye ses etmedi, zaten uçup gitmişti yine, tee nerelere. Fincanları soğumaya bıraktıklarında hızlı çevirme listesinin tepesinden tuşladı kardeşini. Orhan ilk çalışta açtı, sesi telaşlı. Bu çocukta bir hal var, diye düşündü, Aslı da kaç gündür eve gelmediydi. Bozuldular mı yoksa?

Nebahat telefonun sesini hoparlöre yönlendirip aleti ortaya koydu. Huucu hala konuşmaya başladı. Rüya görmüş dün gece. Derhal Orhan'a anlatması gerekiyormuş. Ama önce, âdeti olduğu üzere, uzun uzun dua okudu oğlanın kulağına telefonda. Nebahat, dinlemediği halde aralarda rastgele yerlerde, "Amin," dedi. Dua faslı bitince rüya tabiri başladı. Hala tedirgindi. Rüyasında Orhan'la Nebahat'in babalarını görmüştü, kendi ağabeyini yani. Adamcağız tek başına bir çayırdı yürüyormuş. Uçsuz bucaksız yemyeşil bir çayırmış bu. Çok mutlu görünüyormuş yürürken. Arkasına dönüp hiç bakmadan uzaklaşmış.

"Eee," dedi Orhan, "ne anlıyoruz biz şimdi bundan?" "Anlaşılan yakında babanız ölecek," diye yorumladı hala kendi rüyasını, cümlesi gözyaşıyla ıslanmıştı.

"Sen ne anlatıyorsun be hala? Adam seneler önce gitti zaten."

Nebahat'in çıkışmasından Orhan da cesaretlendi. Telefonun öbür ucundan sululuk yapmaya başladı:

"Anladım hala anladım, rüyanın mesajı gayet açık, peder bey manitunun yeşil çayırlarında yürümekte."

"Tövbe de."

Nebahat kardeşini böyle susturdu.

Peki kendisi inanıyor mu? Sorsalar evet der. Ağzından hiç düşürmez Allah'ın adını. Fakat daha çok temenni mahiyetinde bir evet olur onunkisi. İnternette izlediği bir şarkı geliyor aklına, Müslüman gençliğin bestesi:

Evvet inaaanıyorum, Allah'ın vaaarlığınaaa ve onun peygamberleriine

Evvet, inaaanıyor Nebahat. Ama o her şeye inanıyor. Meleklerle, cinlere, iyi saatte olsunlar'a, Feng Şui'ye, astrolojiye, UFO'lara, geçmiş şifalandırmaya, regresyon terapisine, akaşık kayıtların temizlenmesine, hatta Buda'ya, yogaya, meditasyona... Hangisi işine geliyorsa ona inanıyor.

"Hanımlar," dedi telefondaki Orhan, edilgen bir sesle, "benim acilen müdahil olmam gereken birtakım durumlar var. Peder beyin cenazesini kaldırdıysak bana artık müsaade."

Hala rüyasında ısrarlı, kendisine görünen sahnenin ehemmiyetini bir kez daha vurguladı:

"Orhan oğlum, bak ne diyorum, baban ölecek, hem de çok yakında ölecek."

"Anladım hala, anladım. Ölecek diyosan ölecektir. Ölürse de götürüp gömeriz. Arkasından dua ederiz. Gazeteye ilan veririz. İlan metninde nur içinde yatsın mi deriz, ışıklarla yıkansın mı, yoksa toprağı bol

olsun mu, artık siz ablamla aranızda karar verin. Ben itiraz etmem, uyarım."

"Hoşt, köpek! Allah bize öyle soru sormasın."

Halanın sesi hırçındı, gayet ciddi bir tavırla Orhan'ı azarladı, fena halde ayıpladı. Telefon şakası kakaya dönüşmüştü adeta.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Müslüman adamın arkasından toprağı bol olsun denir mi hiç?"

Denmez miydi? Orhan'ın en ufak bir fikri yoktu. Lüzumlu lüzumsuz her şeyi bilmekle, bin türlü hurda teferruatı hatırlamakla övünen Nebahat de atlamıştı bu detayı.

"Cenabıhakk'a hamdüsenalar olsun, babanız imanlı bir adamdı. şu halinizi görse kemikleri sızlardı yattığı yerde."

Ortam çok gerilmişti gerilmesine, ancak bu şekliyle babanın ölümü de biraz Orhan'ın evliliğine benzemişti. Oldu mu olmadı mı, adamcağız öldü mü ölmedi mi tam belli değildi artık. Halanın dilek şart kipi kullanarak kurduğı cümle olguyla örtüşmeyen bir algı yaratmış, konuşmayı da artık Türkçe dilbilgisi kurallarının geçerli olmadığı bir bölgeye taşımıştı. Telefonun iki ucundaki iki kardeş suçluların tek kurtuluşu olan sessizliğe sığındılar. Sonunda Nebahat Abla telefonu aldı, hoparlörü kapadı. Konuşmaya bire bir devam edip, hem bu gereksiz gerginlikten kurtulmak, hem Orhan'dan biraz bilgi sızdırmaktı niyeti.

"Damat bey, gelin hanım nasıllar? Günlerdir eve gelmiyor, fark etmiyoruz sanma. Aranıza kara kedi mi girdi, anlayalım yani."

"Abla vallahi şu an hiç konuşacak halim yok. Zaten götüme yılan kaçmış, bir leylek arıyorum çıkarmaya."

"Ne var cikcik, ne oldu yine? Neyin peşindesin?"

"Yok bi şey abla, yok. İnan ki yok. Şimdi çok acelem var, konuşamam, anlatırım sonra, hadi ben gittim."

Küt diye kapadı telefonu. Orhan'ın sesi geldiği gibi telefonun içine kaçtı. Bu oğlan da iyice oldu, diye söylendi Nebahat kendi kendine, hadi hayırlısı.

Görüşme bitmişti ama konu kapanmadı. Halanın bozuk asabı uzun süre düzelmedi. Allah tependen baksınlar, müstahakını versinler, nasıl bilirse öyle yapsınlar havada uçtu.

"El âlem bize lanet okuyacak," dedi. "Elin kızı çekmez bu cehaleti."

Enteresandır, telefon görüşmesinden sonra roller değişti, Nebahat'in sabahtan beri sürdürdüğü Orhan'a söylenme görevini bu kez halası üstlenmişti. Ve aynı şekilde çok ilginçtir ki halası söylendikçe bu kez Nebahat kardeşinden yana çıktı. Halanın evdeki varlığı iyiden iyiye yormaktaydı artık onu. Bir an önce gitmesini istiyordu. Bir an önce yalnız kalmak, kafasını toplamak. Orhan'ın ani evliliğiyle baş edebilmek için konsantre olması gerektiğini hissediyordu. Halası ayak altındayken bunu yapması mümkün görünmüyordu.

Merhum babasının kızıoğlankız kardeşine, saygıda kusur etmeden yeter artık demenin bir yolunu aradı. Sonunda, "Halacığım," dedi "siz daha iyisini bilirsiniz ama, bana öyle geliyor ki bir insan bir insana çok kıızıyorsa eğer, çoğu kez aslında kendine kıızıyordur."

Huular âleminde haber bekler gibi gözücuyla pencereden bakan hala dualar mırıldanıyor, elde tespih ileri geri sallanıyordu. Yine yokluklarla buluşmuş, onlarla koyu bir muhabbete girişmişti. Kısa bir seanstan sonra geri geldi.

"Nebahat, bak yukarıda Allah var, ben o gece Orhan'ı korkutmak istemedim. Namaz kılanın önünden geçilmez, bu kadarcığını öğrensın

artık dedim. Ama çocuk bu işte, öyle bir korktu ki, ödü patlayıp ölecek sandık. Sabaha kadar da başında bekledim. Yoksa ben severim Orhan'ı, oğlum yerinedir. Zaten sizden gayrı kimsem kalmadı şu dünyada. Ananız olacak o karı yüzünden soğudu oğlan benden."

Kendisi suçlarken iyiydi, ama aynısını halası yapınca kıyamadı Nebahat. "Annem tabii ya," dedi kızgın kızgın, "hep annemin kabahati. O yaptı Orhan'ı böyle, di mi." Kalkıp fincanları mutfağa götürdü.

Böyle Organizasyonun Te...

Hüsrev Gerede'nin üst başından daldım, yokuşun dibinden çıktım. Şair Nedim'e en kalbi saygılarımı sundum. Utanarak da olsa Lale Devri'ne, affedersiniz, kıcıımı dönerekten Nüzhetiye istikametine yöneldim. Trafik ışığının altında dikilip önce soluma, sonra sağıma, sonra tekrar tekrar soluma baktım. Bu hareketleri yaparken aklıma halam geldi. Her namazı bitirirken başını önce sağa, sonra sola çevirerek selam veren halam. İnsanları, melekleri ve cinleri, yani bulabildiği herkesi ve her şeyi selamlayan halam. Bütün bir âleme selam edip arada sadece beni es geçen halam.

Ne manyak karı ya! Sabah sabah öyle bi daldı ki bana, daha suçumun ne olduğunu bile anlayamadan idamım kesinleşti. O ne öfkeydi öyle. Hâlâ da kafam basmıyo, sanki dedesinin arpa tarlasını çiğnedik... Babam ölmüşmüş. Hade ya, sizden hiçbişi kaçmıyo vallahi halacığım. Adam topraktan toprak oldu, sen daha ne diyon.

Bu arada bizim pederin dolaştığı çayırlara benim de yollanmam an meselesi hani. Beşiktaş'ın manyak trafiği yayalar için hayati tehlike arz ediyö. Her iki yönden de canavar kılıklı arabalar yolu kaptırmış üzerime doğru yağmakta. Bu dalgınlıkla ben durmasam, onlar zaten duramayacaklar. "Yola çıkma sakın, frenim yok ezerim, günah benden gitti," diyerekten salmışlar kendilerini rampadan aşağı, üzerime üzerime sürüyolar.

Buralar Çarşı mıntıkası. Sementin tamamı onlardan sorulur, bak bu iyi haber. Büyük sempatim var Çarşı'ya, doğruya doğru. Ey yoldaşlar, bu kavşakta ezilirsem Bursa'daki Ethem Dede'nin yanına gömersiniz beni, orada hep birlikte göbek atarız.

Yeşilse işte yeşil, yanmasıyla birlikte bıraktım artık kendimi yola, ya düşerim ya geçerim. En olmadı, aç kollarını Ethem Dede, sana geliyorum. Şu memleketin dedeleri arasında göbekçi Ethem Dede'yi tek geçerim. Adak adamaya, kısmet istemeye gelen kadınlardan göbek atmalarını beklermiş. Muradına erenler, gelip dedenin huzurunda hususi göbek atarlarmış. Yani maddiyat sıfır, olay tamamen keyif üzerine kurulu. Aslı'yı sağ salim bulursam ben de gelip sana göbek

atacağım dedecim, tut elimden düşüyorum.

Aklım Aslı'da ya, zihnimdeki Aslı hayalet olmuş uçuyor ya, ben de o hayaletin peşinden gidiyorum, bir fikri firarın içindeyim. Nüzhetiye kaldırımları bana bol geliyo. Sokaklara sığamıyorum artık. Karşı kıyıya çıkarma yapmakta muvaffak olunca sola döndüm.

Caddenin İhlamur'a doğru uzanan yokuşuna sardım titreyen dizlerimle. Buralarda bir yerlerde olmalı, çok yaklaştım, hissediyorum. Bir halıcı, kapısında plaket çakılı eski bir konak, derme çatma eskici, mobilyacı. Evet işte burası: Bemol Piyano Galerisi. Necip Tekbulut. Tabelaya adını da yazmış beyfendi sağ olsun, içeri girmeden tanıştık böylece. Müşerref oldum. Demek bu devirde piyano satan bi cengâver sen kaldın usta. Manitu'nun bereketi üzerine yağsın.

Kapıyı iterekten usulca giriyorum içeri. Şingirdayan bir çingirak yok ya da kapalı kalmış ahşap mobilyaların o burun kaşındıran kokusu. Mekân iyi aydınlatılmış ve tertemiz havalandırılmış. Ve içerideki her şey gerçekten tam si bemol tadında. Piyanolar jilet gibi, hepsi pırıl pırıl parlıyor. Yerler cilalı, duvarlarda çerçeveli resimler. Brahms, Bach, Beethoven. Batı müziğinin B vitaminleri yan yana. Derinden bir Şopen çalıyor, yani olsa olsa Şopen'dir bence bu. Yoksa ne anlarım. Allahtan sesi kısık. I don't like Chopin.

Hareketlerimi algılayan bi dalgametre olmalı ki arkalardan bir ses, "Geldim, geldim," diye ünlüyo. Yok bari gelmeyin, zahmet olacak beybaba. Dünya kadar yolu yürüdüm ben te Cihangir'den, siz de iki adım yaklaşın bana, mesafeyi daraltalım.

Tersim boktur ha! Fena halde tetikteyim. Keman yayı gibi gerilmişim, piyanolara eşlik edebilirim. Cebimdeki telefonun ekranında duran manasız SMS'i yolda en az bin kere çıkarıp çıkarıp okumuşum. Ve yüz bin kere söylemişim kendi kendime, abartma şu işi diye. "Fiyatları görsem AKLİM UÇAR"mış. Nasıl uçarmış? İşletim sistemi miymiş ki bu? Akıl uçmaz, Aslı uçurur. Başka bir açıklaması olamazdı.

Olamaz mıydı hakikaten? Belki de bu mesaj gerçekten sadece bi mesajdı. Belki bi tesadüften ibaretti. Türkçenin kötüsü gelip gelip beni

buluyodu nasılsa, bu da öyle yandan yemiş bi cümleydi işte. Belki de ruh ölümüm gerçekleşmiş, güzel Türkçemizdeki olağan hataları Aslı'nın şiir kokan diliyle karıştırmaya başlamıştım. Suni teneffüsteki zihnim bana çakallık yapıyordu.

Burun üstü yakın gözlüklü, gözlükleri ipli, saç sakalı kar yağmışçasına beyazlamış bir ihtiyar yanıma geldi. Ufak tefek, bızdık bi şey. Kıçımın dibine kadar girdi, çünkü başka türlü yüzümü göremiyo. Bana yardımcı olacakmış. Olsun bakalım, olabilene aşkolsun. Mevzuya balıklama dalamadığım için mecburen müşteri rolü oynuyorum. Halbuki almayı da, satmayı da beceremem ben. Pazarlıkta zayıfımdır.

Piyano mu bakmışım?

Eh, evet. Yo, hayır. Yani belki.

Nasıl bir şey düşünmüşüm? Büyük, küçük, ev tipi, duvar tipi? Kendim için mi, yoksa çalmayı yeni öğrenecek bi çocuğa mı?

Çok fark eder mi? Ederse ne fark eder?

Edermiş, etmez miymiş.

Boş laflarla, küçük cümlelerle dakikalar geçiyor. Necip Bey kırk yıldır piyano satıyomuş, aferin ona. Necip eski dilde soylu demekmiş, hadi hayırlısı, soysun beni de soyabiliyorsa. Bugünlerde kuyruklu piyano satmak, helikopter satmaktan daha zormuş, e uyan da balığa çıkalım be amca, siftah ettiğine dua et. Ermeni tehcirinden sonra Yozgat'tan kaç piyano çıkmış biliyor muyumşum, Allah belamı versin ki bilmiyorum ve kesinlikle ilgilenmiyorum. Yetmişmiş. 1914 yılında Yozgat'tan çıkan piyano sayısı, cevap veriyoruz, yetmiş. Aferin Yozgat'a, alkışlıyoruz onları.

Kısacası adamcağız biraz çatlatmış bence, tımarhaneye çeyrek var. Onu dinlerken gerildikçe geriliyorum. Sonunda bütün bu parazit bitsin diye dalıyorum konuya. "Ben," diyorum, "şu mesaj için geldim."

"Hangi mesaj?"

Bana zarf atıyor aklınca moruk. Tam arşı kolpası. Ama iledir çekilecektir. Ya sabır. Cebimden telefonu çıkarıp gözlüğünün odak mesafesine ayarlıyorum ekranı.

Okuyor. Okurken de düşünüyor. Kulaklarından arkaya doğru sarkan ibrişimlerin üzerinde gidip gelen düşünce akımını, o parlak elektronları hissedebiliyorum. Sonra bana bakıyo Necip Tekbulut, yine burnunun üstünden. Bir şey demeden tıpımı süzüyo, yüzümü analiz ediy o sanki, bozuk bi elyazısını ya da bi kartpostal pulundaki silinmiş damgayı çözmeye çalışır gibi.

"Sen o musun?"

Ben kim miyim? Bi bilsem ben kim olduğumu. "Bak amca," diyorum, "babam 54 yaşında kalpten öldü. Ben de geçtim otuzu. Vaktimin daraldığını hissediyorum. Taşıkardiden korkarım. Ama karım kayboldu, yüreğim ağzımda geziyorum günlerdir. Her yerde onu arıyorum, Aslı'yı yani. Bakmadığım yer, kaldırmadığım taş kalmadı. Sebebi ziyaretim budur. Bu arada, adım da Orhan, belki duymuşsunuzdur."

Güneş gibi bir gülümseme oturuyo yüzüne. Elini omzuma koyuyo ihtiyar. Gözlüğünü çıkarıp sarkıtıyo göbeğine doğru ipleri.

"Aslı'yı merak etme delikanlı," diyo, "emin bir yerde."

Hele şükür.

"Gel otur şöyle." Oturmak ne kelime, öküyorum. "Kahve içer misin?" İçmez miyim. Canına bile okurum. Çin'deki bütün ayı, Arabistan'daki kahvelerin tamamını içebilirim artık. Aslı iyiymiş.

"Zahmet olmasın size."

Ha şöyle, edebinle dur Orhan. Derhal delikanlılığı kuşanmak icap eder, nihayetinde bi büyüğümüz duruyo karşımızda. Allah sizi inandırсын, nur yüzlü bir ihtiyarmış bu Necip Amca. Baktıkça kanım ısınıyo, hadi abartmayalım, ısınır gibi oluyo kendisine. Kahveyi içtikçe bende bi kaçak rakı kafası. Acele etmeden tane tane anlatıyo:

Bi "mesele" çıkmış. Aslı'nın saklanması gerekmiş. Necip Amcamız organize etmiş her şeyi. (Vay, organizasyon ha?) Telefonunu kapatması, izini kaybettirmesi açısından çok önemliymiş. Gizlendiği yeri de o ayarlamış. Arada gidip ziyaret ediyomuş Aslı'yı. Karım sağ ve salımmış. O da beni çoktan seviyomuş, merak içindeymiş. Vay be, haber metninin bu kısmı aklımı alıyo, aklımı. Demek Aslı da beni düşünüyo.

En son dün uğramış yanına Necip Amca. Aslı bu kez ısrarla bana mesaj atmasını rica etmiş. Hatta yalvarmış. Necip Amca da çaresiz kalmış, razı olmuş. Ama beni de tehlikeye atmak istemediklerinden açık açık yazamamışlar. Hızlı hızlı düşünüp bir şifre icat etmişler ayaküstü. Mesajda "aklın uçar" geçerse anlarmışım hemen, Aslı öyle demiş. Dediği gibi de olmuş. Ânında çakmışım durumu. İşte burdaymışım. Zeki çocukmuşum vesselam. Eh, harbiden fena değilimdir canım. Günümde olsam Ironman'i iki seksen yere uzatırım, Kaptan Amerika'yı bile çitilerim.

"Aslı elime doğdu," diyo. "Lise sonda babasını kaybettiydi bir trafik kazasında. Yurtdışında üniversiteye okumaya gitti, o sırada annesi de kanserden vefat etti. Bana emanettir. Çok severim, kızım gibidir."

"Ben de çok seviyorum, karım gibidir," diyorum. Gülmüyo.

O zaman kısa keselim bu muhabbeti. Yeterince gerginlik oldu aramızda. Bi de kayınpeder vekili edinmeyelim hiç yoktan. İki orta bi sade, bana müsaade.

"Aslı'nın kaldığı yerin adresini alabilir miyim?"

Hançeri doğrudan mevzunun kalbine daldırınca ben, ihtiyar bi an kekeleyor. Aslı'yı benden uzak tutan son bilgi kırıntısını öyle kolayca teslim etmeli mi? Tabii bunlar tartışmalı şeyler. Ben ne menem bi adamım, onu düşünüyö. Suratımı analiz eden gözlerde ince bir tereddüt dumanı. Duman dediğim bildiğimiz katarakt sanırsam.

"Kilyos'u bilir misin?"

"Bulurum."

"Kilyos'tan devam et, az sonra Demirciköy gelir. Köyün çıkışında Sanatçılar Sitesi var. Orada kalıyor Aslı, benim yazlıkta saklanıyor. Yıllar önce girmiştim, borç harç ödedydik, ahım şahım bir şey değil, kooperatif evi. Gidince görürsün zaten. Ama sen doğruca sahile in. Sahilde zaten bir tek mekân var, adı Uzunya. Seni bekliyordur orada şimdi. Uzunya'da garson Erdal var. Selamımı söylersin, zaten açık hesap. Parayı pulu düşünmeyin. Evde dilediğiniz kadar kalabilirsiniz. Keyfinize bakın. Durumlar sakinleyince gelirsiniz."

Pinpon ihtiyar belli ki tiyatro denen sanattan iyi anlıyo. Öyle temiz, öyle anlaşılır bi şekilde konuşuyo ki, ağzından çıkan her harfi ayrı ayrı duyabiliyorum. Sesinin rengi de harikulade, akustik dükkânda yankı yapıyo. Ama maalesef uyuzum ona. Hele bu son detayları aktarırken içim yeniden kabarmaya başlıyo, yavaş yavaş kendime geliyorum anlaşılan. Bi kere bu para muhabbetine takılırım abi ben. Ne demek açık hesap? Sen kimsin de bana yemek ısmarlıyosun be amca? Ben var ya ben, benim adım Orhan, lakabım sibop. Eline mi düştük, servetine mi muhtaç kaldık?

Olayı büyütmemem lazım, biliyorum. Derhal çıkıp gitmem lazım, farkındayım. Kahveyi bitirmemem lazım. Ters bir şey söylemeden oradan uzaklaşmam lazım. Bütün bunları kabul ediyorum ama yine de kalıyorum. Bari teşekkür etsem, onu bile yapamıyorum, insan değilim ki ben, hayvanım, kimseye inanmayan bi hayvan adam. İnsanlara iyi davranamamak, onlara güvenmemek bir handikapsa evet bende en kralı var bu hastalığın. İrsiymiş, ablam öyle diyo, lanet olsun, sülalemi

bilmem ne yapayım. Ama nefret ederim ben öyle her garsonu tanıyan, mekânlarda açık hesap yiyip içen tiplerden. Üstelik hikâyede beni kılandıran milyon tane detay var. Necip Amca ağzıyla kuş tutsa, katiyen ikna olamam her şeyin yolunda olduğuna. Bi boka düştük ama, bakalım hangi tarafımızdan vericez?

"Şey, şu 'mesele' dediğiniz neydi? Biraz açabilir misiniz acaba? Aslı tehlikede mi gerçekten?"

"Yok canım. Büyütülecek bir şey yok. Belki de ben biraz fazla evham yaptım. Evlendiğinizden de haberim yoktu. Kusura bakma. Sizi böyle balayı zamanı ayrı düşürmek istemezdim. Aslı biraz kaybolsun, ortalık durulunca gene gelir diye düşünmüştüm."

Bi an duralayıp sonra sırtarak devam ediyö:

"Öte tarafını da artık eşine kendin sorarsın delikanlı," diyo, "karıkoca arasına girilmez."

Konuyu değıştirip Uzunya'nın mezelerine getiriyo lafı. Lakerdası çok iyiymiş. Harbi torikten yaparlarmış. Sorduk sanki. Zıkkımın kökünü ye. Kaç gündür beynimi yedim ben Aslı'yı aramaktan, ama Necip Amca önemsemiyo, bi şey olmamış gibi tepside kalkan tarifi veriyo şimdi. Sanırsın adam gençliğinde fırın kapaklığı yapmış, o kadar da pişkin. Kendimi zor tutuyorum ters bi laf etmemek için.

Ulan moruk, madem mühim değildi, niye büyüttün o zaman. Böyle lakırdı edilir mi, adamı sopayla kovalarlar. Niye şey ettin gecemi gündüzümü? Günlerdir kan kusuyoruz senin yüzünden. Birlikte kaldığımız süreyle, ayrı düştüğümüz süre neredeyse birbirine denk geliyor. Evli olduğum kadar da dul kaldım ben sayende.

Böyle organizasyonun te...

Oaylı Tümeç

Metro vagonunda sallanırken beynimin özsuğu yüzeydeki kıvrımlara vuruyo sert sert, o küçük çıkıntılarını acı acı yontuyo. Vagon öyle bi sarsılıyo ki, yanımda dikilen kızın titreşimden ojeleri dökülüyö yavaş yavaş. Hep beraber tersine bi evrim süreci yaşıyoruz. İstasyonlar ilerliyo, ben tırsıyorum. Şurası kesin, Aslı'yı görmek için ö kadar da sabırsızlanmıyorum artık. Tedirginim. İçime kurt düştü. Öcü ama gerçek bu. Necip Bey Amca'dan dinlediğim zııvalığın akıl almaz boyutları bozdu beni... İlk anda aldırmadığım şeyler, küçük şeyler bunlar... Aslı'yı bulmuş olmanın heyecanıyla takılmadığım detaylar. Düşündükçe büyüyö her biri. Necip Dedemizin ağzından çıkanlar teker teker gelip zihnime saplanıyo, gri hücrelerime batıyo.

En çok da evin adresi. Sanatçılar Sitesi'ymiş. Kıçımın kooperatifi. Yolsuzluğu ve rüşveti çağrıştıran bi gayrimenkul kıskacı bu. Sanatçıların sitesi mi olurmuş bea? Gözümün önüne öbek öbek ressam, timbirtist, operacı, sakal yapmış şair geliyo. Ormanda toplanıp hepsi birer ağaç kovuğuna kıvrılıvermiş. Olmaz ama olmuş işte. Artık her türlü site oluyo. Basın sitesi, adalet sitesi, doktorlar sitesi, profesörler sitesi, nemelazım sitesi... Yok mu bunlar, var. Ama biri şu insanları uyarmalı artık, dağılın lan demeli, sittirin gidin normal bir evde oturun, demeli. Site olmadan ev olmuyo mu yani?

Hadî adresi yuttuk diyelim, fakat hikâyenin neresine inanayım, neresini düzelteyim bilemiyorum. Aslı'nın benimle temas kurması neden tehlikeli olacakmış ki? Cepten arasa ne olur, mesaj atsa ne olur? Peşinde gizli örgüt mü var yani? Bu kız casus mu ya? Ulan, gidip de Viyana'nın son Mata Hari'sini bulup evlenmiş olamam değil mi? Turnayı gözünden vururmuşum. Karışık işler, attırık mevzular... Bunlar tartışılır şeyler. Evlilik gerçekten de aşkı öldürüyomuş arkadaş.

Haciosman'a kadar metroyla gidiyorum, İstanbul tarihinde ilk kez. Normalde en geç Levent'te inerim, oradan ötesi alakadar etmez kardeşinizi. Görülecek ne var ki Levent'ten sonra? Daha önce de söylemiş olabilirim, tekrar ediyosam affınıza sığınıyorum, halamın anlattığına göre büyük dedemiz ömrü boyunca sur dışına hiç çıkmamakla şey ettirmiş... Neyse, ikinci baskı olmasın. Ben de dedem gibiyim. Taksim, Beyoğlu, Şişli, Beşiktaş. Arada bi de, yani

hatun mevzusu olursa, Boğaz hatları, ada vapuru filan. Mecbur kalmadıkça karşıya bile geçmem, geçince de kaybolurum. Gerisini verin isteyene.

Haciosman'da istasyonu meğer yerin yedi kat dibine gömmüşler. Vagon o kadar derine dalıyor ki indiğim platformun havası iyot rengine boyanmış. Sanki rayların arasından deniz suyu akıyor. Kendi çapımda fantezi yapıyorum insan kalabalığına karışıp yürürken. Platformun altından birazdan tuzlu su fışkıracak, hepimizi yutacakmış. Tabiat ananın sulu intikamı. YouTube'dan seyredersiniz nasılsa.

Yeryüzüne kadar yedi ayrı yürüyen merdiven dizmişler, hepsi de dik dik. Uç uca ekleyip hepsini çıkana dek bi saatin yarısı daha geçiyo. Nihayet, yutamayacağını anlamış olmalı ki, çelik dişlerinin arasından dışarı doğru tükürüyo beni metro. Oh be! Rahatlıyorum. Açık hava şuurumu fabrika ayarlarına geri getiriyo.

Karşımda gri suratlı, kara gözlü bir hayalet buluyorum. Yarım kalmış bir inşaata benziyo bu gariban. Oteldir bu, kesin. Oteldir bu, otel. Başka ne olacak, böyle suratsız, selamsız. Aman iyi olmuş yarım kaldığı, beter olsun, üçte birine insin.

Toplu taşınma buraya kadar. Burdan sonrası çaresiz taksi tutulacak. Arabam yok ama sarı arabalar çok. "Or-hann."

Efendim anne, yine ne var?

"Gitme oğlum bilmediğin yerlere. Bilmediğin yer karnını ağrıtır."

Peki anne, gitmem.

Taksilerin göç mevsimi herhalde, önümde milyonlarca sarı araba diziliyo. Yazılarını okuyorum. Gözlerim kapıları süzüyo. Bir tane "martı" yakalıyorum çok geçmeden. Martı Sarıyer'in simgesi değil miydi? Rıdvan Sarıyer'de oynarken takıma "beyaz martılar" derdi TRT spikerleri, o zamandan kalmış aklımda. Sarıyer'de Sarıyer'in taksisine

bineceksin. Ben bunu bilir, bunu söylerim. Hemen atlayıp, "Demirciköy," diyorum. Aciliyet böyle bir şey işte. Normalde, "Kaptan, Demirciköy'e kaç a gidersin?" diye pazarlığa girişmem gerekirdi. Ama hiç halim yok polemige girmeye, taksimetre ne yazarsa vereceğiz artık. Aslı'yı bulup sorgulamam lazım. Madde madde hazırlıyorum metnimi. Fonda radyodan duyulan "Osman Aga" türküsü tıngırdıyor:

"Yalancısın inananam Osman Aga..."

Beynimde kurtlar vıyır vıyır. Ben Orhan. Çok olaylı bi tümlecim. Beni tanımak istiyorsanız yüklemelerden sorun. Gerçek Orhan'ı bulmak için bütün yüklemeleri sorguya çekmek gerekir. Bazen de bir edatım. Çünkü kendi başıma belli bir anlam ifade edemiyorum. Ancak cümle içinde kullanıldığında genel anlamı güçlendirmek gibi bi marifetim olabiliyo. Araya atın beni, farklı türler arasında anlam ilgisi kurmaya yarayabilirim... Ablamla halam gibi mesela. Edat, evet ben bir edatım. Zarf da olabilirim, duruma ve zamana göre.

Ablalarım, abilerim, bacılarım, beyfendiler, lütfen beni ve bozuk ağzımı bağışlayınız. Açık saçık konuşuyosam, derdimi açık seçik anlatabilmek içindir. Ancak böyle hitap edebiliyorum, hem kendime hem de size. İşin aslı şudur ki tek başıma bi boka yaramıyorum, belki Aslı'nın anlamını güçlendiririm diye şey etmişim bu evliliğe. Bekârlığa veda hecesini o yüzden söyledim. Kara nişan gözlüklerini o yüzden taktım. Aslı güzel ve hoş, tamam. Ama sıradan bir gelin değil. O narin bir gelincik, ismiyle müsemma. Aslı konuşmıyor, ben yazamıyorum, eh işte ikimiz birleşince belki bi tam insan ederiz demişim. Bi işe yaramış olurdu şu hayatta. Kendi başıma belli bi mana ifade edemesem de, eş durumundan arada kaydardım yani. Mı acaba?

Takside içim geçmiş, basbayağı uyumuşum. Gözüümü açtığımda bir mezarlığın önünden geçmekteyiz. Neredeyse eski bi dost gibi duruyor orada, duvarda adı: Ağlamış Dede Kabristanı. Ne güzel isim. Necip Tekbulut ölünce onu buraya gömeriz artık. Tabii eğer SS Sanatçılar Mezarlığı'nda kendine bir de aile kabristanı yaptırmadıysa. Şöyle mermerli, kitabeli bir sivil mimari örneği.

Karşıdan gelen son model arabaların farları çatık birer kaş. Acımasız

fikirlerime hiç katılmıyolar anlaşılan. Başımı diğer yana çeviriyorum. Çevirmez olayım, iki gözüm önüme akıyo. İlk defa görüyorum o şeyi. O anda, oracıkta karşıma çıkıyo. İğrenç. Pençeleriyle yere tutunan, çirkin ayaklarının üzerinde yükselen, doğrulmaya çalışan bir canafor bu (Aslıcada canavar). Yarmışlar yeşilliği, ağaçlara kıymışlar, ormana resmen bıçak atmışlar. Tıraşlanmış tepelerden beton kuleler fışkırıyo göğe doğru. Korkunç bir işgal. Tecavüz. An itibarıyla hava kararmakta zaten, yerden yukarı doğru kalın bir sis duvarı akıyo. Canaforun kolları yukarılarda sisin içinde kayboluyo bazen. Bazen de yeniden ortaya çıkıp vahşetin derinliğini anlatıyo uzaktan bakana. Korku filmi seyreder gibiyim, bu kadar güzelliğin içinde bu kadar korkunçluk nasıl mümkün? Bu ne acı, bu ne acıklı bi manzara. İçim bulanıyo. Kalbim sıkışıyo, kalbim. Lanet olası organım bi güpünü atlıyo düzgün düzgün atarken.

"Kaptan bu ne?"

"Üçüncü köprü yolunun viyadüklerinden biri," diyo taksici, gayet efendi. "Haberin yok mu, bitirmek üzereler neredeyse." Yüzümdeki tiksismeyi bir kitap gibi okuyo gedikli şoför esnafı. "Haklısın abi," diyo, "ilk gördüğümde ben de çarpıldım. Tek başıma bir büyük içtim o gece, yine de kafam olmadı."

Demek İstanbul'un üçüncü canaforu buralara kaçıp saklanmış. Demek biz merkezde takılırken, "Levent'ten ötesi beni ilgilendirmez," falan derken bu da kuzeyden girmiş, ağaç denizine sardırmış. Kuyruğuyla yıkmış geçmiş köyleri. Tepeleri düzlemiş. Dereleri yarmış. Vadilere betondan kazıklar çakmış dizi dizi, hepsi bi örnek, alayı korkunç. Betondan ve çelikten örülme kahredici kollarıyla şimdi bütün ormanı sarıyo. Sıkıp sıkıp bırakacak. Hepsi boğulana dek. Bütün cüceler, bütün su perileri, akşam olup biz yattıktan sonra ortaya çıkan bütün böcekler, yılanlar, kuşlar... Kozalaklar bile, üstünde reçine, içinde fıstık bile.

En yüksek viyadüklerden birinin altından geçip gidiyoruz zıncı diye. Arka camdan bakınca daha bi çirkin görünüyö canafor. Kapa gözlerini oğlum Orhan, buraları tekinsiz. Lanet ediyorum, küfür ediyorum, ama bilmiyorum nereye, nereden, kime, kimde, kimden?

Kilyos'un içine girmeden sağdan ayrılıyoruz. Artık kıyıya dik değil, paralel uzanıyor asfalt. Tepelerin kuytusunu avuç avuç yeşili saklamayı başarmış. Şimdilik. Aslı'ya yaklaştıkça menopozlu teyzeler gibi sıcak basıyor bana. Heyecanlanıyorum. Demek kazın ayağı öyle değilmiş. Şüphelenmek kolaymış da, gönülmüş bu, ferman dinlemezmiş, ota da konarmış boka da. Ben hanıma karşı zayıfımışım arkadaş, ne var ki bunda, gelmeyin artık üstüme.

Önümüzden giden sarı belediye otobüsü tüm kapılarını aynı anda açarak duruyo aniden. Sıkıntıdan patlamış da, nefes almaya çalışır gibi dalgalandırıyor kanatlarını. Oraya dek nasılsa inmeden devam eden son birkaç yolcu da nazlanarak terk ediyor koltukları. Sarışın otobüs rahatlıyo. Yolcular indi ya, hiç acelesi kalmıyo, kalçasını sallayarak göbekten bi U yapıyo. Ben de fırsattan istifade etrafı kesiyorum.

Herhalde burası son durak Demirciköy. Köy meydanı. Minnak bi ilkokul. Okulun en az üç katı büyüklüğünde bi kahve. Yanında da dünyanın en biçimsiz kubbesiyle köyün camisi, Miğferdibi Cami-i Şerifi. Ağaçlar seyrekleşmiş, manzarayı karaktersiz öküz villalar işgal etmiş. Yine de dikkatli bakınca bu villa kabuğunun altından silik, derme çatma bi köy görülüyor. Köyün gelmişiyle geçmişi birbirine karışmış. Artık belli değil burası köy mü sayılır, yoksa kent mi? Tuhaf bir insan karması. Uyanık köylüler ve ukala kentliler yan yana. Şeklen birlikte, ruhen uzak.

Taksiye binerken şoför abiye Uzunya'yı sormayı düşünmüştüm. Ama bu tuhaf ismi yüksek sesle söylemek bile zor gelmişti doğrusu. Uzunya. O ne öyle. Acaba Uzunya'nın kısaltılmış hali mi? Sahi, var mıdır gerçekten öyle bi yer? Yoksa kıl Necip benimle kafa mı buldu? Tam kaptana soracakken cami duvarına asılı duran tabelayı görüyorum: "Uzunya Sahil Restaurant". Kırmızı okun yönü karanlığı göstermekte. "Uzunya'ya," diyorum fevkalade kendimden emin, "hani şu sahildeki yere." Sanki kırk yıllık müşteriyim.

Şoför abimiz yokuş aşağı peygamber vitesine atarak yakıt ekonomisi yapınca epey düşüyo hızımız. Daha iyi ya, kendime gelirim. Güvenlik kulübeleri, dalgalanan bayraklar, henüz sökülmemiş solgun yılbaşı süsleri selamlıyor geçişimizi. Usul usul süzülüyoruz önlerinden. Yolun tekrar düze dönüştüğü noktada Sanatçılar Sitesi tabelasını okuyorum.

Demek bu da varmış. Bunu da görecekmışız hayatta. Herhalde hep beraber oturmuşlar, icra-i sanat eyliyolar içerde. Biraz daha gidince pes ediyö asfalt. Kumsala kafa atıp duruyoruz. Artık karanlık.

Taksiden inince yüzümü Karadeniz'in haşın rüzgârı tırmalıyo. Ayazın da etkisiyle uzun zamandır tuttuğum pırtımı salıyorum hemen. Kırmızı bereli kocaman gülüşlü bir kâhya selamlıyor gelişimi. Pek yüz vermiyorum. Nemelazım. Sahile bakıyorum. Aslı'nın yeşil Reno 12 sağda yol kenarına çökmüş, akşamı bekliyo. Yüksek vatlı aydınlatmaların altında deniz kabukları parlıyo kırık kırık. Karım içeride muhtemelen, benimse kalbim kumsala dağılmış, deniz kabuklarına doğru bir medcezir yaşıyorum. Rahatsızım. Bi şey hissediyorum, bi tuhaflık. Bi enayilik var bu işte. Ta en başından beri. Kaktüs gecesinden beri. Aslı'nın çevresinde yörüngeye oturalı beri. Ama seviyorum da. Seviymeyi de seviyorum. Gerçek olsun istiyorum. Gerçek bi aşkın içinde kaybolmak. Feda olmak. Ne şehittir ne gazi desinler, mühim değil. Ben kandırırım kendimi. Avuturum. Yeter ki bi işe yarasın, hissedeyim.

Ey ulu manitu, sen soktun, sen çıkar beni bu işlerden.

Ritim Sazda Atilla Mayda

1976.

Hamdi yemeğe misafir gelmiştir. Sevtap bir masa donatmıştır ki, tok adamı acıktırır. Zaten zeytinyağlıları dillere destandır, ırmikle yaptığı ve özellikle soğutarak sofraya getirdiği kaba köfteyse İstanbul'da bir tanedir. Kerim gururla, kıvançla bakar karısına, gözlerinde hayranlık parıltıları çıkar. Ben bu mutluluğu hak etmek için ne yaptım, diye sormaktadır kendi kendine. Hamdi de evin içinde buram buram tüten saadet havasından kendine pay çıkarır, bu mutlu aile yuvasının kurulmasına vesile olmanın haklı gururuyla övünür. Hülasa, herkesin keyfi yerindedir.

"Haydi parlat bir tane daha Kerim kardeş, parlat da havamızı bulalım."

Hamdi hakikaten de mesnet sahibi bir insandır. Çok konuşur ama boş laf etmez. Dinleyenleri daima mest eder. Sesi de bir güzeldir ki. İşte yine içli içli okumaktadır Yesari Asım Arsoy'un hüzzam bestesini, arada güfteyi biraz değiştirmeyi ihmal etmeden:

"Ööömrüm seni iç-mek-le nehaaayet bulaaacaaktır." Sevtap çok bağlıdır Hamdi Abisine. Çocukluğundan beri ona her haliyle hayrandır. Musikideki kabiliyetini, teganni ederken takındığı o masum tavrını, makamlar arasındaki farklara olan hâkimiyetini, terennümü bırakıp konuşmaya başladığında da kendini dinleten o emin halini daima beğenmiştir. Ama kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, bu şarkıdan korkmaktadır Sevtap. Hamdi Abisi ne zaman okusa, Sevtap'ın ruhuna derin bir hüznün tahakkümü eder. İçinde ölüm gizlidir çünkü bu şarkının. Ve Sevtap ölüm lakırdısı dinlemekten, ölüm ıstırabı çekmekten yorulmuştur artık.

"Gazi Paşa 35'te, 'Beni Türk hekimlerine emanet edin,' demiş Kerim. 38'de ne demiş? 'Bunların kabilesini...' demiş. Boku bokuna öldürdüler be adamı. Sakın siz öyle yapmayın, tamam mı çocuklar? Bir gün rakıdan hastalanırsam, çok rica ediyorum tedavi ettirmeye kalkışmayın beni. Öldüğüm zaman götürüp kimsesizler mezarlığına

gömersiniz. Öyle şatafatlı laflar, oymalı kakmalı mezar taşları da istemem. Bir rakı içersiniz başımda, icabında kaleye bir mum dikersiniz, sonra, sonra unutursunuz e mi? Bak Sevtap, sana söylüyorum, karalar bağlayıp günlerce ağlamak yok, sakın ha, söz ver bana çocuğum."

"Aman abi, nereden çıkardın yine bu tatsız bahsi? İki kadeh içince hemen kederleniyorsun."

Sevtap, Hamdi Abisinin cevap vermesini beklemeden masadan kalkar, tabakları değiştirmek üzere toplamaya başlar. Bunu yaparak bir manada mevzuyu değiştirmek, kara bulutları dağıtmak gayretindedir.

Kerim ise pek sevdiği aziz dostu Hamdi'yi hayranlıkla dinlemektedir. En mühimi şair adamdır Hamdi. Kerim de şairliğe özenir. Öteden beri bu tutkudan vazgeçmemiştir. Boş vakitlerinde eski ve yeni şiiri okuyarak, arada rast gelirse bir şeyler karalayarak bu merakında mesafe kat etmeye çalışmaktadır. Ama Hamdi başkadır. Filmlerde oynadığı roller hayatın kalanında da bir esvap gibi üzerine oturmuştur onun. Beyazperdede can verdiği ıstıraplı ve daima mağlup o halk kahramanları Hamdi'yi kameralar stop ettikten sonra da terk etmemektedir. Şairliği sayesinde önüne konan senaryoyu o lahza elden geçirir, oynayacağı rolün repliklerini hemen büsbütün baştan yazar. Hamdi başka bir lisandan konuşurken, senaryoya sadık kalan diğer oyuncular önlerine konan sözleri biteviye tekrarlarlar. Bundan mütevellittir ki filmin içinde yepyeni bir film peyda olur. Hamdi adeta şair değil de, bizatihi şiir olmanın peşindedir.

"El kapısında çalışmak zordur Kerim. Meşe sopası gibi sarar adamı. Bak halimize. Kendi çapımızda meşhur olduk ya, gören de bizi mesut sanacak, anladın mı? Adı batsın bu Yeşilçam'ın. Herkesi şu çirkin suratıma aşına etmekten, bir de afişlerde en üste yazılan müstear isimden başka şey vermedi bana. Yanlış anlama, gözümde hiçbir servetin kıymeti yoktur. Ama en son ne zaman mesut oldum, nimete kör bakayım, hatırlamıyorum. Bir gam çökmüş ki içime, ne yapsam çıkmıyor sinemden... Tiitrerim müücrim gibi baak-tık-ça istikkbaalime."

Hamdi rakısını yudumlarken Kerim ona fevkalade haksız olduğunu,

boşu boşuna üzüldüğünü söyler ısrarla. Bunun neden böyle olduğunu izah etmeye girişir. Evvela sinema dendi mi, hakikaten bir tanedir Hamdi. Komedide olsun, dramda olsun kimse onun eline su dökemez. Memleketin sanatında hiçbir yıldızın onun kadar büyük bir iz bırakamayacağını, eğer ezkaza ecnebi memleketlerde yaşıyor olsa, dünya çapında bir şöhretin Hamdi'ye mukadder olacağını ekler. Evvelce Hamdi gibisi gelmemiştir. Bugün de katiyen yoktur. Bundan maada, istikbalde geleceklerin de asla onun yanına yaklaşamayacağı aşikârdır. Kerim arkadaşına son olarak da işte bu sıcak aile yuvasının onun sayesinde kurulduğunu, onlara verdiği maddi ve manevi desteğin ne kendisi ne de Sevtap tarafından asla unutulmayacağını, son nefeslerine dek ona minnettar kalacaklarını, sadece bunun bile ne kadar yüce gönüllü bir insan olduğunun ispatı sayılacağını hatırlatır...

Hamdi sıkılmıştır.

"Geç bunları Kerim kardeş, geç. O kervan göçeli çok oldu buralardan. Sen biliyor musun, bir filmde söylemişim, ahmaklığa rütbe verilseydi, beni padişah yapmaları lazım gelirdi. Hakikaten doğrudur bu. Neyse, bugün de yevmiyeyi çiviledik işte. Hadi doldur oradan bana bir ev dublesi daha."

İçtikçe güzelleşir Hamdi. Hüznüyle neşesi bir araya gelir. Kerimse Sevtap'la evlendikten sonra giderek bir dudak tiryakisine dönüşmüştür. Önceden de umumiyetle cemiyet içinde içerdi, şimdi neredeyse sadece Hamdi'ye eşlik etmektedir. Eski günlerin hatırına masaya saygıda kusur etmez.

Yemek bitmiş, tam bütün tabaklar toplanmış, meyve faslına geçilmiştir ki kapı çalar. Sevtap'la Kerim bakışırlar. İkisinin de gözlerinde endişe okunmaktadır. "Hayırdır inşallah, gelen kimdir bu saatte?"

Hamdi derhal vaziyete hâkim olur:

"Sevtap sen dur. Kerim git bak bakayım, kimmiş gecenin yarısında kapı çalan münasebetsiz."

Kerim saatine bakar. On ikiye yirmi var. Geç olmuştur sahiden.

"Belki de komşudur, alt katta teknik üniversiteden bir profesör oturuyor, iyi insandır, velakin kapıyı çaldığına göre bir maruzatı var, herhalde gürültümüzle rahatsız ettik hocayı."

Tedirginliğini itinayla gizleyerek kapıya gider Kerim. Koridorda kaybolduğu birkaç saniye boyunca masadaki kadehlerin hepsini Sevtap'ın telaşı doldurur. Az sonra kendini tutamaz, kocasının ardından seslenir genç kadın:

"Kimmiş? Kimmiş Kerim, söylesene, çatlatma insanı." Kerim karısına cevap vermez. Belli ki gelen aşına biridir. Koridordaki konuşmalar giderek yaklaşır. Az sonra salon kapısında mütebbessim bir ifadeyle beliren Kerim kenara çekilip arkasındaki misafirleri buyur eder.

"Şule'yle Oruç gelmiş."

Misafirler gayet teatral bir girişle salonu teşrif ederler. Üzerlerinde daima hak saydıkları bir mağduriyet havası, bir bunaltı hâkimdir.

"Maviş yahu, kusura bakma lütfen, bu saatte rahatsız ettik, ama temsil ancak bitti işte. Alkış kıyamet, bırakmadı seyirci yine. Kaç kere selama durduk mecburen. Taksicinin de acemisine düştük, bir türlü çıkaramadı Şakayık'ı."

Kerim ve Sevtap oturma takımlarına geçerek misafirlerine yer gösterirler. Hamdi hiç istifini bozmaz, yemek masasında kalır. Lakayt bir biçimde içkisine devam eder.

Şule, geç saatte verdikleri bu rahatsızlık için tekrar tekrar yapmacık özürler dilemeyi ihmal etmez. Ne zamandır gelmek istemektedir esasen. Lakin oyunlar, şehir dışı turneleri derken zaman akıp gitmiş, bir türlü fırsat bulamamıştır. Nihayet bu akşam perde indikten sonra nasip olmuştur bu misafirlik. Sevtap'a dönerek, bir kez daha pek samimi olmayan, hatta tepeden bakan bir meşreple mazeret beyan

eder:

"Şekerim sen de lütfen kusurumuza bakma. Fakat sahne işte bu hale getiriyor insanı. Ne gecen kalıyor, ne gündüzün. E ne demişler, şov asla durmaz, daima devam eder."

Kerim ve Sevtap'ı evlilikleri için tebrik ederler. Bebekten de haberleri vardır. Aslı'nın içeride uyuduğunu öğrenince müthiş bir sukutuhayale uğrarlar. Bir dahaki sefere mutlaka daha erken gelecek, mıncıklaya mıncıklaya seveceklerdir yavruyu.

Şule gayet tabii görünen bir yakınlık göstermektedir evli çifte. Sanki hiçbir şey olmamış gibidir. Oysa Kerim'e en son beş sene kadar evvel Taksim'de rastlamıştır, yanında yeni evlendiği Oruç ve kardeşi Tarık olduğu halde. Eski sahne arkadaşını ısrarla tiyatroya davet ederken, fuayeye onun bir resmini asacağını dahi söylemiştir. O günden beri ses seda çıkmamışken... Sonra bir yıl öncesi Tekcan gelip Kerim'i bulmuştur sette. Yine haber çıkmamıştır.

Kerim o gün telaffuz edilen vaatlerin hiçbirine inanmamıştır esasen. O yüzden müspet bir gelişme de beklememiştir. Konuştuklarının Şule tarafından teyit edilmesinin mümkünatı olmadığını adı gibi bilmektedir. Ortaya koyduğu şartların ağırlığını ve Şule'nin bu şartlara kolay kolay evet diyemeyeceğini hesap etmiştir. Bir müddet sonra da hepsini unutmuş, Sevtap'a bile konuyu açmamıştır. Bu meyanda, gecenin ortasına bomba gibi düşen bu ani ziyaret izaha muhtaçtır. Muhtemelen tiyatrodaki düzen iyiden iyiye bozulmaktadır. Oruç, Şule ve Tarık'tan kurulu çekirdek ekip adamakıllı zordadır.

Saat geç de olsa eve gelen misafire surat asılmaz. Sevtap ve Kerim güleriyüz gösterirler. Hamdi'yi sofrada tek başına bırakma pahasına salon takımlarına yerleşirler, misafirleri başköşeye oturturlar. İkramda bulunurlar. Oyundan önce yemek yenmediğinden, geç saate rağmen aç gelen misafirler lezzetli köfteleri, patlıcanlı pilavı, yumurtalı kabak içini afiyetle indirirler gövdeye. Hoşbeşten sonra Kerim tuhaflık daha da uzamasın diye aklından geçenleri nezaket dairesinde söyler:

"Tekcan uğradıydı geçen sene, bizim sete geldiymi, bir şeyler anlatıp

gitti ama sonra bir haber çıkmadı keratadan."

"Ay Maviş, bırak şu köylü yarmayı. İnsanlar da çok garip oldu vallahi. Yüz verince hemen astarını istiyorlar.

Dayanamadım, geçenlerde kapıyı göstermek zaruretinde kaldım. İnandır mısın, bir teşekkür bile etmeden bastı gitti görgüsüz. Maaşını tıkr tıkr öderken iyisin, kapıyı gösterince o dakika kötü oluyorsun."

Kerim karısıyla göz göze gelir. Şule'nin bu nevi aşırılıklarına alışıktr o. Ama Sevtap? Sevtap kadınca bir sezgiyle ilk kez gördüğü Şule'den bir nebze bile hoşlanmamıştır. Hitabı, duruşu, teklifsiz üslubuyla gözünü tırmalamaktadır bu kadın. Ve yine her evli kadın gibi karşısındakinin kendisi için bir çeşit rakibe olduğunu teşhis edecek kadar feraseti bulunmaktadır. Bu kadınla kocası arasında şimdi adını koyamadığı eski bir münasebet, karanlık bir mazi uzanmaktadır. Bunu derhal anlamıştır.

Arkada içkisini yudumlayarak konuşulanlara aldırılmaz görünen Hamdi ise aslında muhabbetin bir kelimesini dahi kaçırmamaktadır. Dinledikçe öfkesi büyür. Zaten bu davetsiz misafirlere alınmıştır bir kere. Bundan öte, Şule'nin Tekcan için ettiğı patavatsız lakırdılar canını sıkmıştır. Zaten içki keyfinin yok yere bölünmesine içerlemiş, saldıracak yer aramaktadır. Bu kadın kendini ne sanmaktadır? Gaddar olduğu kadar sıkıcıdır da. O esnada Hamdi'nin aklından geçen basbayağı bir ameliyattır. Hakikaten oracıkta Şule'nin içini açıp bakmak ister, gerçekten bir kalbi var mı diye.

Tekcan'a yol verildiğini öğrenen Kerim bir yandan huzur bulurken, bir yandan da üzölür. Ne de olsa, Tekcan'dan gördüğü onca kötölüğü unutmuştur. Elde kalan bir enkazdan başka bir şey değildir şimdi.

"Aslında biz de tam bu mevzuyu konuşmak istiyorduk Kerim kardeşim."

Oruç'un sesi ikircikli çıkar, itimat telkin etmekten uzaktır. Söylemesi gereken şeyi söylerken, gönlünden geçenin bu söyledikleri olmadığını

anlaşılmaktadır. İhtimal, ona karısının yolda öğrettiği cümleleri sıralamaktadır sadece. Tıpkı sahnedeki gibi. Eski okul arkadaşının, bir zamanlar can yoldaşı bellediği Oruç'un düştüğü hallere yazıklanır Kerim. Onu bu halden kurtarmak için rahatlatıcı bir çift söz ilave etmeye niyetlenir. Daha ağzını açmadan lafa Hamdi karışır:

"Hangi mevzuymuş o beybaba?"

Oruç, Hamdi'den yaşça gençtir, herkes de bunun farkındadır. Aslında Hamdi odadaki herkesten daha büyük, daha yaşlıdır. Ama Hamdi için fark etmez. Asfalyası atmıştır bir kere. İşte Oruç'un seyreleşmiş saçlarına, fazlasıyla şık kıyafetine, cilalı ayakkabılarına nazire edercesine yaşlı ilan edivermiştir misafiri. Bu da henüz başlangıçtır haddizatında.

"Kumpanyadaki sevk ve idare mevzusunu."

"Haydaaa, ritim sazda Atilla Maydaa! Neyi varmış o mevzunun? Öksür bakalım beybaba, derdini söylemeyen derman bulamaz."

Oruç, muhatap kaldığı bıçkın tavırlardan hiç rahatsız olmamışcasına devam eder konuşmaya:

"Azizim Hamdi Bey, malumunuz birkaç yıldır bazı müşküller içindeyiz. Kumpanyada işler pek iyi gitmiyor. Bu vaziyet hasıl olunca Şule ve Tarık'la kafa kafaya verip düşünme mecburiyetinde kaldık. Kanaatimiz odur ki, bizi çekip çevirecek, doğru piyesleri seçmemizde yardımcı olacak, rol taksimlerinde bitaraf bir gözle en isabetli kararları cesaretle alacak, en mühimi, şahsi heyecanıyla bütün kumpanyayı ayağa kaldıracak bir yol arkadaşı arıyoruz. Düşündük taşındık, aklımıza Kerim'den başkası gelmedi."

Kerim lafın nereye gittiğini gayet iyi bildiği halde, cümlelerin sonunu, adını duyduğu anda apışıp kalır. Şuurunda beklenmedik bir gedik açılmıştır. Yıllar önce birlikte aç gezdiği sıra arkadaşı Oruç mudur bu konuşan? Eğer öyleyse, söylediklerinde samimi midir? Öyle olsa bu ziyarete, bu iltifatlara, bu yalan tavırlara ne lüzum vardır? İki eski

arkadaş herhangi bir yerde buluşur, yüz yüze her şeyi konuşur, her türlü teferruatta kolayca anlaşabilir. Pazarlık mı edilir böyle uluorta?

Biz böyle mi olacaktık Oruç, tuh senin kalıbına.

Bir insan kaç maske takabilir, ne kadar değişebilir ki? Rol icabı da olsa, ne kadar alçalabilir? Kerim bu düşünceler içinde salınırken Hamdi ayağa fırlar. Bir elinde ceketi, bir elinde kadehi olduğu halde yürümeye başlar. Üçlü kanepede oturan Oruç-Şule çiftinin ve onların tam karşısına yerleşmiş ev sahiplerinin arasından geçerek kapıya doğru yönelir. Tam odadan büsbütün çıkacakken durur, gaipteki bir noktaya bakarak konuşmaya başlar, sırtı dönük. Hemen bütün filmlerinde tekrar eden bir sahnedir bu.

"Hadi ordan beybaba. Paskalya yumurtası gibi vurduk biz sizi dişimize, hepiniz cılk çıktınız. Bu çocuğu beş parasız, işsiz güçsüz, affedersin sikilmiş bir sıpa gibi sokağa bırakan siz değil miydiniz? Şimdi neyin nağmesini yapıyorsun? Yol arkadaşı arıyorlarmış. Size yol arkadaşı lüzumlu değil. Size ne lazım biliyor musun, patrondan gördüğü iki sahte sırtıuşla havaya girip fukaralığını unutacak, kendini komprador sınıfından zengin sayacak ebleh bir köle lazım. O köle ki, cehaleti nedeniyle kucağına bırakılan zengin olma hayallerinin ne kadar imkânsız, ne kadar sahte olduğunu asla bilemeyecek. Ha bir de, pis işlerinizi yaparken gözünü bile kırpmayacak kadar küçük, pespaye, insanlıktan uzak bir ahlakı olacak. İşte size bu lazım, bir bekçi köpeği, başkası değil. Ama anlamadığınız şey şudur ki Kerim asla aradığınız insan olamaz. Hadi çekin arabanızı, durmayın burda, defolup gidin. Bu masum yuvayı, bu temiz insanları daha fazla kirletmeyin. Gözüm görmesin sizi, çok fena olur sonra."

Hamdi, hayali bir kameranın görüş açısından çıkmamaya dikkat ederek sarf ettiği bu acımasız cümleler nihayetlenince arkasına dönmez. Bunun yerine rolü bitmiş bir artist gibi çıkar gider salondan. Biraz sonra da daire kapısının hiddetle çarpıldığı duyulur. Başrol oyuncusu rolünü söyleyip gitmiştir. Sanki evden kovulan kendisiymiş gibi.

"Hay Allah, Hamdi Abimin telaşından sormayı unuttum," der Sevtap, "size bir kahve yapayım. Nasıl tercih ederdiniz, sade mi şekerli mi?"

Sesindeki neşe, yüzündeki memnuniyet gayet bariz.

Uzunya

Uzunya lakaplı lokantanın kapısına Kaptan Kanca demir atmış, sağlam kalan tek gözüyle beni kesiyo kötü kötü. Asıl Kaptan Kanca neye benzerdi bi fikrim yok ama bu insan boyundaki balmumu heykel gerçekten habis bakıyo. Ağzı burnu dağılmış, sağlam gözü kalk gidelim diyo. Geleni geçeni selamlayan bu haddinden fazla sanatsal yaklaşımı sanırsam ki biraz da vurdumduymaz müşterilerin şımarık çocuklarına borçluyuz. Adamcağızın akmış gözünü örten siyah bandı çalmışlar, altından çıkan göz çukurunu da iyice oymuşlar. Şapka eğri, kılıç yamuk, el yerine geçen kanca da çıkarılmış, adamın kemerine asılı. Bu sayede heykel kesinlikle insanın rüyasına girecek kadar rahatsız edici bi enstalasyona dönüşmüş. Hatta resmen korkunç. Kaptan amca bu iğrenç tipi yüzünden kaybetmiş olabilir ellerinden birini. Zamanın plastik cerrahisi de durumu kurtarmaya yetmemiş. Sevimsiz herif el yerine taşıdığı kancayı hesabı ödemedi kaçmaya kalkan müşterilerin bi taraflarına takıp kumsalda yürüyüşe çıkartmaya hazır, bekliyo. Yanından hızlıca geçip itiyorum kapıyı.

İçeri girdiğimde Aslı sırtını insanlığa vermiş, tek başına iliştiği cam kenarındaki masadan dalgın dalgın denize bakıyo. Saçları her zamanki gibi atkuyruğu. Kukuletalı bol bir kazak, kot pantolon, botlar. Bi düşüneyim bakiim. Bu muydu lan, hatıramdaki kadın? Kısa evliliğimin biricik nesnesi bu muydu? Çırpıntılı sularımın vurduğu dalgakıran. Fırtınanın özlediği kıyıları. Sen misin benim karım, kırkımın karıştığı?

Öyle masum gibi oturmuş bekliyo, her türlü dişilik silahından soyunmuş. Üzerinde bakım da yok alım da. Cinsilatifler bilir ki lojistik destek olmazsa görüntü bir miktar eksilir. Giysiler, takılar, kokular; sonra cilt, saç, tırnak bakımı... Bunları çıkarın resimden, geriye kalan en doğal halidir kişinin. Fotoşopsuz sen. Erkeklerin çoğunluğu, kadınların çok azı böyledir. Ama var işte böyle insanlar. Olduğu gibi olanlar.

Bu arada ben nasıl görünüyorum? Saçlarım yağlanmış, sakallarım uzamıştır, sabah yıkanmayınca üzerimde illaki beliren o at hırsız halimdeyim muhtemelen. Tipim yani, her zamanki gibi kayak. Ulan ne talihsiz bi adamım ben ya. Ana-baba desen, pek bi şey görmedik. İkinci çocuğun her zamanki kaderidir, bizimkiler ablam için öldüler,

benim için bayılma numarası bile yapmadılar. Tabiat desen, atabileceği bütün kazıkları atmış. Pisim, pasaklıyım, çirkinim. İçmekten göbeğim çıkmış, muhtemelen nefesim leş gibi kokuyo. Aslı beni böyle görmese iyiydi. Umarım çantasında Emedur hapı taşıyodur, yoksa beni gördüğünde maruz kalacağı aşırı mide bulantısıyla baş edemeyebilir. Korkuyorum. Ama artık bekleyecek halim de yok. Arkadan sessizce yaklaşıyorum masaya, başında dikiliyorum biraz. Tesadüfen rastlamış gibi, konuşacak normal bi ses arıyorum içimde. Ne gezer!

"Nerdesin kızım ya? Öldüm meraktan."

Dönüyo. Önce şaşırıyo. Başında dikilen şekilsiz karaltının kocası olduğunu anlayınca ayağa fırlayıp lafımı ağzıma tıkıyo. Diliyle beraber. Sözde kızacağım ona, fena halde bozuk atacağım. Hadi arızayı geçtim, belki utanacağım öyle uluorta, mekânın göbeğinde öpüşmekten. Bize bakan garson gözlerden sıkılacağım.

Kim, ben mi? Ar damarım çatlamış la benim. Yemişim ronta yatana. Uzun uzun, itinalı bi öpüşme yaşıyoruz. Hani şu meşhur asansör sahnesi vardır ya, onla yarışabiliriz. Uzunya'daki bütün mürettebat naklen seyrediyö. Aslı aldırımıyo bakışlara, bana sarılıyo, sarılıyorum ona. Deli gibi sıkıyorum.

İtiraf etmeliyim, Aslı'nın sade, boyasız hali nefesimi daha çok kesiyo. Komşu kızını zapt eyle, bizim oğlan fena halde âşıkmiş. İçim eriyö lan, seviyorum ben bu kızı, ne dersiniz deyin, karışmayın işime, zevk meselesi bu, ayakkabı köselesi değil. Köhne kalbim ara gazı yemiş dizel motor gibi gümbürdemeye başlıyo. Demek düşündüğümde daha çok seviyomuşum onu. Demek o kadar da büyük bir tongaya basmamışım. Mı acaba?

"Çok merak ettin mi beni?"

"Yok ya, ne edicem. Sadece aklım çıktı. Biraz beynimi yedim. Bi de deliriyorum sandım. Ama şimdi iyiyim." Rezil oldum lan senin yüzünden. Belediye suyu, elektriği kesti, şu yaşımda sayende lakap sahibi oldum, yüzüme karşı sibop dediler, daha ne olsun.

Diyemiyorum. "Ah, yazık sana. Kusuruna bakma. Böyle olsun istenmezdi. Ben de çok acı çoktum, çok."

"İnsan bi haber vermez mi kızım, manyak mısın tipin mi öyle gösteriyo. Anlat bakiim, neymiş bu saklanma işi?"

"Yaa sorma, Necip Amca'nın saçmalıkları. Çok tonton bir ihtiyar ama, böyle katılık ediyor bazı. Anlatırım. Önce bir şeyler yensek? Açmışsın?"

Açmadım da açım. Her türlü açlığı barındırıyorum bünyede. İki gündür sadece elimdeki siğilleri yiyerek besleniyorum zati. Garson Erdal Bey elinde masa kadar bi meze tepsisiyle gelince kendimi tutamıyorum, arsızlık ediyorum. Her şeyden değil ama çok şeyden söylüyorum, özellikle de en pahalıları seçiyorum. Denizden çıkma bütün haşeratı alıp bi de üstüne fırında kalkan ısmarlıyorum. Kol gibi girsin Necip Amcamıza bu hesap, madem bana parasıylan hava yapmaya kalktı, oh olsun ona. Yemekler bitince doymuyorum. Masayı da yiyorum, yine doymuyorum. Midemde yer kalmadığını anladığımda çatlamak üzereyim. Bir de şarap... Bugünün tarihini harbiden not etmem lazım, ilk defa balıkla şarap içiyorum. Hem de beyaz. Avrupa görmüş karımın "balıkla beyaz" kuralı var, bi de evli adamların sessizce boyun eğişi. "Rakıyı her zaman içiyoruz" geyikleri... Detaya girmeyeyim şimdi, sıkça döşenen borular bunlar.

Yemek bitince kadehleri alıp şöminenin başına geçiyoruz. Devasa bi açık sistem kurmuşlar, ejderha çenesi misali ateş ağzından üzerimize üzerimize vuruyo hararet. Mis gibi de tütüyor. Şömine dediğin böyle önu açık olacak bence.

Aslı yanımda, ejderhaların anası geri dönmüş. Büyülenmiş gibi ateşe bakıyorum. Zaten mebzul miktarda şarabı çekmişim, Cahit Külebi olmuşum. Odunların hepsi aceleyle yanmak istiyo. Önce köz, sonra kül olmak istiyo. Kendimi buluyorum onların bu telaşlı intiharında. Odun dediğin, kendimi tenzih ederim, yanmayı beceremeyince kızar, burnundan soluyarak tüter. Su koyuverir. Hatta fena halde söylenir, fısır fısır fısırdar. Biz de dinleriz.

Sohbetleri iyiymiş bu meşe familyasının, benden iyi olmasınlar. Uzun müddet Aslı'yla lafa karışmadan meşe odunlarından gelen çıtırtı ve fısırtılara kulak vermişiz. Koymuşlar bizi bi ateşin başına, helva gibi olmuşuz. Filmimiz yavaştan siyaha düşmüş, kameradaki kaset bitmiş.

Sabah gözümü açtığımda yatakta yalnızım.

Fransız Polinezyası

"Ciğerim, ben Orhan Bey'e bakmıştım."

"Peki görebilmiş miydiniz?"

Barmen Ertuğrul Bey'in bütün şakacılığı üstünde. Ama Haydar'ın hiç gülecek hali yok. Patronu Şükrü Yosun'dan yediği fırçanın acısı hâlâ sakallarından akıyor. Şehirler kurup şehirler yıkan o adam, Haydar'ı da yıktı bir oturuşta. Etinden et koparana kadar kalayladı.

"İstemedi oldu Şükrü Bey. Harbiden bir kazaydı, elimden çıktı. Moruğun da öleceği varmış yani."

Haydar doğru söylüyor, bir miktarı en azından doğru. Tam anlamıyla operasyona başlamamıştı bile. Neredeyse elini sürdüğü anda gidiverdi adam öteki tarafa. Ama gel de anlat şimdi bunu patrona. "Bi boku beceremedin," diye gürleyip duruyor. Haydar, o kocaman zorba, cenin pozisyonuna geçti, küçüldü, saklandı patronunun karşısında; yine de bir yerinden kan aldı Şükrü Bey. Küfrün de bini bir para. Ana, avrat, kabile, sülale... Nesi varsa üstünden geçti Haydar'ın.

"Siktir git, düzelt bu yediğin haltı. Amcasından alamadığın imzayı git şimdi o kızdan al. Alamazsan da gelme bir daha bu binaya Haydar. Aç önüne haritayı, gidecek bir yer beğen kendine."

Haydar burnundan soluyor... Ama vız gelir tırıs gider Ertuğrul Bey'e, Kaktüs'ün gedikli barmeni o. Ta İmam Adnan Sokak'taki ilk mekândan beri. Bu bağlamda mafya kılıklı abilerin çok çilesini çekmiştir. Kural olarak hiçbir zaman müşteriye satmaz. Para karşılığı işbirliği yapmaz. Bilgi almak isteyen kabadayılar üzerine geldiklerinde, hatta bilakis daha çok o zaman, hep dikey cümleler kurar. Hayatı Kaktüs'ün dikenleri arasında geçmiş, bu keresteye mi laf sızdıracak? Ayrıca Haydar gibi yarmaların aklıyla alay etmek onun için özel zevk kategorisinde. Tabii dikkatli olmak lazım, yanlış bir harekette adamın belini kırar bunlar. O sularda yüzmüşlüğü var Ertuğrul'un. Siyah giyen

abileri bir keresinde o kadar kızdırdı o kadar kızdırdı ki, muhabbetin ulaştığı ısıt enerji büyük bir patlamaya yol açtı, ağır hasar verdi Ertuğrul'a. Yediğı marizden komaya girdi, tam iki ay hastanede yattı. Serum torbasının hortumundan düşen damlaları tek tek saymaktan yağmur adam oldu. Resmen direktten döndü gedikli barmenimiz ama sonunda çıkıp geldi, yine makamına oturdu. Saçları her zamanki gibi atkuyruğı. Çenesinde yine o muzip üçgen sakal. Bu akşam da barın arkasında bardak kuruluyor ve iğne deliğinden Hindistan'ı seyrediyor mütemadiyen.

"Orhan Bey ne zaman gelir?"

Böylelerine hasta oluyor Ertuğrul. Brom molekülü gibi kel bir kafa. Siyah elbise tam takım. Belde makine. Ağır abi ayakları. Sağdan soldan estarabim, katil havaları falan. Oysa katil kime derler? Makineyi eline alıp sıkana derler, o kadar. Böyle kabza gösterip hava atana değil. Bunlar var ya bunlar, bunlar sadece şekil. Bunların yaptığı başka bir şey, bir çeşit godoşluk.

"Bir süredir görünmüyor kendisi. Ama belli olmaz. Her an düşebilir hazret. İsterseniz bekleyin biraz. Ne içersiniz?"

"Millet ne içiyor?"

"Votka."

"O zaman bize de votka ver koçum, mekânın havasına uyalım."

"Nasıl alırsınız votkayı?"

"Ötekiler nasıl içiyor?"

"Bol buzlu."

"Benimki onlardan daha buzlu olsun."

İyice ayar oluyor herife Ertuğrul. Hasta mıdır nedir ya? Ama mevzuya dalmak için henüz erken. Öyle zeybek gibi ortaya atlamak olmaz. Sabretmeli. Önce abinin biraz demlenmesi lazım. Usturaya vurdurduğu o kafayı önce güzelce bir dağıtsın, sonra ameliyata girecek Ertuğrul. Votkayı en kalınından dayıyor, akabinde yumuşak bilek hareketleri eşliğinde renkli alkol şişelerinin arasında kaybolup gidiyor.

Bir, ki, üç. Haydar yuvarlıyor kadehleri. Dünyasına yan bakacak bir süre. Piyanocu moruğun kafasını tuşlara dayayıp kapağı indirdiğini hatırlıyor. Biraz bastırmasıyla beraber, olacak iş değil, çıt etti o incecik boyun, ihtiyarın canı çıkıverdi oracıkta. Hiç bu kadar kolay ölenini görmemişti Haydar. Demek adam ölmeye niyet etmiş. Başka bir açıklaması olamaz. Kalıcı konutlara doğru bu kadar hızla yola çıkılmaz yoksa.

Kariyerinde çok leşi vardı Haydar'ın, vardı da hiç bu kadar etkilenmemişti kestiği bilekten. Sarsıldı, hatta üzüldü yaptığına. İstemedi öldürdüğü adamın arkasından hayıflanıyor Haydar. Katil ama, biraz amatör bir katil.

Ertuğrul dördüncüyü doldurup Haydar'ın önüne sürüyor ve balıklama dalıyor sohbete. Yeterince içti insan irisi, artık samimiyet iletilebilir. Kibarlığı bırakıp senlibenli olma zamanı.

"Hayırdır dayı, ne yapacaksın Orhan'ı?"

"Turşusunu kuracağım. Tam mevsimidir diyorlar."

"Bana sorarsan o hıyardan bi cacık olmaz."

Ertuğrul işin kolayını Orhan şerefsizinin arkasından konuşmakta buluyor. Bu taktik sayesinde şüpheliyle arasına mesafe koyarak tarafsızlaşacak aklı sıra. İşin doğrusu Orhan'ı hiçbir zaman tam olarak

sevemedi zaten. Bu mekâna gelip giden eziklerin içinde en eziği Orhan'dır. Efendi desen efendi değil. Fırlama desen, hiç o taraklarda bezi yok. Renksiz, tatsız tuzsuz bir müşteridir Orhan. Mutsuz bir çocukluk geçirdiği bir kilometreden belli olan cinsinden. Yine de Ertuğrul satmayacak Orhan'ı, prensip meselesi. Saydırmaktan geri durmuyor ama:

"Ne şanslı köpektir o Orhan bir bilsen. Denize düşse götüyle balık tutar yani, o derece."

Haydar bir süre ifadesizce bakıyor Ertuğrul Bey'in yüzüne. Sonra ayranı kabarıyor, aniden pençesini uzatıp yakasından kavırıyor atkuyruklunun, bir hışımla kendine doğru çekiyor. Barın arkasındaki sığınağında kendini güvende zanneden barmen boş bulunup adeta ileri doğru havada uçuyor, yatay pozisyona geliyor. Öylece burun buruna duruyorlar bir süre. Üçgen sakal şark çıbanına karşı. Bu yakınlaşma sayesinde Haydar'ın Taksim helasından beter kokan nefesini yakından inceleme fırsatını yakalıyor barmenin tecrübeli solungaçları, herifin üzerindeki kan kokusunu algılıyor. Ertuğrul bu istenmeyen misafiri küçüksemekle büyük hata ettiğini o dakika çakozluyor.

Bu adam gerçekten katılmış lan, rol kesmiyormuş! "İyi dinle beni komik barmen efendi. Her bir boku biliyorsun, bari bunu da öğren. Mirasına güvenip zengin karıyla evlenmeyecekti senin ufaklık, o parayı yedirmezler adama. Orhan biraderine benden selam söyle, adam gibi gelsin atsın imzayı, yoksa..."

Ne imzası lan? Kimin evini soruyor bu çam yarması. Bu ne saçma talep böyle. Ama Ertuğrul tartışacak durumda değil. Su üstünde yürüyüp mucizeler yaratması, konuyu dağıtması gerek, biraz zaman kazanması...

"Abey duyduğuma göre onlar balayına taşınmıştı. Haiti'ye kadar gitmişlerdi. Giderken hatta ben de sipariş veriydim, pimientos del padrón ye benim için, diye. Bir de pulpo sarandeado, iyi pişmiş ahtapotun üstüne sumak gezdirip böyle tahta üstünde servis ediyorlar..."

Haydar önünde açılan ülkeler atlasına derhal tekmeyi basıyor, Ertuğrul'un suratına havlıyor:

"Haiti mi, Tahiti mi hangi deliğe saklanmışsa çıkacak elbet ortaya, sen de o zaman kendisine iletirsin şu mahkeme celbini."

Bunları söylerken siyah ceketini geriye doğru itip Browning'in matlaşmış metalik kabzasını gösteriyor Haydar'a. 14'lü Belçika sineklisini şak diye tanıyor Ertuğrul: gizli horoz, metal tetik... Tek düşündüğü var, adamın dikkatini dağıtmak.

"Aman bir karışıklık olmasın dayı. Haiti nereee, Tahiti nere. Birisi Karayipler'deki Antil Takımadaları'nda, öteki ta Pasifik'teki Fransız Polinezya'sının bir ucunda... Çok mesafe var arada, okyanuslar bile değişik..."

Göt korkusundan daha yaratıcı bir motivasyon olamayacağını bir kez daha anlayan Ertuğrul, ağzından çıkan saçmalıkları önemsemiyor. Bunun yerine an itibarıyla girdiği kurt kapanından çıkma yollarını ve bu çıkış yollarının arkasındaki n tane bileşeni hesaplamaya çalışıyor teker teker. Belli ki Haydar'ın kızgın tavasına yağ damlamaya başlamış, herifçioğlu fena cozmuş. Abartma tozunu fazla kaçırmamak lazım.

Ertuğrul'un haberi yok ama Haydar hiç cinayet modunda değil. Hatta fazlasıyla temkinli. Çünkü istemeden piyanocunun canını aldığı son deplasman maçının etkisi altında. O travmanın yüzü suyu hürmetine Ertuğrul'u hiç hırpalamadan salacak.

"Konuşşma! Bak hele, yakalayabildin mi sen benim dediklerimi?"

Gayet iyi yakaladı Ertuğrul. Başıyla onaylıyor idrak seviyesini, suratı hastane pilavı gibi bembeyaz. Haydar tabureden inerken kartvizit olarak bir kurşun dikiyor tezgâha.

"İyi, iyi, anladığına sevindim şahsen. Çünkü anlayana sivrisinek saz,

anlamayana sazı soksan az, doğru mu? Unutma ciğerim, Orhan'a kartvizitimi ilet. Haydar Abin seni sordu de. Arayı açmasın, bana acilen bi alo yapsın. Hesabı da ödeyiversin bi zahmet."

Teğmen Uhura Mr. Spock'ı Arıyor

Sabah gözümü açtığımda yataktayım ve yalnızım. Yataklardan bi yataktayım. Tavanlardan bi tavana bakıyorum. Hiç yadırgamıyorum bu durumu. Ne geceydi ama. Hasret iyi bişiy değil de, gidermesi tatlı uluyo. Yüzümde salak bi gülümseme.

Yorganı bi sıyrıyorum üstümden, anaa, üryanmışım la ben, öyle yatmışım meğer. Hiç huyum değildir oysa. Sonuçta evde Nebahat geziyo jandarma gibi. Neyse, donumu güçbela buluyorum, kotumu da sandalyenin üzerinden alıp takım taklavatı ortadan kaldırıyorum derhal.

Kalkıp bi mıntika keşfine çıkayım diyorum. İlk aklıma gelen şey Yalılıkavak. Yine mi geldik Musandırılalı Ev'e? Yoksa buraya kadar olan her şey bi rüyadan mı ibaretti? Film icabı her şeye baştan mı başlıyoruz? Pencereden bakınca anlıyorum ki burası Bodrum değil. Neyse ki değil. Yolculuk ettiğimiz yeter canına yandığınının. Konum bildiriyorum: Sanırım burası Sanatçılar Sitesi. Necip Amca'nın yazlık zimmeti.

İkinci kattayım, odanın önündeki küçük balkona çıkıp aşağıya atlasam ölmem. İcap ederse onu da yaparız da, şimdilik lüzumsuz buluyorum bu hareketi. Konvansiyonel metotları kullanmaya devam edebiliriz. Bir kapı bulup açıyorum, dışarı çıkma umuduyla, çıkamıyorum, giriyorum. Girdiğim yer de faydalı bir eser, şu ebeveyn banyosu dediklerinden. Sidiktorbasıyla cenk ettiğimi, kalınbağırsakla grekoromen güreştiğimi o an anlıyor ve akşamdan kalma birtakım organik atıklardan oracıkta kurtuluyorum. Artık ne kadar ziftlendiysem, nükleer savaş düzeyinde bir hasar bırakıyorum klozetin iç yüzeyinde. Fırça da yok. Bas bas gitmiyor lanet şeyler. Rezervuar kırılmasın diye vazgeçiyorum. Bu iyi olmadı ama. Aslı görse ânında boşar beni. Boşamazsa da ben kendisine olan bütün saygımı yitireceğim.

Elimi yüzümü yıkarken aynada kendi suretime takılıyo gözlerim. Bu

kadar çirkin bir şey olamaz, bu herif nereden gelmiş ya? Aynadaki suret bana benziyo ama kesinlikle ben değilim. Saçlarım kirlenme fiilini bitirmiş, başka bi eyleme geçmiş. Renk, şekil ve stil değiştirmişler. Son yıkanmadan beri epey oldu tabii. Kendi yüzüme bakarken acı çekiyorum resmen. Sağ kulağım soldakinden yüksekte duruyo olmalı. Bütün güneş gözlüklerim işte bu yüzden yamuluyo, tipim kayık benim.

Bol suyla yüzümü yıkayıp el tarağıyla saçlarımı geri atıyorum. Memnun musun anne?

Bi James Bond sayılmam ama normalde bu kadar da çirkin değilimdir hani. Zaten helayı da bulduğum gibi bırakmayı başaramadım. Maalesef yapacak fazla bir şey yok, aşk dediğin ilk osuruğa kadarmış. Yataktan kalkmış zombi halimi de beğenmeyiversin hanfendü. Görsün benü aşk neyledü.

Telefonum çalmaya başlayınca çekiliyorum aynanın önünden. Montun cebinden çıkarıp bakıyorum, arayan Haşmet. Haşmet bi git ya, bu saatte aranır mı yeni evli adam. Bi huzur ver canımın içi. Zaten beynim kafatasımı delip dışarı çıkmaya çalışıyor. Başımı her döndürüşümde enseme kadar inen geçici bir felç yaşıyorum. Dün akşam içtiğimiz dandik şaraplardan tiksiniyorum şimdi. Rakının gözünü seveyim.

Haşmet kapatıp tekrar çaldırıyor. Acil durum sinyali. Çaresiz açıyorum.

"Alo Haşmet, nedir durum, bu hafta Boğaz'dan geçen Rus tankerlerinde gözle görülür bir artış mı oldu koçum?"

"Orhan Abi, nasılsın? İyi misin Orhan Abi?"

Telefondan gelen seslerin ilk frekans analizine göre Haşmet'in paçalar epey tutuşmuş, bayağı tıknefes olmuş heyecandan. Oysa panik atak tercih ettiği bir spor dalı değildir Detay Haşmet'in. Yani sıçtık.

"Nasıl olacağım Haşmet, normalim çok şükür. Bi yaramazlık yok gibi. Hayrola?"

"Yengeyi buldun mu Orhan Abi?"

Çalışmadığım yerden soruyo hıyar. Ne bileyim buldum mu, bulamadım mı? Daha düne kadar kayıptı kadın. Dün bulmuştum. Buluyo gibi olmuştum en azından. Ama an itibarıyla emin değilim son durumdan.

"O konuda bazı ilerlemeler kaydettiğimi söyleyebilirim. Say ki buldum. Ama şu anda yeniden bulamamış olabilirim. Neden?"

"Abi manyak mısın, bi soruya da doğru düzgün cevap ver lütfen. Buldun mu, bulamadın mı?"

Oğlan da haklı. Olup olmadığından emin olamadığım detaylardan oluşuyo benim hayatım. Evlendim mi, evlenmedim mi belli değil misal. Sonra babam öldü mü, ölmedi mi? Yok artık, o kadar da diil. Babam öldü elbette. Halam rüyasını gördü ya, ölmediyse de kesin ölmüştür şimdiye.

"Buldum lan buldum. Sakin ol. Yangın yapma. Olay nedir?"

"Abi olaylar epey karışık. Ardı ardına tuhaf haberler alıyorum yengeyle ve senle ilgili. O yüzden sinirim oynadı, panik butonuna basmak zorunda kaldım. Dün akşam Ertuğrul aradı. Bilirsin, sıvı azot dolaşır pezevenğin damarlarında, o kadar soğukkanlıdır. Ama bu sefer suyu bitmiş düdüklü tencere gibi ötüyordu. 'Kaktüs'e Teğmen Uhura geldi, Mr. Spock'ı soruyor,' dedi. 'Korkarım ışın kılıcını ağzından sokup kışından çıkaracaklar,' diye de ekledi."

Kaktüs'ün derebeyi Ertuğrul şifreli mesaj vermeyi pek sever. Fakat bu kez tam olarak anlaşılamadı merkez. Tehlikeli bir durum olduğu belli de, Teğmen kim, Uhura ne?

"Mesaj kısmen alınmıştır Haşmet. Peki Ertuğrul Bey neden bizimle Klingonca konuşuyo acaba, sordun mu kendisine?"

Neyse ki vegan dostum hadiseyi benden çok daha iyi kavramış, sadece bilgiyi gıdım gıdım aktarmakta, telaş katsayısını kontrol altında tutmak amaçlı.

"Abi, benim anladığım Haydar isminde bir şahıs Kaktüs'e seni almaya gelmiş. Bulamayınca da bizimkine sarmış. Ertuğrul kardeşimiz biraz hırpalanmış ama ötmemiş. Sizin için balayında felan deyip def etmiş herifi. Ama olayı bayağı ciddiye alıyordu anlatırken. Bir tarafına kezzap damlatılmış gibi tutuşmuştu. Vallahi makara yapmıyorum, gelen ayı gibi bir şeymiş..."

"Ormanda ayı varsa mutlaka domuz da vardır Haşmetçiğim, sen meraklanma."

Ulan şu hayatta benim de erkekliğim bi tek Haşmet gibilere söküyo, ne kadar sahte adamım, kendi aklım bile almıyo ucuzluğumu. Domuz nereden girdi şimdi bu muhabbete.

Haşmet kekeliyo. Anlıyorum ki dikkatle seçiyo söyleyeceklerini. Zor tutuyo kendini sonradan pişman olacağı bir şeyler yumurtlamamak için. Miras, para falan öyle bir şeylerden söz ediyö. Galiba Aslı'nın bi parası varmış ya da miras kalmış ya da olacaktı, öyle bi şey. Gelip bi imza vermemizi istiyolarmış. Tam anlayamamış, ben de anlayamıyorum. Ama şurası kesin, bir süre ortalıkta görünmememiz menfaat icabı. Ben gitmemeliyim oralara. Aslı da gitmemeli. Haşmet anlatırken bile kasılıyo. Demek Necip haklıymış kızı saklarken.

"Yengeyi de, eğer bulduysan, bi zahmet bi daha kaybetme n'olur."

"Emrin olur paşam!"

Başım ağrıyo, beyinciğim felç olma sinyalleri veriyor ya, sanırım bu

yüzden Haşmet'in anlattıklarını pek ciddiye alamıyorum. Bir türlü şöyle tam teşekküllü bir dehşete düşemiyorum. Ne yapayım, ben böyleyim. Masada herkes sarhoş olunca ayılmaktır benim görevim. Ortam benden ne bekliyosa oym.

"Abi sakat bi durum daha var."

"Bitmedi mi lan Haşmet. Ne gamlı baykuşmuşsun oğlum sen. Bi ara hatırlat da, halama söyleyelim sana bi kurşun döksün."

"Esas sen iyi hatırlattın abi, Haydar denen çam yarması giderken Ertuğrul'un önüne mermi bırakmış. Dokuz milimetrelik cinsinden."

"Ucuz numaralar bunlar Haşmet, kötü mafya filmlerinden arak. Türk sineması sıkıldı bu klişelerden, seyirci de etkilenmiyo artık. Bekleme yapma devam et."

Haşmet sözümü dinliyo, gerçekten devam ediyö. Yalnız kurşun havadisiyle birlikte benim de aklıma boktan şeyler gelmeye başlıyo. Neyse, ayılıyorum galiba.

"Abi bu sabah da Sami Abi aradı beni. Merkezdeki kontaklarından nihayet bilgi gelmiş. Kendisi anlatırken gülüyordu ama, sen adamı anladın, pek tanımadığı için umurunda değilsin, ona şaka geliyor bu tarz hikâyeler. Hani evlilik filan anlattın ya geçen gün."

Şaka gelir tabii. Yerden göğ'e kadar haklı Sami Abi benimle dalga geçmekte. Ofisinde düştüğüm utanç verici halleri unutmak istiyorum. Ömrüm boyunca da isteyeceğim. Ağladım lan resmen adamın önünde. Anasını kaybetmiş enik gibi zırladım, karım nerde diye. Sami de bana Dede Korkut misali isim taktı, sibop dedi haklı olarak. Oracıkta olduk mu Sibop Orhan. O kara günün hatırası olarak bu iğrenç lafı ismimin önünde bir ömür boyu taşımak zorunda kalabilirim.

"Ne dedi?"

"Abi bak, ben onun yalancısıyım. Kelimesi kelimesine şöyle dedi. 'Söyle o arkadaşın Orhan'a' dedi, 'yarrağın önünden donsuz geçmeye kalkıyor, dikkat etsin adamı oyarlar,' dedi."

"Hadi ya. N'apmışız lan biz?"

Sesimde hafif çatlamalar. Bak şimdi oldu. Tamamen havaya giriyorum, gayet güzel tırmaya başlıyorum. Sami Abi, canımı harbiden sıkıyosun abi ya, adamın son iki harfisiz sen. Geçen gün bana yaşattığın ezikliğı hatırlamak zaten kâbustu, üstüne bi de ajanslara düşürdüğün bu son olumsuz haber tuz biber oldu.

"Orhan Abi, bak pesimist olmak istemiyorum ama, Ertuğrul'dan gelenlerle Sami Abi'nin anlattıkları örtüşüyor. Bir mal kaçırma davası mı desem, miras kalmış bir gayrimenkulün intikal davası mı, öyle bir durum var. Aslı Yenge'nin peşine bir miktar çakal düşmüş, olay tabii seni de kapsıyor eş durumundan."

"Anlıyorum," diyorum havalı havalı, sanki gerçekten bişiy anlamışım gibi. "Endişe edilecek bi durum yok Haşmet, onlara uyan bana bol gelir."

Kayınbabamın Vaziyeti

Haşmet'i kapatırken Aslı'nın sesi duyuluyo. Alt kattan sesleniyo, Demirciköy için kahvaltıya vakti. Gidiyorum ben de, ne yapacağım ki başka. Ahşap kaplama merdivenleri ağır çekim iniyorum. Haşmet'in magazin bülteninden sonra ister istemez içimde bi miktar makul şüphe birikmiş: Bakalım bizi ne bekliyo aşağıda?

Sakat bi durum yok. Açık mutfak konsepti var. Bambu oturma takımları. Köşede bi şömine. İklim itibarıyla bu bölgede ocaksız yaşanmıyo anlaşılan. Pikap var ve çalışıyo. Üstünde de bir kara teker habire dönmekte. Viyana'nın neyi meşhurdur arkadaşlar? Evet bildiniz, sabahın köründe yapılan yeni yıl konserleri. Klasik müzikle yıkanıyorum, hatta bir miktar yutuyorum bile. Evin içinde kahvaltı atmosferi hâkim, tamam, ederiz. Yalnız bu havadaki ne böyle? Alışık olmadığım bi koku geziniyo ortalıkta. Yaklaştıkça daha bi takıyorum kafaya.

"Günaydın aşkım."

"Günaydın aşkım."

Afyonum tam patlamamış, duvar pasıyla katılıyorum muhabbetin ilk dakikalarına. Ocağın başında dikilerek tavada bir şeyler kızartmakta olan Aslı'nın yanına gidiyorum. Yağın içinde benim için tanımsız birtakım partiküller saptıyorum. Sucuk desem sucuk değil, sosis desem sosis değil. Yağda yüzen ince şeritler daha çok pastırmaya benziyo. Ama pastırma da değil.

"Bunlar ne Aslı?"

"Beykın yaptım. Sevmez misin yoksa?"

Tanısam severim herhalde. Cahillik başa bela. Beykın neydi la?

"Domuz pastırması," diye yanıtlıyo karım telepatik sorumu.

Zaaaa. Demek bu evlilikte kahvaltılarda domuz ürünü şarküteri tüketiliyo. Niye bunu bana daha önce haber veren olmadı ki? Hadi bakalım Orhan. Beğendin mi yaptığını. Sucuklu yumurtanın suyu çıkmıştı çünkü.

Aslı Avrupai bi duyarlılıkla tereddüdümü tamamen yanlış yorumluyo. "Yoksa," diyo, "sevap değil diye domuz eti yemiyor musun?"

Türkçesi tam olmadı ama en azından ruhu var sorunun. Ne desem, bilemiyorum. Çok uzun süre evvelinden dinî vecibeler dersinden sınıfta kalmışım, o kısmı ilk fırsatta açıklamalıyım kendisine. İslamın şartı beş, altıncısı da insaf, bi tek bunu biliyorum. Sevap, sünnet, farz, vacip... Bunları birbirinden ayırmam beklenemez herhalde. Ancak halama danışmak gibi bi joker opsiyonum var, ben de her seferinde kullanırım bu opsiyonu. Şu anda durumum yok, soramayacağım.

Olaylar dönüp dolaşıp halamın evindeki o talihsiz geceye bağlanıyor. Küçüğüm, çok küçüğüm. Galiba biraz da bilerek geçiyorum namaz kılan kadının önünden. Bir çeşit kovalamaca oyunu bu benim için. Oyun yapmışım aptes kaçırmayı. Ama o gece, o karanlıkta halamı fark etmemişim nasılsa. Sadece karanlıktan çıkıp gelen bir el görüyorum. O el üzerime doğru... Öyle bi korkuyorum ki, aklıma bağırımdan başka çare gelmiyor, avazım çıktığıınca ve hiç durmadan bağırıyorum, bağırımdan ciğerim sönüyor. Sustuğumda büyümüşüm. Daha önce küçük bi çocukken, o geceden sonra şahıs oluyorum. Kendi kafasına göre yaşayan bi Orhan, ödü patlak. "Ne demek, oluuru mu hiç. Annem her bayram bunun dolmasını yapardı. Rahmetlinin eli çok lezzetliydi, keşke sen de yetişip tadaydın. Vallahi bravo hayatım, çok iyi düşünmüşsün. Ben çok severim domuz etini."

Beykın denen zıkkımla böyle tanışıyo Orhaan kardeşiniz. Kıtır kıtır, çemensiz bi şey zaten, pastırma demeye ispat şahit lazım. Annemin bütün ilenmelerine kulaklarımı tıkıyor ve kocalık vazifemi yapıyorum.

Kahve de yapmış Aslı, French Press'te aromatik Kolombiya kahvesi.

Kolombiya sevmiyorsam Kosta Rika da varmış. Yok artık. Bu kadarı da fazla canım. Ben bi acı kahve bilirim, bi de şu sıcak suda eriyen granülleri. Bu ne ya...

"Şey, sabahları kahve içemiyorum da ben aşkım, tansiyonum çıkıyo, çay yok muydu?"

Kalkıp tezgâha kadar gidiyo, dakkasında geri geliyo. Elinde bi şaplak sıcak su, içinde de sallama poşet. Hani şöyle anam babam usulü bi demleyiverseydin ya... Neyse, buna da şükür. Sabah sabah çay içmezsem bütün gün karnım ağrır. Evlendik ama, o kadar da evlenmedik yani.

Bahçede bi köpek havlıyor kahvaltı boyunca. Bütün itirazı yaşadığı burun işkencesine. Çıkıp bi parça yağlı beykın indiriyorum muhtereme, derhal yılışıyor. Pençe mesafesini gözeterek çite dizilen bir sıra sokak kedisi de dekora derinlik katıyor. Bina eski ama güzel düşünülmüş. Yalnız bahçeyi saran otların da söylediğine göre bakım epey bi eksik kalmış. Zaten site genel olarak perişan. Genel dekor çatlak cam ve kırık kiremitten oluşuyor, manzara harap.

Necip Tekbulut'u düşünüyorum, nasıl böyle bir villa edinebilir ki insan. Sakat işler. Karnım doyup da kan dolaşımım beynime taze kan pompalamaya başlayınca kapının önüne iki sandalye atıp çörekleniyorum. Aslı da geliyo yanıma. Şükela moduna bağlıyoruz.

"Artık tamam," diyorum, "seninle şu meseleyi konuşmalıyız."

Aslı'nın uzak bi Avusturya-Macaristan lehçesiyle konuştuğu Türkçeden anlayabildiğim kadarıyla mesele hakikaten uzun hikâye. Olayımız tahminen 60-70 arası bi yerde başlıyo, yüzyıllara tur bindirerek günümüze kadar uzanıyo. Aslı'nın babası Kerim Uluğ tiyatrocu. Filmlerde felan da oynamış ama daha çok tiyatro yapmış. Bilen biliyordur, ben tanımıyorum merhum kayınpederimi. Getirip fotoğrafını da gösteriyor, ha hatırladım diyorum ama, kesinlikle hatırlamıyorum. Bu Kerim Bey muhterem dönemin ruhu icabı solcu, hatta biraz daha fazlası olabilir, Aslı'nın anlattıkları kızıla çalıyo. Bi grup arkadaş birleşip tiyatro kurmuşlar. Yıllarca kader birliği ederek

aynı çatı altında oynamışlar. Sonra zaman geçmiş, tiyatro ölmüş. Genel olarak değil yani, tiyatro denen sanat yaşıyomuş da, onların kumpanya batmış. Geriye de bir tek tiyatronun binası kalmış. Tiyatronun binasının mülkiyeti de şirket adınaymış. Burası mühim bi detay, çünkü Kerim Bey'in ısrarıyla da bütün tiyatro çalışanları bu şirkete belli oranda ortak yapılmış. Gişeciyle büfedinin bile yüzde birer mi ne payı varmış, kooperatif usulü. Kerim Bey'in hissesi yüzde beşmiş. Mühim bir şey değil kısacası. Zati Aslı mal mülk olaylarından tamamen uzak. Neyse kurucu ortakların bir kısmı Hakk'ın rahmetine kavuşmuş, hisseleri vârislerine intikal etmiş, Aslı gibi; bazıları da halen yaşıyormuş, Necip Amca gibi.

"Vay be, ben nası uyanmadım bu olaya," diyorum. "Necip Tekbulut gençliğinde artistmiş demek. Ama yakışır, ondaki ses Kenan Işık'ta bile yok."

Aslı bu bilgiyi onaylamıyo. Necip Amca tiyatronun müdürüymüş. Hiç sahneye çıkmazmış. Bunu söyledikten sonra kalkıp içeri gidiyo, elinde bir dosyayla geri geliyo. Hazır ayaktayken bi de çay koysaydı bari ya.

"İşte bunu verdi bana Necip Amca. İçinde babamın vaziyeti var."

Vaziyet mi? Sakın vasiyet olmasın?

İnsan evlendikten sonra şaşırtıcı bir hızla susmayı öğreniyo, onu fark ediyorum. Dosyayı açıp şöyle bi bakıyorum. Anlaşılan Necip Tekbulut harbiden kızı gibi seviyo Aslı'yı, tiyatrodaki yüzde onluk payını ona bağışlamış çünkü. Noter tasdikli. Etti mi sana yüzde on beş. Bi de Kerim Bey'in elyazısıyla, hisselerim satılık değildir beyanı. Bu mu şimdi vasiyet? Hükümsüz, geçersiz, boynu bükük iki satır. Böyle vasiyet mi olurmuş?

"Ne var ki bütün bunlarda? Olmuş bitmiş işte her şey."

Sorumu hiç beğenmiyo Aslı. Daha kötüsü, ayıplıyo beni. Şirketteki en yüksek hisse Şule diye bi teyzedeymiş. Bakın onu ben bile tanıyorum, çocukluğumuzda pek meşhurdu kendileri. Ama Şule Teyze şimdi çok

yaşlanmış, bi kızı varmış. Bu kız binayı büyük bir inşaat şirketine satmak istiyomuş, alveriş merkezi yapılacaktı. Necip Amca da çok bozulmuşmuş. Ah yazık, onu üzmemeydiler iyiydi. Dükkânına gelip imza istemişler. Gelenleri kovmuş, sonra oturup Şule Teyze'nin kızı Lale'ye çok ağır bi mektup yazmışmış.

Yazsa ne olur? Kafayı sıyırmış piyanocu bi moruğun mektubunu kim takar? Ayıptır söylemesi, kafam hiç almiyo bu tripleri.

"Satın gitsin be anacım, n'olcak yani, n'apıcan bu saatten sonra tiyatro salonunu. Müze mi kurucan sen de? Bak bizim Cihangir'in her yanı müze oldu, bütün gün boş duruyo hepsi, hiç gelen giden yok."

Benim bu gevşek yaklaşımlarım karımı büsbütün delirtiyo, dişi panter kıvamına getiriyo. Tırnaklarını çıkarıp elimdeki dosyayı kaparkene plastik koruyucuya derin izler bırakıyo, hiddeti suratından taşmış.

"Olmaz," diyo çok soğuk ve çok uzak bi sesle, "babamın vaziyeti var. Orası satılamaz. Tiyatro olarak olması lazım."

Bence bu çok saçma bir fikir. Ama sesimi çıkarmıyorum artık. Bana ne ki merhum kayınpederin yüzde beşinden. Elin taşı, elin kuşu vakası benim açımdan. Tabii ilke olarak hatalı buluyorum bu tavrı, o ayrı, son tahlilde yemişim vasiyetini. Âlemleri birbirine karıştırmamak gerekir. "Besleyemedik öldü, astım kurudu," diyeceksin geçeceksin. Bu işler bu kadar basit. Hayat denen şey sanat filmi değil ki, aynı planda fazla ısrar edilmez. Sıkıntı mı çıktı, hiç uzatmadan bi sonraki sahneye bağla, yoksa kafayı cozutursun.

Lakırdıyı değiştirmek için ilk aklıma geleni soruyorum Aslı'ya:

"Baban nasıl öldüydü senin?"

"Ön camdan çıktı."

Tam çataldan doksana takıyo. Buz gibi bir sessizlik oluyo. Turneye gidiyolarmış. Şule'nin kocası Oruç kullanıyormuş. Bi kamyonun altına girmek istemiş canı. Arka koltukta oturan Kerim Bey arabanın ön camından fırlamış. Şule'yle Oruç sıyırmış, Kerim Uluğ kamyonun kasasında asılı kalmış, iyi mi! Felek, senin yatacak yerin yok.

Travmaya bak, diye düşünüyorum, biz de kendimizce acı çektik sanıyoduk. Bu arada beklenen saadet ânı geliyo... Aslı kendini tutamıyo, ağlamaya başlıyo. Hep birlikte nirvana'ya ulaşıyoruz. Başını omzuma yaslayıp yavaşça ama sistemli bir şekilde gözyaşı basıyo ortama. Dayanamıyorum. İçim acıyor kızın bu haline. Ki normalde içim acımaz benim, acırsa dışım acır. Evlilik ne zor işmiş yav.

Bana hep karı gibi ağlama, karı gibi gülme filan dediler. Ama karım ağlayınca ne yapmam gerektiğini öğretmediler. Ömrümce maruz kaldığım en sert terörü yaşıyorum, bildiğim hiçbi numara bu sahnede işime yaramıyo. Gözyaşı denen uzun namlulu suikast silahı delip geçiyo kalbimi, vuruluyorum.

"Üzülme canım bu kadar," diyorum. "Sattırmayız biz de tiyatroyu, olur biter. Hallederiz, sen hiç merak etme."

Erkek Gözü

Aslı henüz üç yaşındayken üç perde Hamlet'i çıtını çıkarmadan seyrederek 1978 sezonunun ilk temsilinde. Yanındaki koltukta oturan annesi Sevtap, bir yandan oyunu, bir yandan da kızını takip etmektedir, tarifsiz bir gurur duyarak. Çocuk denen mahluktan hoşlanma kabiliyetine sahip herkesi bir bakışta kendine hayran bırakmaktadır Aslı.

Hamdi'nin ceketini alıp gittiği geceden sonra Şule, Kerim'in peşini bırakmamıştır. Tiyatroya dönmesi için her türlü vaatte bulunmuş, işine karışmayacağına dair yeminler vermiştir. Oruç'un da katkılarıyla sonunda Kerim razı gelmiştir. Tiyatroya müpteladır, bu iptilaya mağlup olmuştur. Film işinden çekilir, setleri bırakır, kumpanyaya geri döner.

Dönüşüyle birlikte her şey hakikaten değişir. Repertuvar elden geçirilir. Avrupa'dan yükselen yeni dalga yazarların en son oyunları tercüme ettirilir. Kadroya genç yetenekler katılır, cesur roller verilir. Bilet satışları artar, masraflar azalır. Program broşürleri genişler, düzenli yayımlanan bir sanat bültenine dönüşür. Dönemin en ünlü yazarları, şairleri, eleştirmenleri bu bültende kalem oynatır. Bu arada zaten ha çöktü ha çökecek diye beklenen köhne sahne binasının tahsis süresinin bitmesine de üç yıl kalmıştır. Bunun yerine daha merkezi, daha ayakaltı bir semtte yeni bir salon için senetler imzalanır, inşaat başlar. Tam eski borçlar temizlenmişken, yine büyük bir borç altına girilmiştir.

Hafta sonları sabah saatlerinde çocuklar için bilabedel kukla oynatılır. Kerim bu bedava seanslar için şahsi gayretleriyle özel şirketlerden maddi destek bulur, reklam alır. En ön sıradaki koltuklar memleketin önde gelen sanayi firmalarına abonman karşılığı tahsis edilir, her yeni satılan koltuk aboneliği bültenlerle duyurulur. Firmalar en önde yer sahibi olmak için birbirleriyle yarışmaktadır. Kerim'in liderliğinde kumpanya gelişir, serpilir, iyice tanınır. Yazları çıktıkları turnelerde ülkenin en küçük kasabasında bile kapalı gişe oynarlar, ahali onların yolunu gözlemektedir.

Bütün bunları yaparken Kerim yalnız değildir. Matbuat dünyasından tanıdığı Necip Tekbulut idare müdürü olarak ekibe katılmıştır. Tiyatronun günlük işlerini o çekip çevirmektedir. Kumpanyayı bir anonim şirkete dönüştürme meselesini de Necip halleder. Şirket kurulurken tüm çalışanlara hisse tahsisi yapılacaktır. Bu tahsis işi pek kolay olmaz. Şule, kocası Oruç ve kardeşi Tarık tabiatıyla bu fikre muhaliftir. Ancak Kerim çok sağlam durur. Sonuna kadar direnir. Nihayetinde ona söz verilmiştir.

Kerim'in öteden beri kurduğu hayaldir bu. İmkânsız da değildir. Kumpanyada çalışan herkes şirkete ortak olacak, herkes pay alacaktır. Hisseler eşit değil ama hakkaniyetli dağıtılacak, artık kimse mal sahibi ya da patron olamayacaktır. Birlikte çalışılıp birlikte doyulacak, sırt sırta verilerek üretilecek, hakça paylaşılacaktır. O kadar.

Kerim çelikten bir irade koyar ortaya. Oruç ve Tarık erken pes edip kenara çekilince, karşısında Şule'yi bulur. Hem de en nekes haliyle. Rahatsız edici bir şekilde baş başa kalırlar. Kime kaç hisse verileceği konusunda bir türlü anlaşamazlar. Tartışma uzar. Aralarındaki netameli mazi, mal mülk çekişmesine bulanır. Münakaşa ederken sarf ettikleri sözler hep yanlış anlaşılır. Kimin tam olarak neye sinirlendiğine, bu kızgınlığın ne söylenerek, nasıl geçirileceğine emin olamazlar. Kurulan her cümle ilanıharp sayılır. Bazen gerçekten savaş çıkar. Bir gece asabı çok bozulan Kerim kulisteki büyük aynayı yumruklar, perde arasında koşarak gittiği Etfal Hastanesi'nde eline dikiş atılır.

Kerim bütün gücüyle yüklenir, bırakıp gitmekle tehdit eder. Nice çetrefilli çekişmeden sonra anlaşılırlar. Ama Şule bu tarz paylaşımı hiçbir zaman hazmedemez. Açıkça söylemekten imtina etmektedir, ancak ifadesinden tiyatroyu şahsi malı, ekiptekileri de elemanı olarak gördüğü bariz bir biçimde anlaşılmaktadır.

Hisselerin çoğunluğu aile içinde kalmıştır. Şule'nin, Oruç'un ve Tarık'ın payları yüzde altmışı bulmaktadır. Kerim'e suyuna tirit bir yüzde beş uygun görülür, itiraz etmez buna. Sadece oyuncu kadrosunda yer alanlara değil, yöneticilere, teknik ekibe, hatta salonun işletmesinde çalışan herkese, geçicisinden kantincisine dek bilcümle emekçiye hisse veririr. Çok geçmeden konu kapanır, kavgalar unutulur. Yıllar öncesinden gelen rüya böylece gerçeğe

dönüşmüştür.

Kerim, tiyatroya yakın oturmalarını bahane ederek, her gece temsilden sonra ekipten bir yahut birkaç kişiyi eve getirmektedir. Üstelik de önceden ya hiç haber vermez ya da bir son dakika telefonuyla bildirir durumu karısına. Bu yüzden Sevtap'ın yemeği daima dolapta hazır beklemektedir. Tatlısı, tuzlusu, çayı, kahvesi, her şeyi tamamdır. Zaman ile ekseriyetle oyun çıkışlarında gidilen Papirüs'ün yıldızı söner, bu barın yerini Sevtap'ın sofrası alır. Oyuncu tayfası hem ağzının tadını bilmektedir hem de parasının kıymetini.

Şule teklifsizce Sevtap'la Kerim'in evine girip çıkmaya başlar. Bazen kocasını da sürükler peşinden, kimi zaman yalnız gelir. Aslı'yı çok sevmektedir, tıpkı babası gibi küçük kıza da "Maaviiş" diye hitap eder. Sevtap'ın yeri ise ayrıdır. Kendisinden yaşça epey genç olan bu kadını, sözde, kardeşi gibi benimsemiştir. Ama bunu o kadar sık tekrar eder ki, yalan olduğu apaçık meydana çıkar. Sevtap'ın yemeklerini öve öve bitiremez. Bu takdirde dahi manalı bir taraf bulunmaktadır. Mutfaktan çıkmamayı, evinin kadını olmayı ne kadar da küçümsemektedir.

Sevtap ise Şule'den sıkılır, fakat hislerini gizler, sanatına hürmeten susar. Esasen Kerim'le birlikte dahil olduğu bu yeni tabakaya hiç alışamamıştır. Cemiyet içinde mütemadiyen göklere çıkarılan meşhur sahne yıldızları hususi hayatlarında alelade insanlara benzemez. Sevtap onlarla muhatap olduğunda rol nerede biter, hakikat nerede başlar, kestiremez. Hallerinde, tavırlarında sahtelik, ikiyüzlülük bulur... Beri yandan, Sevtap'ı küçümsemek Şule'ye mahsus da değildir. Sofrasına oturup kalkan, evine gidip gelen pek çok şahsiyet Sevtap'ı kendilerine layık bulmadıklarını ihsas eden bir tavır takınmaktadır. Bütün o sahte gülüşler, şekerimler, kuzumlar, ölümü görler, darılırim amalar... Hele hele her ziyafetten sonra ezbere tekrar edilen iltifatlar... Bütün bunlardan sıkılmıştır Sevtap. Tiyatrocu milletini ömrü boyunca yadırgar. Budalaca böbürlenmelerine şaşırır. Sanata olan müthiş tutkularını, halkı eğitmek, yükseltmek arzusuyla hiç durmadan attıkları nutuklarını asla samimi bulmaz.

"Maviş, yarın seninle şöyle bir Beyoğlu'na uzanalım ne olursun, Vakko'ya uğramak istiyorum. Yeni mallar gelmiş. Birkaç kostüm deneyeceğim, yanımda sen de ol istiyorum, bir erkek gözü görsün..."

Şule'nin teklifine cevap vermeyi münasip bulmaz Kerim, susar. Oruç önüne bakar. Sevtap kucağındaki Aslı'nın saçlarını okşamaktadır.

Bütün İhtimalleri Değerlendiriyoruz

Şimdi adını hatırlayamadığım (lütfen kusura bakmasın) sosyal medyadan bi fenomen arkadaşın dediği gibi, ülkemizde insanlar gazetelerin ikinci sayfasında zenginlerin nasıl yaşadığını, üçüncü sayfasında da fukaraların nasıl öldüğünü okuyo. Sonunda Necip Amca da öldü ve pek fukara sayılmasa da mazlum kontenjanından üçüncü sayfaya düştü. Habere göre bu sakar ihtiyar, piyano çalarken sürekli yanlış tuşa bastığı için sinirlenip kafasını tuşlara vura vura kendi boynunu kırmıştı. Görünmez kaza işte. Ben de okuyucular kadar tanıdım kendisini, belki biraz fazla. Her ne kadar pek tanımasak da kendisi çok iyi bir insancıkmuş. Aslı öyle diyo. Ben onun yalancı kocasıyım.

Necip Amca'nın ölmesi benim için hiç iyi olmadı. Bi kere haberi alış şeklimiz sakattı. Kahvaltı sofrasını olduğu gibi bırakıp yukarı çıkmıştık. Gün ortasında ne mi yapıyorduk? Ee, öö, ne yapacaktık canım. Kültürfizik çalışıyoduk... Balayından sekip Kilyos kıyılarına vurmuş her yeni evli çift ne yapacaksa onu yapıyoduk. Birbirine hasret kalmış iki sağlıklı yetişkin olarak nikâh cüzdanının hakkını verme gayreti içindeydik. Ya da bu cüzdanı edinmenin en doğal sonuçlarından birini yaşıyoduk diyebilirim. Desem anlarsınız herhalde. Konuyu izah etme şeklimden ben bile tiksindim, onu da kabul ediyorum. Sanki evlenmeden o iş olmaz, üye olmayan giremez gibi...

Uzunya'dan garson Erdal'ın koşa koşa Sanatçılar Sitesi'ne dek gelmesi, biz Necip Amca'nın yatağında ardı ardına piştov patlatırkene kapıyı yıkarak ölüm haberini vermesi, üstelik biz öyle yarı çıplak bi şaşkınlık içinde olayı kavramaya çalışırken yanımızdan ayrılmaması da hiç hoş olmadı. Üşenmemiş, yanında gazeteyi de getirmişti inek. Aslı'nın üçüncü sayfada Necip Amcasının o mübarek başını beyaz tuşlarla siyah klavye kapağının arasında görmesiyle birlikte çağ atladık. Şöyle söyleyeyim, evliliğimiz için ortaçağ kapandı, mutsuz bir yakınçağ açıldı. O an tam olarak algılayamamıştım ama, kısacık izdivacımızın, kendisinden de kısa süren mesut günleri Erdal'ın gelişiyile birlikte sona ermekteymiş.

Bi süre haberin şokunu atlatamadık. İnsanoğlu ölüm denen mecburi istikametiyle bi türlü barışamadığı için, ne zaman yakınından birinin vefat haberini alsa aptala dönüyo. Hele söz konusu olan ölmek değil de öldürülmekse, o zaman gelen haber insanın aklını alıyo. Bu da yetmezmiş gibi, on dakika sonra cinayet masasında görevli olduğunu söyleyen bi komiser beni cebimden arayınca kriz iyice derinleşti. Aslı'yla birlikte ifade vermemizi istiyodu. Gidecektik merkeze, selam duracaktık herkese. Fonda komiserin umursamaz sesine eşlik eden telsiz efektleri duyuluyodu ve ne yazık ki orada burada okuduğumuz klasik dolandırıcılık vakalarından biri değildi yaşadığımız. Yani o sesler gerçektir. Adam gerçekten Emniyet'ten arıyodu. Korkudan bilumum vücut sıvılarımın birbirine karıştığını söylersem abartı görmeyin lütfen. Sıvılar hakkında detaya girmiyorum.

Mecburen bindik fıstık yeşili Reno 12'ye, bu zoraki davete icabet ettik. Başka engeller de çıktı. Dillere destan polis teşkilatımızın piyano galerisini cinayet mahalli bahanesiyle mühürlemesi ayrı bi güzellik oldu. Aslı'ya ait bütün kimlikler, kredi kartları, evlilik cüzdanımız, evet benim adımın da nakşedilmiş olduğu o kutsal vesika filan... Her şey oradaydı, yani oradaymış, Aslı öyle diyodu. Necip Amca onu Demirciköy'deki sürgüne gönderirken evraklarına el koymuştu. Bunları galeriden alabileceğimizi sanıyoduk. Daha çok umuyoduk. Ne yazık ki mümkün değilmiş. Aslı'ya ait pratik hayatın gerektirdiği her türlü resmî evrak verildikleri yere kesin dönüş yapmıştı. Bir müddet emniyette misafir olunacaktı hepsi.

Cinayet masasında görevli komiser böyle söyleyince kendisine bu durumu esefle karşıladığımı bildirdim. Pek dikkate almadı sanırım. Konuyu araştırıyolarmış. Konu derken cinayeti kastettiğini düşündüm. Nesini araştırıyolardı ki? Bana kalırsa durum ayan beyan ortadaydı. Necip Amca'nın başını piyano kapağıyla tuşlar arasında tost yapan densizler inşaat ruhsatı peşinde koşan tayfadan başkası olamazdı. Bizim barmen Ertuğrul'un etek tıraşını da bu münasebetle yoklamışlardı. Beni bulmaya, benden de Aslı'ya ulaşmaya çalıştıkları belliydi. Ama planları geri tepmişti. Artık iş büyümüş, güvenlik güçlerimiz olaya el koymuştu. Suçlu ya da suçluların yakalanması an meselesiydi. Bu düşüncelerimi paylaştığım sorgu amiri komiser, "Bakacağız," dedi, "bütün ihtimalleri değerlendiriyoruz." Sohbetimizi bitirirken Sami Abi'nin selamını iletmeyi de ihmal etmedi. "Göteborg'u beğenmiş mi Orhan," diye soruyo dedi. "Hı hı," deyip geçtim. Anlamadım ki nedir bu İskandinavya saplantısı. Üzerinde de

durmadım.

Ölüm zaten iğrenç bi şey. Fakat, tekraren söyleme ihtiyacı içindeyim, cinayetin gerçeğiyle böylesine burun buruna gelmek çok korkunç oluyo. İnsanı zangır zangır zangırdatıyo. Ulan, daha bi gün önce adamın sası kahvesini içip Şopen sevmesiyle makara yapıyodum. Hayata bak be! Demek benden hemen sonra bastılar dükkânı. Ben çıktım, onlar girdi. Adamın canını tık diye aldılar, gık dedirtmediler. Muhtemelen paçayı kıl payı kurtardım, şimdi de uzatmaları oynuyorum. Bakalım bizim vade ne zaman dolacak? Evet, Aslı'yla ikimizin peşindeler, orası kesin. Hadi Aslı'yı aramaları normal, sonuçta bütün miras onun üstüne. Peki benden ne istiyolar? Niye ben? İsmime ulaşmışlar, artık cismime de ulaşmaları an meselesi.

Hamamböceğiyle Leşkargası

Necip Tekbulut'un cenazesini Demirciköy'deki Miğferdibi Camii'nden kaldırdık. Bir telefonla ok gibi duruma müdahil olan Nebahat Ablam ve halam da cenaze alayına katıldı. Ne de olsa artık Aslı da aileden biriydi. Babasının arkadaşı olan, amca dediği, güvendiği, sığındığı, sözünü dinlediği tek büyüğü ölmüştü. Onu yalnız bırakamazdık. Üstelik saltanat kanunları gereği, Necip Tekbulut'tan boşalan tahta şimdi benim çıkıp oturmam gerekiyordu. Aslı artık her manada bana emanetti.

Nebahat Ablam ve huucu halam Aslı'yı teselli emek amacıyla aralarına aldılar. Çöpsüz üzüm Aslı onlara sarılıp sarılıp ağladı bi güzel. Onlar da, ağla kızım açılırsın gaziyla yangına körükle gittiler. Kız eridi bitti, neredeyse bir gözyaşı damlasına evrildi.

Cenaze namazını kılmaya niyetim yoktu. İnceden safların arkasına doğru kaydım, oradan da kadınların arasına geçerek başörtü denizinde kayboldum. Ayaküstü halamdan öğrendim ki cenaze namazı cemaate şart değildi. "Farz-ı kifaye" diyodu. Yani diğerlerini temsilen cemaatten tek bi kişi kılsa bile kifayet ediyodu, diğerleri gelmese de oluyodu. Yine de herkes gelmişti işte. Ben de gelmiştim, ama ortaya çıkıp saflara girmek yerine soteye yatıp cemaatin içindeki şüpheli yüzlere GBT taraması yapmayı tercih ettim. Bu vesileyle Necip Tekbulut için avluda toplanan bütün kalabalığı elden geçirdim. İstanbul'a neredeyse bir günlük mesafede olmamıza rağmen, yüzlerini yıllardır görmediğim bütün küflenmiş Yeşilçam yıldızları oradaydı. Önümüzde boyları dökülmüş bir Samanyolu uzanmaktaydı. Parıltısızdılar. Filmlerdeki hallerinden eser yoktu. Yaşlanmışlardı. Hepsinin boyu kısalmış, kemikleri çekilmiş, kasları gevşemişti. Ufacık kalmışlardı. Ama yine de çıkıp gelmişlerdi işte saklandıkları deliklerden. Hakkını helal et Necip Amca, biz senin kıymetini bilemedik.

Mevtayı benim hayal ettiğim gibi Kilyos'taki Ağlamış Dede'ye değil, köy çıkışındaki küçük mezarlığa defnedecektik. Demirciköy'ün kabristanı ortadan geçen sahil asfaltıyla ikiye bölünmüş, arkadaki koruyla arasındaki alçak duvara reklam afişleri asılan, mezarların çoğu virane, ölümlere bir zarar vermez diye düşünüldüğünden olacak,

hemen yanı başında yükselen GSM kulesiyle taçlandırılmış çok özel bi mezbelelikti. Necip Amca yine de burayı tercih etmişti. Akıllı ihtiyar öleceğini önceden hesaplamış, gerekli muameleyi tamamlayarak kendisine sınırları mermerle çizilmiş bi bahçe dubleks ayarlamıştı bu sıkışık ölüm tarlasında. Kabristanın kendine göre en güzel yerine yatacağı, Çelik Gülersoy adındaki İstanbul delisinin ayakucuna.

Gülersoy'un kabartmalı, işlemeli, kitabeli anıt mezarının yanında Necip Tekbulut için kazılan çukur çok anlamsız görünüyodu. Toprağın yüzü tırmalanarak ortaya çıkarılan bu küçük delik, insanoğlunun hayat içinde yapacağı bütün helezonik hareketlerin zorunlu bitiş noktasını temsil ediyodu ve hiç de şirin değildi. Canlıken pek çok ihtimal barındırabilen insan bedeni, içindeki canı uçunca hemen kokmaya başlayacağından bir an önce böyle bi deliğe tıklamak, üzerine de toprak tabakası yığılmak icap etmekteydi. İçinde bulunduğumuz kış mevsimi yüzünden bu kazma ve gömme işlemi son derece sevimsiz ve gayet zor oluyodu. Kelimenin her manasıyla son durak aynı zamanda zor bir duraktı Necip Amca için. Halam duymasın, yine kızar bana ama, toprağı bol olsun, diyeceğim.

Önden gidip boş mezarın içine uzun uzun baktım. Gördüğümden tatmin olmadım, çukur biraz sığ geldi bana. Aradığım derinliği bulamamaktan kaynaklanan belirgin bir hayal kırıklığı yaşadım. Demek mezar da hayat gibi sığ, derinliksiz bi şeydi. Sığdı ama, iki boşluğu doldurmak da kolay değildi.

Tabut geldi. Kürekle toprak atma yarışından hemen önce başlayan duayla birlikte ben olay yerinden tamamen uzaklaştım, geriye çekildim. Hiçbi duaya iştirak edemeyişimden de utanacak değildim. Ve fakat köyün yerlisi kasketli abilerin arasında avuç açmaksızın dikilmekten tırsıyodum. Beni Hindu falan sanabilirlerdi. Ağaçların arasında kaybolarak kamufle olmaktı niyetim. Geri vitese takıp araziye doğru kayarken şanzımanım takıldı: Tombalak bi adam koluma girmişti.

"Evladım," dedi, "başınız sağ olsun. Benim adım Muzaffer Yardangeçti. Anladığım kadarıyla sizinle meslektaşız."

Kısacık bir an harbi harbi bu papyonlu amcanın tembel üniversite

öğrencileri için dönem ödevi, bitirme tezi falan yazdığını düşündüm. Pazarda rekabet kızışmış da bizim haberimiz yokmuş gibi. Verilmiş sadakam yokmuş ki yanılıyodum. Muzaffer çıkarıp bana kalın kartona basılmış gofreli kartvizitini uzattı. Mukavvanın dokusunu incelemekten yazısına bakmayı çok geç akıl ettim. Avukatmış ha, Avukat Muzaffer... Tabii ya, demin yanlış yönlendirdim sizi, ben tanıyorum bu godoşu.

Hukuk fakültesinde dersleri verip diplomayı güç bela aldıktan sonra zorunlu stajımı bu insan müsveddesinin yanında yapmıştım. Yaptığı iş avukatlık değil daha çok bi tür ticaretti. Onun sayesinde şu cennet vatanda adaletin nasıl üretildiğini bizzat çok yakından görmüş ve iğrenmiştim. Cüppeyi duvara asmamda katkıları büyüktü, yanında bin yıl çalışsam da ödeyemezdim borcumu.

Ben onu muşmulaya dönmüş eşkaline rağmen tanımıştım ama her nasılsa yavşak herif beni tanıyamamıştı. Yanında çalışırken de bilmezdi adımı. Muhtemelen çevresindeki insanlara insan değil de birer hamamböceği muamelesi yapmasındandı bu. Benim gibiler hamamböceği kalmaya mahkûmdu onun gözünde. Bu yüzden de bi isim, bi nick sahibi olmayı hak etmiyoduk. Şimdi aradan geçmiş on küsur sene, kim hatırlayacaktı pul yalamaktan sarhoş olan bi stajyeri.

"Yanılıyosunuz beyfendi, biz meslektaş olamayız, çünkü siz avukattan çok bi leşkargasına benziyosunuz." Oh, lafı nası oturttum ama! Gerçi tarzım değildir böyle kafadan dalmak. Herhalde cenaze dokundu bana. Ölüm işte, insana olmadık şeyler söyletiyo.

Hiç orali olmadı Papyon Muzaffer. Devetüyü rengindeki paltosunun içinden tebessüm etti bana. Böyle de küçülebiliyordu bu arazi tipi hukuk adamları. Eee, boşuna avukat dememişler bunlara. Suratına tükürsen, yağmur yağıyo diye şemsiye açar. Tırnaklarını kes de gel götüme gir Muzaffer.

"Efendim bendeniz bir defasında merhum Necip Bey'le tanışma şerefine nail olmuştum. Pek şeker, pek muhterem bir insandı. Allah gani gani rahmet eylesin. Başına gelen elim hadiseyi tasvip etmek mümkün değil tabii. Eminim yüce Türk adaleti en kısa sürede fail yahut failleri yakalayıp hak ettikleri cezaya çarptıracaktır. Ancak şunu

da kabul etmeliyiz ki, insan önüne çıkan fırsatları değerlendirmeyi bilmeli. Aksi takdirde böyle görünmez kazalara kurban gidebiliyor."

Hassiktir efendim ya! Hem adamcağızı öldürmüşlerdi hem de utanmadan cenazesine gelip arkasından ağlayanları tehdit ediyolardı. Ne sağlam bağırsak vardı lan bu leş yiyicilerde. Ulan çakal Muzaffer, ben de seni ibretiâlem için...

Üzerinize afiyet, bendeniz boş bakmakta bir dünya markasıyım. Muzaffer'in tıraşına kan çanağı gözlerimle öyle bi boş baktım ki, hazret rahatsız olup arkasına döndü, acaba gözüm başka bir şeye mi takıldı diye. O arkasına dönünce ben de mecburen aynı istikameti şöyle bi taradım. O ne lan? Kara gözlüklü yarmanın biri halamla ablamın arasında ayakta zor duran Aslı'nın biraz gerisine konuşlanmış, gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bizim ileri üçlü yakın markaj altındaydı yani. Yanlış bi hareketimle sakata gelebilirlerdi. Arkadaş, aileni alçaklara uğratma sakın!

"Bizim Haydar," dedi bakışlarımı yakalayan Avukat Muzaffer Yardangeçti, "müvekkilim Şükrü Bey'in has adamıdır. Aslında iyi çocuk, ama nezaketle hiç arası yoktur. Kaba kuvvetten başka lisanı konuşmaz."

Haydar'ın adını duyunca kuyruksokumumdan doğru irkildim. Dün gece Ertuğrul'a 9 mm'lik bir kartvizit bırakan Zorro çakması bu olsa gerekti. Avukatlık üstadım abayı kaldırmıştı, altından sopa olarak aha bu tetikçiyi çıkarmıştı işte. Dayılanma tonum iki oktav aşağıya indi haliyle. Ama abicim çok kalınmış bu herif de yahu, karanlıkta gebe kadın bunu görse çocuğunu düşürür vallahi.

"Demirden korksak trene binmezdik" türünden bi kenar süsü yaptım muhabbete. Kabul etmem gerekir ki ses tonum dalgalanmaktaydı. Testosteron eksikliği açıkça algılanıyordu konuşmamdan. Haydar'ın sahneye çıkmasıyla pusulamı şamşırtmıştım. Hay ağzınıza osurayım sizin...

Avukat Muzaffer Yardangeçti erkekliğimi sünnet etmişti ya, artık rahat rahat, nazik nazik anlatıyordu emlak muhabbetini: İstanbul'un

göbeğinde devasa bir tiyatro binasına artık ihtiyaç yokmuştu. Şehir değişiyomuştu. Zamane insanının ihtiyaçlarını düşünmek, bunları mümkün olduğunca karşılamak gerekirmişti. Neymişti bugün lazım olan? Tiyatro değilmişti. Alışveriş merkeziymişti. Ticaret ve yaşam alanıymişti. İşte bizim de katkılarımızla böyle bir yaşam merkezi kuracaklarmıştı tiyatronun yerine. Üstelik en üst kata bir de cep salonu açılacaktı. Şükrü Bey cömertçe kabul etmişmişti bu teklifi. Çok hoş bir törenle açılacak, kapıya da bir plaket çakılacaktı. Plakette de Şule Hanım'ın adı yazılacaktı. Bu cep tiyatrosunda gençler çalsındı, oynasındı, eğlensinmişti ondan sonra. Proje çizilmiş, belediyeden ön onay bile alınmıştı. Yosunlar İnşaat kazmayı vurup hafriyata başlamak için bizim imzamızı bekliyomuştu.

"Aslı'nın imzasını," diye düzelttim. Sonra sustum. Sesimde yaşanan teknik arıza nedeniyle içine vakumlandığım bu zoraki mülakata bakış ve mimiklerimle devam etmeye çabaladım, yüzümden geldiğince. Dudak büktüm. Burun kıvrıdım. Ama yüksek sesle itiraz etmedim. Daha çok beklersiniz, diye de karnımdan konuştum. Göbekli tepe Muzaffer devam etti.

Esasen bir cenazede para konuşmak yakışık almazmıştı, böyle günde yapılan teklif ne kadar astronomik olursa olsun merhumun acısını dindirmezmişti.

Astronomik lafını bastıra bastıra söylüyodu sahtekâr. Adam çok akıllı canım, zeki, zehir. Ama biz de boş değiliz. Stajyerliğimden beri sana garzim var, ayrıca Necip Amca'nın da intikamını almak bana düşüyo. Astral bi manevrayla geleceğim senin hakkından, bekle beni Muzaffer.

Derde deva, sadra şifa olmayacaktı, biliyomuştu ama yine de duymak istersem Yosunlar İnşaat adına Aslı'nın babasından kalan yüzde beş ve Necip Amca'dan ona intikal eden yüzde on payı için hazırladıkları muhteşem teklifi kulağıma oracıkta fısıldayabilirmişti.

Bu heriften evvel ezel hiç hoşlanmamıştım. Ama üstadı böyle ameliyathanede kanamalı hastaya bizzat dikiş atarken görünce işindeki uzmanlığı takdir etmek boynumun borcudur. Sayın Yardangeçti gerçekten işinin ehli büyük bir orospu çocuğuydu. İstanbul Barosu bu nadide üyesiyle ne kadar övünse azdı.

"Konusabiliriz," dedim. "Necip Amca için şu an yapılacak bir şey kalmadı. Ekmek dilimden ayrılmış bi defa, artık geri gelmez. Ama hem olayın failinden hem de o failin arkasındaki azmettiricilerinden işledikleri cinayetin hesabı mutlaka sorulacaktır, bunu da bilin."

Bunları söylerken Haydar ayısına doğru bakmaktan kaçınıyodum. Zaten lafları basbayağı ağzımda gevelemiştim, duyulduğundan bile emin değildim. Duyulsa ne olacaktı? Aşağı yukarı hepsi boştu çıkardığım tarakanın, ikimiz de bunun farkındaydık. Ben kimi kandırıyodum? Feleğin çemberinden kim bilir kaç defa geçmiş, beni meslekten soğutmuş, Türk Ticaret Kanunu hakkında cilt cilt kitap yazmış şu hukuk bezirgâni Muzaffer'i mi? Terziye dikiş öğretilmez oğlum Orhan. Elle tutulur bi kanıt bulsak bile, hangi savcı koşacaktı bu cinayetin peşinden? Hangi kolluk kuvveti tutuklayacaktı ülkenin en büyük inşaat şirketinin sahibini? Hangi gözü kara hâkim kıracaktı kalemini?

Çaresiz sustum. Testis donduran soğukları içime işlemişti. Çişim de gelmişti, kulağımdan dökülmek üzereydi. Sükûtum idrardan geliyordu biraz da. Titreyen vücudumla, "Teklifi duyalım," diyodum, "aç şu kapıyı bezirgânbaşı."

"Size yüzde on beş payınız için bir milyon lira önermek konusunda yetkilendirilmiş bulunuyorum evladım, yani eski parayla tam bir katrilyon."

Ne dedin sen? Yanlış mı duydum yoksa?

Papyonlu pezevenk bir milyon diyodu, tam bi milyon lira. Yok artık. O nası şey öyle? Böyle bi paraya hayır denir miydi?

Kısmi felç geçirmiyo olsam kulaklarımı oynatarak kabul ederdim derhal. Sadece kulaklarım değil, kendim bile oynardım, resmen göbek atardım kabristanın ortasında. Bu kadar nakdin tozu bile adamı sarhoş etmeye yeterdi. Ama yapamadım. Haklı sebeplerim vardı, hakkıma sığayım.

a) Aslı'ya söz vermişim, babasının arzu ettiği üzere tiyatro binası tiyatro olarak kalacaktı. Laf ağızdan çıkar, göte girerdi.

b) Zaten bu konuda bana direkt bok yemek düşüyodu. Resmî vâris ben değildim sonuç olarak.

c) Deminden beri takındığım tutum icabı soğuk yapmaya devam etmeliydim. Sazan gibi atlarsan racona ters olurdu.

d) Bu Muzaffer alçağına güvenenlerin nicesi asit kazanlarında eriyip gitmişti. İşin içinde mutlaka bi kelek yatıyodu, göremiyo olmam bu durumu değıştirmezdı.

Ama dedim ya, kabul ediyorum, papyonlu abi acayıptı, bu işi ta kökünden biliyo, oyunu tam kuralına göre oynuyodu. Milyon lafını duyduğumdan beri şoke dö la bloke olmuşum. Önce sesimi almıştı benden, sonra da yüzümün derisini kazımişti. Ağzımı yüzümü oynatamaz haldeydim. Gözlerim artık göz değil, birer budak deliğı, kafatasım aha böyle bi susak kabağıydı. Hiçbir şey ifade etmeyen bu biçimsiz dış kabuğum sayesinde kendimi dünyadan bir miktar sakınabiliyordum, işte o kadar. Yine de milyon lan, adam tam bir milyon TL'den bahsediyö, boru değil.

El ve ayak bölgelerimdeki kanlanmanın azaldığını hissediyordum. Şubat soğuşundan kaçıp kuytusuna saklandığım çınarın gölgesi çın çın ötüyodu şimdi. Kafamı bi kaldırıbilsem belki koca bi kuş sürüsü görecektim.

"Acele etmeyin, siz iyice bi düşünün evladım. Acınız çok taze şimdi. Hele bi mevtanın yedisi çıksın, ondan sonra beni arayıp kararınızı bildirirsiniz. Ya da biz gelip buluruz sizi."

Kartında cep telefonu da varmıştı. 7/24 arayabilirmiştim kendisini, meslekten abim sayılırmıştı, bu yüzden hiç çekinmemeliymişim. Ailenin bir ihtiyacı olursa da, onlar oradaymıştı. Anında koşar

gelirlermişti.

Senden yardım isteyen senin gibi olsun Muzaffer. Şeyime gel, şeyime gelme. Heyecansız duruşumdan kıllanmış olacak, giderken son kılıcığını atmayı ihmal etmedi nekrofil avukat:

"Şunu da ifade etmeliyim ki Orhan kardeşim, benzer bir teklifi Necip Bey'e de yapmıştık. Ama kendisinden dönüş almadık."

Aaa, dönmedi mi size? Ne büyük kabalık. Öldüğü için olabilir mi aceba?

"Olmadı, siz de artık Haydar'la görüşürsünüz. Hadi Allah acısını unutturmasın, tekrar başınız sağ olsun."

Ters bağlamaya bakın hele siz. Göt hoşafı bana zımnem diyodu ki, ya sen paşa paşa bu milyonu alırsın ya da biz senin canını alırız. Tam kolböreği, ıspanaklı.

Sonra dönüp gitti Bay Muzaffer. Kabristanın girişinde beklemekte olan ortalama bir bungalov büyüklüğündeki İngiliz yapısı cipinin arka koltuğuna gücbela tırmandı. Dar gelen ceketini iliklemek yerine önden iki eteğini tek eliyle bir arada tutmaya çalışan gariban şoför dimdik bekledi onu. Arkasından kapıyı örttü. Sonra aceleyle direksiyon başına geçip gazı kökledi. Meskun mahal dinlemeden üçüncü köprü inşaatına doğru alçaktan uçuşa geçtiler. Demirciköy'ün CO2 emisyonları bir süreliğine tavan yaptı. Köyün köpekleri de arkalarından bi lokma havlayıp hemen sustular. Haliyle bakakaldım o takoz biçimli arazi aracının uzaklaşmasına.

Belli bi mesafeden sonra bütün arabaların arkası birbirine benzermiş. Fark sadece o kışın kalınlığındaymış, tıpkı insanlarda olduğu gibi.

Baki Acılar Caddesi

Cenazeden sonra Reno'ya atlayıp hep birlikte ablama döndük, eve yani. Üç kadın ve bir de ben. Ablam, halam, hele karım. Safları sıklaştırıyoruz mecburen, çünkü an itibarıyla ben sürmenaj olmuş durumdayım, onlar da fena halde üşümüş. Acilen şişenin başına çöküyorum. Ayık kafayla çekemeyeceğim bi nüfus yoğunluğu var çevremde. Laf kalabalığına gelemeyen Aslı hemen gidip yatıyo. Koridorda yürürkene ardında gözyaşından bi patika bırakıyo. Yatsın be. Müsaade senindir karıcığım. Zaten normalde de çok üşüyo, cenazede dondu kızcağız, resmen dondu. Gerçi hepimiz telef olduk Karadeniz'in ayazında. Ama Aslı bence o kadar sağlıklı yemeye, daha doğrusu yememeye, az bile üşüyo. Necip Tekbulut da boyut değiştirince tamamen yalnız kaldı kızcağız, biraz da ondan üşüyo. Üşüdükçe de iyice küçülüyo. Ağlamaktan yanakları kasıldı, bacakları kısaldı sanki. Boydan verdi, biraz bodikleşti karım, kıyamam ben ona. Üzülerek kilo vermeyi öneren bir diyet var mıdır acaba, yoksa da ben öneriyorum. Felaket etkili bi yöntem.

Senin olayın nedir be Aslıcan? Benim gibi bir insanlık lekesiyle neden evlendin ki sen? Göğüslerin tomurcuklanmaya başladığından beri Sibop Orhannın adında bi kocan olsun diye beklememiştin herhalde. Yakışıklı değilim, zengin değilim, yetenekli değilim, hırsızlık bile yapamam. Belli bir işim yok. Kendimi bilmez miyim, hiçbir zaman sürüdeki alfa erkek olmadım. Peki neden ben? Böbreğimi mi satacan, porno koleksiyonuma mı konacan?

Of Orhan of, düşün taşın, boktur işin.

Aslı içeri gidip yatınca Nebahat Ablamla halam karşıma dikildiler. Hımhım la burunsuz birbirinden uğursuz. Ne yalan attıysam kanmadılar. Tutturdular ille de anlat diye. Sonunda el mecbur döküldüm. Cenaze merasiminde başımdan geçenleri genel hatlarıyla özetledim. Tabii tedbiri elden bırakmadan. Köşeleri biraz yuvarlayarak geçtim, Muzaffer'in çıkıntılarını törpüledim. Para bahsini açtım ama net bi rakam vermedim. Haydar'a hele, hiç girmedim. Ama ne kadar hafifletirsem hafifleteyim, faydası olmadı. İkisi de cin gibi karıların. Şuşularla fufular. Mirastı, cinayetti, mal kavgasıydı, hemen çözdüler denklemini. Necip'in bok yoluna gidişi, Muzaffer'in malı ücreti mukabili

devretmek için bize sadece yedi gün mühlet veriş, dünyalar şapşiki karımın babasının vasiyetini ileri sürerek gezegende hüküm süren kapitalist sisteme tek başına kafa tutmaya kalkışı... Bunlar tek tek tespit edildi, altı çizildi. Zaten orijinal fazla bi şey yok, dünyanın en klasik hikâyesi. Televizyonlarda gösterilen dizilerin, sinemalarda oynayan filmlerin alayı aşağı yukarı bu senaryoya göre ilerliyo.

Vicdansız Nebahat açtı ağzını yumdu gözünü. Tam anlamıyla kedileri kaçırdı. Eh ben ne çektim o gece, anlatsam inanmazsınız. Olağan bi günde fazla ciddiye almam ablamın söylediklerini. Yarisını duyarım, yarisını duymam. Ama o gece kendimi soyutlamam mümkün olmadı, beni itin götüne soktu soktu çıkardı. Yok ben ne salak bi insanmışım, ne aklı uçkurunda bi serseriymişim, meme verenler mama verenlerin nası önüne geçermiş... Sadece kendimi yaksam mesele diilmiş, fakat gidip bütün ailenin başını belaya sokmuşum. Beni gebertecekmiş. Gırtlığımı sıkacakmış. Ölümüm onun elinden olacaktı.

Zaten işlecim eski, yazılımım tırt; bu kadar lafı takip edicem diye ambaleye bağladım. Sonunda bastım frene:

"Ablacım, rica ederim rolünü büyütme. Bak bu sahnede sana giren çıkan yok. Ne olacaksa bana olacak, bi de içerde yatan hatun kişiye. Ayrıca kardeş katli tee evlad-ı Fatihan zamanında normal karşılanıyordu benim canım ablacım, artık o günler geride kaldı, şimdi pekâlâ cinayet sayılıyo. Mahkemede kravat takmazsan en az yirmi beş yıl yatarsın. Söyliim de."

Hemen susmadım, elimden gelen bütün şaklabanlıkları yaptım: Nebahat kısmen haklıydı, elhak kabul etmem lazımdı. Lakin sevmek biraz da mazur görmek değil miydi? Ayrıca olan olmuş, ölen ölmüştü artık. Lider dediğin kriz ânında belli olurdu. Şu zor günümde yanımda daha çok durmasını beklerdim. Böyle paniğe kapılıp ekip içinde maraza çıkarmanın kime, ne faydası olabilirdi ki?

Muzipliklerim para etmedi. Ablam kararını vermiş, sırtımı kıracaktı.

"Karga yerde kemik bulunca ilk önce kıcına sokarmış, yutarsam sıçar mıyım diye. Bakalım sen nasıl sıçacaksın bu kemiği Orhan?"

Yukarıdaki örnekte karga ben oluyorsam, kemik diye söz edilen şey de Aslı mıydı acaba? Ne dersem diyeyim, ne kadar cıvıtırsam cıvıtayım doğru şıkkı bilemedim. Ablamla olan direkt hattımız tamamen koptu. İlişkilerimiz maslahatgüzar seviyesine indi. Ben ona küstüm, o bana. Küstümotu mimoza olduk.

Kadehler arasındaki dalga boyunu kısaltıyorum. İçerken kafam dağılıyo. Hâlâ şubat ayının son gecesinin sınırları içindeyiz. Divanda ayağını altına alıp oturan halamın dizinin dibine çöküyorum. İşe bakın ki ablasının şerrinden kaçıp halasına sığınyo Orhann, vicdansız Nebahat'ten yüz bulamadığı için.

Halamla fiziken yakınlaşıyoruz. Biraz sıkıntılı bi durum. Son konuşmamızda epey kalaylamıştı beni. Ayrıca malum acı tecrübeler var çocukluktan gelen. Aramızdaki karanlık geçmişi unutursak, aslında çok eğlenceli sürprizlerle dolu bi şahsiyettir benim halam. Bakın Irak'ın işgalinin üzerinden kaç sene geçti, hâlâ içindeki Saddam aşkı bambaşka. Kendine güveniyo, iktidarı yerinde. Yaşına rağmen koçan gibi kadın, çatana gibi de sağlam. Ablam gibi feryat etmiyo, hatta hayatımıza giren harekette biraz neşe bile buluyo sanki. Ne de olsa eski toprak, vardır onun da bi bildiği. Zihnimde gündüz gördüğüm iblisler uçuşurken tespihini kafama vurarak iki gün önce telefonda anlattığı rüyayı hatırlatıyo. Ben ona inanmamışım ama işte rüyası elifi elifine çıkmış. Yalnız bir farkla: Yeşil çayırılarda yürürken gördüğü adam meğer babam değil de Necip Amca'ymış.

Bu derinlikli fantezi beni benden alıyo. Ev değil tımarhane sanki, herkes tıralı bir allı. Kafamı çevirip yüzüne baksam bi şeyler diyeceğim ama rahatımı bozamıyorum. Anlıyorum ki halam evlilik yoluyla büyüyen ailemize kız tarafından gelen yüzük akrabalarını da kayıt etmiş. Onları da ekleyerekten ruhlar âlemindeki teritoryal hâkimiyetini genişletme peşinde. E ne yapsın, o da ekosistemde kendine bi varlık sebebi arıyo işte.

Ben önünde oturdukça halam durmadan üzerime dualar okuyo, nefesler üflüyo. Arada da gayet pratik tavsiyelerde bulunuyo. Misal bi rivayete göre, cenaze yıkanırken teneşirin altına akan sular toplanıp çaktırmadan içkisine katılırsa, sarhoş içkiyi o dakika bırakmış.

"Tüh be, kaçırdık fırsatı" diyorum, "artık kısmet senin cenazeye..."

Zaten mevta değişiyö, ama cenaze nedense hep bizim evden kalkıyo. Anam gitti, babam gitti, şimdi de... Eh aslında, bana ne Necip'ten. Bana bi şey olmasın.

Ablama çıkan yollar kapalı olduğu için halama sarıyorum:

"Hala, sen kaç yaşındaydın allasen?"

"Otururken kırk, ayağa kalkınca elli, aynaya bakınca altmış, nüfusa göre yetmiş dokuz."

"Helal olsun bu yollar sana!"

Sabahları tam yedi zeytin yiyo, sayıyla verdiler onu bize. Ağzında çürük bir diş olduğunu iddia ediyor ama hangisi bir türlü bulamıyo. Ruhlar âlemiyle haberleştiği gizli frekansları var. Herkesle arası iyidir, ben hariç.

"Hala, sana küçük bi sorum olcekti. Bugün ikindiye kıldın, peki üçündüyü kıldın mı?"

Bu saçma esprime öyle çok gülüyo, öyle çok gülüyo ki gülerken altına işiyo. Aptes ki altına işeyince kaçandır, korkudan yahut gülmekten, fark etmez. İster istemez kalkıyo, bana söylenerek kervanı ayakyoluna doğru düzüyo. Oradan da karanlık odaya geçecek. Onun için bu geceki maceranın sonu.

Yerdeyim, en dipteyim. Aşağıdan bakınca cumbanın penceresinden atmosferin en üst katmanlarını görebiliyorum. Bulutlar dağılmış, gökyüzü parlaklaşmış. Bahçemize kocaman bir ay düşmüş. Üç mum yakıp seyrine bakıyorum. Bu tutuk ayın altında kadeh kadeh rakı

döküyorum içime, gene Orhan Paşa oluyorum. Keyfim ve kafam yerine geliyo.

Normalde ben kendi kabuğunun içinde yaşayan az hücreli bir canlı türüyümdür. Yani birileri uyarmadan, getirip zorla gözüme sokmadan dışarıda olup bitenlerin farkına varamam. Muzaffer Yardangeçti işte tam da bunu yaptı bugün. Eline bi çomak alıp dürttü beni uzaktan. Onun sayesinde idrak ettim çevremizi saran ateş çemberini. Haşmet'i mesela dinlemedim, söylediklerini sallamadım. Garibim nası yırtındıydı beni uyarmak için, tınmadım. Egom fena halde şişmişti, ucuz soytarılıklar yaparak oğlanı gücendirdim. Sonunda Muzaffer çıktı geldi, serin serviler altında buldu ve uyandırdı beni. Hazreti stajyerlik günlerimden hatırlarım, gözümde parmak arası öcüsü kadar kıymeti yoktur. Ama yüz yüze gelip söylediklerini dinleyince vatoz çarpmışa döndüm.

Muzaffer'i hatırladıkça midem kalkıyo, düzenine sıçtığımın dünyasından bi kat daha tiksiniyorum. İçimde hazmedilmez bi bulantı uç veriyo. Fitol oluyorum, fitil. Arkadaşının kızını korumaktan başka bir günahı olmayan Necip Tekbulut'un ölümüne, zengin köpeği Haydar'a, ileze şahıs Muzaffer'e, zrilyoner inşaatçı Şükrü'ye, yıkılacak tiyatronun yerine dikilecek AVM'ye, Kuzey Ormanları'na atılan bıçağa... Hepsine lanet olsun! Hepsine lanet!

Ben içerkene böyleyin söylenip dururum. Mamafih dünyanın kuyruğu uzun. Hayat akar, su yolunu bulur, düzen değişmez, hiçbi şeycik olmaz. Olan şikâyet edene olur, sonunda şikâyet denizinde boğulur. Belki de hayat aslında çok büyük ve güzeldir, ben beceremiyorum onu yaşamayı. Beceremiyorsam da bu benim hatam, kabul etmeliyim.

Ona buna bok atmak yerine kendimi düzeltebilir miyim? Sistemle barışabilir miyim? Henüz genç sayılırım, çok geç değilim. Gayret etsem iyileşebilirim. Belki ben de Arap atı gibiyimdir, sonradan açılırım. Avukat olurum, baroya girerim. Ortaya çıkarım. Adam sırasına girerim. Baki Acılar Caddesi'nden çıkar, Y Kuşağı Bulvarı'na saparım. Yükselen binalar gözüme hoş gelir. Yeniliklere direnmeyi bırakır, deneyim ekonomisine entegre olurum. İnsanlar arasındaki kot farkından yararlanarak para kazanmayı öğrenirim.

Olmaz olmaz demeyin, bana da çıkabilir. En kart ağaç bile bahar geldiğinde yeniden çiçek açar, en soğuk kış dahi bir gün biter, sonunda leylekler hep geri gelir... Hey gidi tencere dipli dünya, hey. Hayal ile hülya olmasa züğürdün canı çıkarmış.

Ne demişti Orhan Baba, zalimin filmi varsa, sevenin senaryosu yazılmakta.

Öyle dememiş miydi yoksa?

Ceyar'ı Kim Vurdu?

Türk filminin makbulü düğün sahnesiyle biter derler, bizimki nikâhla açıldı, oradan cenazeye geçildi, bakalım nasıl bitecek?

Halamla Aslı içerde uyuyolar, biz abla-kardeş salonda ilişkimize yeni bir kuantum sıçraması yaşıyoruz. Nebahat Ablam bana değil de kucağında tor tor öten kediye bakarak konuşuyo, artık benden çok onlara inanıyo korkarım.

"Yargılamıyorum oğlum seni. Sadece gözlemliyorum. Olgulara bakıyorum ve görüyorum ki benim kardeşim süzme bir salak."

Hakaret de bi iletişim biçimi. Annemden aile yadigârı olarak Nebahat'e kalan bi bu var, bi de zümrüt yüzük. Hemen tepesine çıkıyorum:

"Zat-ı şahaneleri, isabet buyurdunuz efendim, bi tane de tost parlatsanız vücut ikliminin sultanı ilan edeceğim sizi."

Ablam bir lezzet imparatoriçesidir. Kendine özgü tarifleri vardır, çok acayıp otlar biriktirir mutfak kavanozlarında. Mesela ona göre en iyi tost ütüyle yapılandır, ama buharsız olacak, çelik taban, eski usul. Bazen bonfileyi bile önce kızmış ütüyle her iki tarafından mühürler, sonra kızartır. Söylene söylene kalkıp mutfağa gidiyo, kedi kolonisi de peşinden. Koridordan sesi geliyo:

"Anamın ilki olacağıma dağlarda tilki olaydım..." Dönüşte melamin bi tabakla gelip salçalı tostumu kucağıma atıyor. Öbür elinde bi kadeh tepit ediyorum. Kendine de tek buzlu bi ateş suyu kaynatmış. Ooo, işte bu iyiye işaret. Alıcılarımın ayarıyla oynamama gerek kalmadı demektir, iki yudum sonra anlaşılabileceğiz.

Düşünüyorum da, çocukluktan beri böyleydik biz. Daha çok benim çocukluğumdan. Ablamla aramızda yüz yıl kadar yaş farkı var çünkü.

O kaza kurşunlarının ilki, bense teknenin son kazıntısıyım.
Muhtemelen son döllenebilir yumurtanın gafil avlanmış haliyim.

Bizimki çekirdek değil de sanki bir şamfistığı ailesiydi. Annem ve babam fıstığın kabukları, ablamla ben de içiydik. Annem benim bi yanağımdan öpse, ablam illaki gelip ötekinden çimdirdirdi. Benden istediği gibi bi adam yapamayacağını anlayınca hırsından çatlayarak öldü annemiz. Fücceten gitti kadıncağız. Ablam üzerinde çok çalışarak, ne de olsa o ilk çocuk, kısmi bir başarı elde etmişti. Ya da öyle sanıyordu. Şimdi görse yıkılır. Aynaya küs, basküle dargın, sıdkı sıyrık Nebahat. En kalabalık yalnız. Hani şu makyajı kendi yüzüne değil de aynadaki aksine yapanzilerden. Kafayı bilmekle bozmuş. Öğrendikçe öğreniyο, bilgiler hücreye dönüşüp göbeğine yerleşiyο herhalde. Hiçbi şeyi unutamıyo. Bense sosyallerin en tenhası. Herkesi uzaktan tanıyan, kimseyle çoğalamayan.

Gidip kendine bir kadeh daha koyuyor Nebahat. Ben de bi tost daha ısmarlıyorum, mutfak kapandı ayağına yatıp yapmıyo. Sonra da bana sağlıklı beslenme üzerine seminer vermeye başlıyo: Akşam saat sekizden sonra asla bi şey yenmezmiş. Avokado denen meyve yağdan ibaretmiş, sağlıksızmış. Palmiye bitkisi aslında ağaç değilmiş, devasa bir otmuş. Hindistancevizi de meyve değil, bir çeşit kökmüş. Nar, narenciye sayılmazmış. İstiridye, sadece adında r geçen aylarda yenirmiş, diğerlerinde yenmezmiş.

Bence sağlıklı beslenme diye bi şey yoktur, olamaz. Yersen doyarsın, aç kalırsan ölürsün, o kadar. Dinlermiş gibi yapıyodum ki, istiridye datası kafamı karıştırıyo. İçinden r harfi geçen ay arıyorum ajandamda.

"Mart, haziran, aralık... Bu mudur yani? Ne karmaşık sistem ya."

"İngilizce düşüneceksin benim cahil kardeşim ya da Fransızca. O milletlerin midesi hassastır. At gibi beslenmezler bizim gibi. Yaz aylarında zehirlenme korkusuyla kabuklu yemezler. Bu yüzden çiğ istiridye kibar Avrupalılar tarafından sadece eylül başından nisan sonuna kadar tüketilir. Mayıs, haziran, temmuz, ağustosta yenmez."

"Öyle desene sen de. Takvim şeridinde arkeolojik kazı yapıtıyorsun bana şu kafayla, haybeye canımı sıkıyorsun."

"Sıkı can iyidir, kolay çıkmaz."

Ben zaten içime kaçan şeytanlara ekzorsizm yapmaya uğraşıyorum. Kadeh kadeh rakıyla boğmaya çalışıyorum hepsini. Ablam ise kendini kaptırmış, sanki televizyonda bir bilgi yarışmasına çıkmış da, büyük ödölü kapmak üzereymiş gibi heyecanlanıyo. Fetbaz bi sunucudur o, yeterince zor sorarsa yarışmacıların hepsi elenecek, büyük ödöl ona kalacakmış sanmakta.

"Onu bunu bırak da sen söyle bakalım hiç Lawrence Durrell okudun mu, Durrell?"

"Ney?"

"Okusaydın keşke. En ünlü eseri İskenderiye Dörtlüsü'nün her cildinde mutlaka geçer istiridye."

"Bilmiyodum. Vikipedya'dan bakarım bi ara."

"Orda yazmaz oğlum bunlar, yazmaz. Temelin sağlam değilse böyle apışıp kalırsın tabii. Peki Avignon Beşlisi'ni bildin mi benim cahil kardeşim?"

"Hayır, hiç dinlemedim valla. Rak mı yapıyolar?"

"Nah yapıyolar, Durrell diyorum be oğlum. Dörtlüden sonra doymamış, bir de beşli yazmış."

"Okumadım dedim ya abla, tamam, gelme artık üstüme. Cahilim ben kabul ediyorum, mutlu musun şimdi?"

Ama sor Beşinci Element'i, kare kare anlatırım, üşenmedim beş kere seyrettim o filmi mesela. Altıncı His'i altı, Yedi Ölümcül Günah'ı da yedi kere. Filme çekilmemiş kitabı okuyup da ne yapacam? Öte yandan prensip olarak sekiz Oskarlı filmi her Oskar için ayrı seyrederim, hak eder çünkü. Peki bu bilgi beni kurtarır mı?

Kurtarmaz. Ablam kıvama geldi bi kere. Gorki'nin Ana'sını soruyo, Mario Puzo'nun Baba'sıyla karşılık veriyorum. Yine kesmiyo. Ben mevzuyu beyazperdeye çekmeye çalışınca ablam da hırslanıp bi de oradan girişiyö bana. Yarışmamızda edebiyat bölümünü tamamlayıp Holivud temasına geçiyoruz:

"Dallas'ın sezon finalinde Ceyar'ı kim vurdu diye ortalık yıkılmıştı. Herkes merak etmişti katili, peki şimdi soruyorum, Ceyar'ı vuran kimdi, hatırlıyo musun Orhan?"

Sürem doluyo, bense yanıt veremiyorum maalesef. Kesin kafayı bozdu, beni bu gece illa vuracak vicdansız Nebahat.

"Yok," diyorum, "hafızamda yer eden ilk canlı hatıram sahaftan aldığım Aralık 1985 tarihli Playmen dergisinin ilk sayısıdır. Kapağında Derya Arbaş vardı, bisiklete biniyordu."

"Çocuksun oğlum sen, çocuk. Kristin vurmuştu."

"O kimdi ya?"

"Ceyar'ın baldızı. Gölcük'te belediye hoparlöründen anons bile edilmişti, Ceyar vuruldu ama ölmedi diye. Madem sinema işine meraklısın, bi zahmet otur da dizileri hatmet. Bir Falconetti'yi, Efendi Toranaga'yı, Kunta Kinte'yi, hatta McMillan ve Karısı'ndaki Komiser Enright'ı öğren. Bunları bilmiyorsan boşuna eskitiyorsun demektir IMDb'nin kaldırımalarını."

Ablam abartıyordu her zamanki gibi. Retro bilgim fena diildir. Uzay

Yolu'nu, Galactica'yı falan seyrettiydim yani, yine de tuttum çenemi. Nebahat beni ezmeye karar verdiyse ezecek demektir. Hem kendini övecek hem de cehaletimi yüzüme vuracak. Nebahat için bu saplantıdan kurtulmak, basenlerindeki portakal kabuklarından kurtulmaktan bile zor.

Madem mecburum, başka çarem yok, direnmeyi bırakıp zevk almaya bakacağım. Biraz rol yapabilirim. Engin bilgisinden etkileneceğim, hafızasına hayran olacağım. Bol bol methedeceğim, kendisini müsait bi anda def edebilmek için.

"Hadi yerlilerden sorayım o zaman. Kalipso kralı kimdi? Metin Ersoy."

Artık yanıt beklemiyo, süremin dolmasına bile izin vermiyo.

"Peki Kantocu kimdi? Nurhan Damcıoğlu. Tangocu kimdi? Esin Engin. Öğren bunları."

"Sende de ne hafıza var be abla. Fil gibisin vallahi, fil."

"Hadi o zaman şu soruyu bil: Birinci paketinin üzerinde ne yazardı?"

Eyvaaa, tamamen kayışı kopardı ablam. Gençlik günlerine gidiyoruz, Nebahat'in günde iki paket Birinci içtiği döneme. Devrim yapacağız. Yapamasak da inanmamız, kanımızın son damlasına kadar dava için mücadele etmemiz lazım. Bundan sonra direkt bunalımlar, dertler, seks köşesine bağlanır bu muhabbet.

Hani benim dertlerim abla? Hani peşimizdeki katiller? Hani bugün gömdüğümüz mevtanın yası? Hepsini unutup genel kültür yarıştırıyoruz, iyi mi.

"Ne bileyim abla ya? Soru mu şimdi bu?"

"Eğri bir hurufatla '20 yuvarlak sigara' yazardı. Paketi ters çevirince o 20 sayısını 'oy' diye okurduk biz. Parlamenter solcular bu yüzden Birinci içerdi. 1965 seçimlerinde on beş milletvekili çıkarmıştı parti, ama sonra Sovyetler Çekoslovakya'ya girince..."

Ablam siyasete girdi mi zaten tamam, orası çıkmaz sokak. Partiden atılmalarıyla biten bütün bir belgeseli bölüm bölüm yeniden anlatacak demektir. Moskova Radyosu'nda sosyalist solistler geçidi başlıyo böylece.

İyi haberi sevmeyiz biz sayın dinleyiciler, her şey kötü, her şey pis...

Bi posta daha 70'lerdeki sol örgütlerin birbirinden farkını, kimin kimden ayrıldığını dinleyeceğim. CHP'nin altı oku gözüme batacak, MHP'nin dokuz ışığı içimi aydınlatacak. Troçkistlikle suçlanan grubun partiden ihracıyla biten maceraya hayretlerim olacak. Ekşi'de yazıyo zaten hepsi, neden bu eziyet?

Konuyu ve sıkıntıyı dağıtmak için aptala yatıyorum. "Parlamento konusunda oral bi fiksasyon sahibiydiyseniz, neden Birinci içiyordunuz ki, Parliament yok muydu piyasada?"

"Ne gezer oğlum. Tombalacıda Marlboro vardı, Kent vardı... Ha bi de Lark vardı, ucu kömürlü. Paran yeterse, şansın yaver giderse alırdın."

Ama yeter artık ya, yeter. Sıkarsın valla. Bu sayıklamalara sabredecek halim yok benim. Zaten yıllar içinde ezberledim, yaladım yuttum ben bu dersi. Derdim bini aşmış, peşime siyah giyen adamlar düşmüş, ağzıma kâinat sıcımış, ablam kalkmış bana entelektüel şiddet uyguluyo. Yaşı geçik, çenesi düşük, morali bozuk diye benim üzerime abanıyo.

Ben mi dedim sana bütün ömrünü bi hiç uğruna heba et diye?

Sözde muhabbet ediyoruz, âlem yapacaz. Sonuç? Anlamını tam olarak oturtamadığımız kelimelerle konuşuyo, adını tam koyamadığımız

duyguları yaşıyoruz birbirimize. Ben uzay mekiğine binmişim, o tarladaki karnabahar köklerini sayıp kayda geçirmek peşinde. Ben hiçbir şey yapmadan durabiliyorum, ablamsa dayanamıyo boşluğa, ille zihinsel bi aksiyon arıyo. Ne kadar da farklıyız, iki total yabancıyız. Aynı anne babadan doğmuş olamayız herhalde.

Yoksa üvey miyim lan ben? Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan mı aldılar beni? Talihsiz, rahatsız edici bi fikir bu. Yine de mantıklı aslında. Tiplerimiz de hiç benzemiyo.

Bi çıkış lazım bana, artık üvey ablamı susturmam lazım, yaklaşan fırtınaya karşı önlem almam.

"Ablaların en tatlısı ve en tekili, bak sana ne diyeceğim, yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum. Ama maalesef böyle olmaz. Şu hayatta hem kırılğan hem saldırgan olamazsın. Bu kadar mağduriyet ancak üstünlük kompleksiyle mümkündür. Kendini avuturken herkesi dağıtıyosun."

Sözde sert bi şeyler söyleyip uyandıracağım Pamuk Prenses'i efsanevi uykusundan. Fakat vurduğumun yarısı boşa gidiyo. Ciddiye almıyor ki beni. Ablam kendi sesinin yankısına âşık.

"O zaman seninki kadar salaklık neyle mümkün olabiliyor sevgili kardeşim, söyler misin?"

"Ne var abla ya, gördük ki bi evlenmeyle başımı her türlü derde sokabiliyormuşum, az şey mi?"

"Tamam o zaman, ne halt edersen et. Ama ondan sonra bana gelip, abla gel beni kurtar, demeyeceksin."

"Dersem adam diilim."

"Diilsin zaten."

Diyelim ki diilim. Diilsem n'olcak? Bundan kötüsü olamaz ki, diye düşünürken, oluyo:

"Orhan oğlum uyan, karın seni aldatıyor!" İlginç bi paylaşım. Eminim çok RT alır. Ama Nebahat işte bu, beni üzmemek için sallıyo.

"Ne pis görümceymişsin sen abla ya! Nereden çıkariyorsun şimdi bunu?"

Kıkırdıyo:

"Ben bilirim."

Bok bilirsin, götümün kenarı görümce. Fazla da üstüne gitmiyorum, çünkü ateş suyunun üçüncüsünü bitirdi, dördüncüyü atlayıp doğrudan beşinciye geçti. İkisini birden aynı bardağa aşk etmiş, birlikte emiyo. İyice kafayı buldu sanırım. Ama bi türlü huzur bulamıyo.

"Susan Miller diye bir astrolog var, internette onun sitesini takip ediyorum. Orada okudum. Bu hafta özel hayatınız risk altındaymış küçükbey. Venüs-Pluto-Uranüs arasındaki t kare etkisi ile aldatılma gibi durumlar söz konusu olabilirmiş."

Demek Suzan Hanım benim özel hayatım üzerine de kafa yoruyo. Ablam da onun sikimsonik yazılarına inanıp karımı suçluyo. İnsaf bea, bu kadarı da yapılmaz! Yerin dibinden kalkıyorum. Gidip daima açık duran ablamın bilgisayarına çökeceğim. Bakışmazsak atışmayız belki. Hiç lüzumu yokken ayıldım zaten. İttiğim rakılardan aldığım bütün randıman boşa gitti işte.

Feysbuk. Ablama ait açık bi oturum var makinede. Ne çok ecnebi arkadaş var bu kadının. Gelecek seçimlerde Avrupa Parlamentosu'na aday olsa seçilebilir, o denli popüler. Hepsi de normal tipler, hiç bizimkine benzemiyolar. Onların arasında kendimi de görüyorum. Aa,

ablamlarla arkadaşımışım ben, büyük hata, demek beni takip ediyordu buradan, ne ara oldu? Şeytanlar tekmeliyor, profilime girip kendime bakayım diyorum. Ablamı feysten arkadaş olarak eklemememin herhalde tek faydası bu: Bi yabancı benim sayfama baktığında ne görecekti oym şimdi. Daha önce hiç kendime bir başkasının gözünden bakmamışım.

Sayfamı açıyorum. "Spor sağlığa zararlıdır" yazmışım duvarımın tepesine. Çok zekice. Geçen sene de "Bedene ilgi ruhu köreltir" duruyodu burda. Sıkıldım, kaldırdım onu.

Kayıtsızca kendi fotoğrafıma bakıyorum. Tarafsız bir göz takıyorum yüzüme. Orhanlardan bir Orhancık varmış... Aslında dışardan bakınca hiç de fena görünmüyomuşum. Bu âlemde de sadeyim. Bağırıp çağırmıyorum. Komiklik peşindeyim ama doğalım, kendi halime yakınım. Tanımayana hoş bile görünebilirim. Kuul.

Sahi be, biz feysten evlendiydik. Buradan bulduktu birbirimizi. Aslı bana bakınca ne görmüştü aceba? Neremden yakalamış, neremi beğenmişti? Bi numaram olması lazım, bi özelliğim, bi ilginçliğim. Resmimin altında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu yazıyo. Ama bu fakülteden mezun olmanın kendi başına bi çüküme yaramadığı yazmıyo. Oku, oku, oku, sonra bi kuru diplomaya tav ol. Altı ay, bi sene devlet dayağı yemeden hiçbi işin ucundan tutama. Ben denedim, geri teptim.

Aklıma çış gibi bi fikir geliyo, ayaklarım soğuyo birden. Lan, lan, lan! Aslı'nın beni seçmesinin sebebi feyste yazan bu uyuz mezuniyet bilgisi olabilir mi? Ulaan, doğru ya. Feysten bulmuştu bu kız beni. Kaktüs'teki o ilk gece, hatırlıyorum şimdi, o gece de sormuştu bana, NE OKURDUN, HANGİ FAKÜLTEYİ GÖRDÜN diye, hiç üstünde durmamıştım.

Üzülererek bildiriyorum sayın seyirciler, galiba Aslı beni harbiden avukat sanıyo. Vah benim hiçbir şeyden anlamayan ahmak karıcığım, vah.

Nankör Yahu

"Bedava çalışmak boş oturmaktan iyidir Kerim." Bunu Şule söylüyor. Hem de inanarak. 1981'in yaz sonu. Turneler sona ermiş, bu arada yeni tiyatrunun inşaatı bitmiş, borcu da güçbela kapanmıştır. Ekipçe ortak oldukları şirket şehrin en modern, en şatafatlı salonuna su götürmez bir biçimde sahiptir artık.

Yaklaşan yeni sezon vesilesiyle herkes harıl harıl oyun okurken, Şule'nin aklında birtakım fethatlıklar peyda olmuştur... Üç sene önceki yenilgiyi hazmedememiştir, dağıttığı şirket hisselerini geri alma peşindedir.

"Tiyatroda bazı değişiklikler yapmak istiyorum Kerim. Bu böyle gitmeyecek. Sen de gayet iyi biliyorsun ki yatırım yapmamız, yenilenmemiz lazım. Gel şu tiyatroyu ihya edelim."

Nasıl ihya edilecektir tiyatro? Şule'nin bir planı vardır. Sermaye artırmak istemektedir, hem de dört kat. Bütün hissedarların şirkete para koymasına gerekecektir. Herkes payı nispetinde katılacaktır, sermaye böylece artacaktır. Ortakların para vermesi lazım gelmektedir. Gerekli ödemeyi yapamayanların hissesi eriyecek, verenler onların payını devralacaktır. Her zamanki gibi para parayı çekecektir. Akıllı bir plandır bu, Şule'nin aklı.

Şule "harika" demektedir, "kurtuluş burada". Bu fikir Kerim'i delirtiyor.

"Böyle işe kalkışılır mı Şule. Dört yıldır bu tiyatro uğruna ter döken, gecesini gündüzüne katan emekçilerin hakkı böyle yenir mi, hisse kazanmak uğruna kalp kırılır mı?"

"Esas sen benim kalbimi kırıyorsun Maviş. Lütfen lakırdılarına dikkat et."

Kerim'in sitemi kendi adına değildir. Zor zamanlar için biriktirdiği bir

miktar parası vardır kenarda. Ya diğerleri? Gişeci kadın? Kantinci kaytan bıyık? Genç oyuncular? Hepsi küçük hissedar. Yüzde birler, ikiler. Onlar ne yapacak, diye düşünmeden edemez...

"Oruç'la paylaştın mı bu fikri? Tarık ne diyor?"

"Konuşmadım onlarla, ilk sana söylüyorum. Lakin konuşsam ne çıkar? İtiraz mı edecekler sanıyorsun..."

Doğrudur. Ne kocasının ne de kardeşinin çıtı çıkmaz Şule'ye karşı. Sözüünün üstüne söz söyleyemezler. Şöyle olacak dedi mi, illaki öyle olur. Hiçbiri Şule'nin yoluna çıkmaya cesaret edemez.

"Şu dünyada mal almak, servet edinmek sınırlı şey. Gönül yıkmak pahasına böyle şeylere tevessül etmeyin, sonra pişman olursunuz."

"Ne münasebet! Tiyatroda yeni bir şeylere ihtiyacımız var. İşte mal ortada. Bütün dekorlar dökülüyor. Işık sistemi Nuh Nebi'den kalma. Sermaye artacak ki para gelsin, elimiz bollaşsın, bu eksiklerin icabına başka türlü bakamayız. Lamı cimi yok. Bu iş olacak. Sonra ne var bunda kuzum? Sermaye artışına herkes hissesi mertebesinde iştirak edebilir. Edemeyip altında kalanlar da, eh ne yapalım biraz küçülür. Üzüldüğün şeye bak."

Para bulamayan ezilecektir, söylenen bu manaya gelmektedir.

"Eski, romantik günler geride kaldı artık Kerim. Rica ederim kabul et bunu. Yeni bir dönem başlıyor. Her şey değişiyor. Bu çağa ayak uyduramazsak yaya kalırız vallahi."

"Var mı böyle adamlık, insan insana kıyar mı?"

"Bunlar fiyakalı laflar Kerim. Nezaket, merhamet filan. Seni temin ederim ki insan dediğin çiğ süt emmiş bir mahlukattır. Talep ettiğini kırk kere verirsin, bir kere vermezsin, senden kötüsü bulunmaz ondan

sonra."

İşler artık böyle yürümektedir. Sermayeyi muhafaza etmek, hatta ziyadesiyle büyütmek ancak taş gibi bir kalp ile mümkündür. Nasihat paranın yerini tutmaz.

Necip Tekbulut ve Kerim Uluğ hariç hiçbir küçük hissedar katılamaz dört kat sermaye artışına. Çoğunun haberi bile olmaz. Kumpanya üyelerinin hakkı, payı, hissesi erir, küçülür. Böylece eski bir karışıklık giderilmiş olur. Hissedar defterinde adı olanlar çırak çıkar. Herkes, hepsi avucunu yalar. Şule Kerim'den intikamını böyle alır, malı büyük ölçüde kurtarır.

Şule biliyor ki kamçıyla dövülmüş bir eşek daha akıllı bir eşek değildir. Sadece öfkeli bir eşektir, intikamın zamanını bekler. Tetikte olmak lazım gelmektedir. Ona göre Kerim iyi adamdır, hoş adamdır ama biraz akıl fukarasıdır. Üstelik de hep bir afra tafra içindedir. Acıyıp da iş verdiği bu adam, şimdi kendini ne sanmaktadır?

"Nedir benimle alıp veremediğin?"

Kapıyı vurup çıkan Kerim'in arkasından seslenir: "Maviş, bunların hepsi nankör yahu!"

O akşam Sevtap'a tembih eder Kerim.

"Bir gün başıma bir şey gelirse sevgili karıcığım, vasiyetimdir, hissem sana ve Aslı'ya kalacak, sakın ha bunlara yedirmeyin. Söz ver Sevtap, söz ver rica ederim, Aslı'nın başı üzerine yemin et, ben önden gidersem asla ve kata teslim olmayacaksın."

Fevkalade müteessir olan Sevtap kocasının ellerine sarılır, ağlar.

Avukat Dişlek Burak

"Oğlum Burak, sen ne diyosun şimdi bu işlere? Kazanır mıyız?"

"Durum olumsuz değil bence."

"Olumlu mu yani?"

"Olumlu olsa söyledim. Öyle demedim. Olumsuz değil, dedim. Arada çok fark var."

"Bırak bu avukat ağızlarını Burak, bizim seninle aynı güneşte çamaşır kurutmuşluğumuz var."

"E ben zaten avukatım Orhan. Avukat ağızları yaparak para kazanıyorum güzel kardeşim. Bizim aramızdaki fark da bu."

Dişlek Burak'ın suratı değişmiş, fareye benzeyen saçma bi canlı türü olmuş. Adam diil, halis muhlis görüntü kirliliği. Drakula'nın testere dişleri gibi neredeyse yatay biçimde ağızdan dışarı doğru uzanan iki ön dişini kırdırıp yerine porselenleri çaktırmış. Tipi iyice kaymış böylece. Alnına şöyle fiyakalı bi "sahtekâr" dövmesi yaptırsa çok yakışmış. Görseniz, Allah bir dediğine inanmazsınız. Ama belli ki kalemi de, çenesi de sağlam. Hakaret etmeden, ince ince geçiren dilekçeler yazabilecek kıvraklıkta, tam avukat olmuş Burak.

Birbirimizin en saf halini biliyoruz. Ancak ikimiz de bildiğimiz gibi değiliz artık. Hukuk fakültesinde birlikte okumuş, hatta avukatların en çakalı Muzaffer Yardangeçti'nin yanında birlikte staj yapmıştık. Sonra koptuk. Ben cüppeyi duvara astım, o almış yürümüş. Hatta çok yürümüş, şöhret çukuruna düşmüş.

İnsanlar değişmez değildir. İnsanlar değişir, değişiyö da. Ama sadece kötüye gidiyolar. İyiye yönelme kabiliyeti insanlara verilmemiştir.

Kendimden biliyorum. Boşu boşuna dememişler, üzüm üzüme baka baka kararır, körle yatan şaşlı kalker filan diye. İşte bizim Dişlek Burak da parayı bulmuş, havaya girmiş, boktan bulaşık bi herif olmuş çıkmış.

Haşmet'i önüme katıp Burak'ın bilmem ne Towers'taki köşeli ofisinin adresini internetten buldurana dek tamamen unutmuştuk birbirimizi. "Yaşıyor olsun yeter," demişti Detay Haşmet, "fotosentezle bile beslense mutlaka bulurum ben onu siber âlemde!"

Asansörde elli kere sordu çocuk, "Abi emin misin, haybeye mariz yemeyelim el âlemin güvenliğinden," diye. CSI tadındaki şifreli kapılardan geçip Elite Model Look Yarışması'nda averajla ikinciliği kaçırpı mecburen yönetici asistanlığına fit olmuş bi ablaya varlığımızı teslim edene dek ben bile şüpheliydim aslında. Neyse ki Haşmet'e rezil olmadım. Burak Beyfendi lütfetti, kabul etti ikimizi. Hakkını yemiim, hemen golf sahası büyüklüğündeki, Adalar manzarası sayesinde göreni hamamböceği gibi ezen ofisine aldı bizi. Çay bile söyledi, kendisine de "her zamankinden". Tepsi gelince sandık ki her zaman espresso içiyomuş pašamız.

"Öğlene kadar kapuçino, öğleden sonra sadece dabil espresso," diye de izah etti inek, öğrendiğimiz iyi oldu, genel kültürümüz genişledi.

Ben de olayımızı kısaca özetledim. Necip Tekbulut'un yedisi duasının okunmasına Greenwich saatiyle yaklaşık 48 saat kaldığını, bende de Çanakkale Boğazı taraflarından bir hararetin yükselmekte olduğunu tereddüde mahal bırakmayacak şekilde izah ettim avukat beyimize. Pek etkilenmedi sanki. Korkarım bizim kıçımızda açılan bu maksi formattaki plaj şemsiyesi hukuk âleminde vakayı adiyeden sayılmakta.

"Şimdi Orhancığım, yardım edebilmek için öncelikle şunu bilmem icap ediyor: Siz tam olarak ne istiyorsunuz? Karar verdiniz mi?"

Güzel soru. Şahsi kanaatim itibarıyla, ilk tercihim hayatta kalmak olabilir. Eğer bu konuda bi garanti varsa, o zaman ikincil olarak da "topallamadan yürümek" diye ekleyebilirim. Ama mühim olan benim ne dediğim değil ki. Mal sahibi olan Aslı. O ne istiy o? Aslı hiç bi bok

istemiyö. En son görüştüğümüzde o noktadaydı yani. Sanki bi milyon para değil de gazoz kapağı koydular önümüze. Bi şeylerin olmasını değil de, olmamasını istiyö. Tiyatro satılmasını, yıkılmasını istiyö. Cebimiz para görmesin istiyö. Götümüz kurtulmasını, Haydar'ın korkusundan gözümüze uyku girmesin istiyö. Elinin körünü istiyö.

Cenazeden beri doğru düzgün konuşamadık değerli eşimle. Ablamla kanka oldular. Halam da onlara uydu. Sağlıklı yemekler yapıp anlamadığım astral muhabbetlere takılıyorlar. Ben de kendimi sokaklara atı-atıveriyorum, her geçen dakikayı sayarak. An itibarıyla canım çok sıkkın.

"Seçeneklerimiz neler?"

"Seçenek çoktur Orhan kardeşim. Şöyle düşün. Anlaşmak istiyorsanız hemen bir ekspertiz çalışalım. Belediyeden imar durumuna baktıralım. O parsel kentsel dönüşüme girdi mi kolayca öğreniriz, bu çok önemli mesela. Sonra ticaret alanı ruhsatı var mı, mutlaka vardır da mevcut durumda ne kadarı konut, ne kadarı ticarethane bilmemiz lazım. Bunların üzerinden kaba bir hesap yapabiliriz. Söz konusu bölgede ofis alanlarının metrekaresi sekiz bin dolardan filan başlar tahminimce."

"Ney?"

"Hemen heyecanlanma Orhancığım, bir araştıralım önce. Tabii niyetiniz satmaksa."

"Satmazsak ne olur?"

"Ticaret hukuku açısından durumu doğru değerlendirmek lazım. Anladığım kadarıyla karşı taraf binayı değil de binanın sahibi olan şirketi satın almaya çalışıyor. Ve bu şirketin işte yüzde şu kadarı size ait..."

"Bana değil, doğrudan eşim Aslı'ya. Galiba son kalan mirasla birlikte

yüzde on beşi oldu."

"Her neyse. Şirketin yüzde on beşi Aslı Hanım'ın. Diğer ortaklar hisselerini devretmiş mi?"

"Ne biliim. Bilmiyorum ki. Etmiş olabilirler."

"Diyelim ki etmişler. Yoksa niye sizden başlasınlar görüşmelere, değil mi ama. Öngörmemiz gereken temel meseleyi söylüyorum: Adamlar şirkette çoğunluğu elde etmiş olabilirler mi? Olabilirleer."

"Burak oğlum, sadede gel Allah aşkına, ne diyosun?"

"Bir anonim şirketin çoğunluk hissedarı istediğini yapar hocam. Toplarlar bir genel kurul, binayı satmak ya da yıkmak konusunda istedikleri kararı alırlar. Yüzde on beş hisseyle onlara engel olamazsın."

"Yapma yav?"

"Kanun böyle diyor, ben hiç yorum yapmadan durumu olduğu gibi aktarıyorum."

"İyi de..."

Lafım havada dağılan sigara dumanı gibi yok olup gidiyor. Kapıdaki asistan geliyor boşları almaya. Otururken başka güzeldi ama yürürken tam bir afet. Haşmet'i de alttan tekmeliyorum, salyasını topluyor.

Aman oğlum Burak dikkatli ol. Don't fuck your payroll. Onlar öyle giyinejek, sen bakmayajaksın. Fuck-me shoes ile yürüyejek, sen aldırmayajaksın.

"Bi dava açsak?"

"Açalım. Ne davası açıyoruz Orhan kardeşim?"

"Herifler Necip Tekbulut'u öldürdü. Beni ölümle tehdit ettiler. Bi kere de Cihangir'deki mekâna gelip Ertuğrul'u mıncıkladılar, son olarak cenaze alayının ortasında yüzüme karşı resmen osurdu Muzaffer hoşafı."

"Davayı açalım da, kanıtımız var mı? Biliyorsun, hukukta bir kural vardır. Hukuk der ki, müddei iddiasını ispat ile memurdur. Yani..."

"Herhalde o kadarını biliyoruz be oğlum, ispat yükü bizim omuzlarımızda. İki de bir avukatlık taslayıp halka açık ortam muamelesi yapma bana, kırılıyorum valla."

Burak dişleğinin suratına karşı habire "avukat" diyorum ya, aslında adilik olsun diye yapıyorum bunu. Çünkü avukata avukat denmez, çünkü "avukat" demek hukuk âleminde hafiften hakaret sayılır. Bilmiş bilmiş konuşunca asabımı bozuyo, dayanamıyorum. Halbuki şu anda tutunacağım tek dal o. Ne salağım ben ya.

"Burak Abi bak, bi şey tutturmamız falan zor, gayet iyi biliyorum ben de, ama sırf sansasyon olsun diye açalım bi dava, verelim bi de bunları gazeteye, İstiklal gazetesinde bi Ayça varmıştı, onla da bi röportaj patlatırız, sen o işleri bize bırak, bu Haşmet var ya, basın dünyasından herkesi tanır, böylece ceza sahası bi güzel karışır. Tiyatro yıkmak kolay mı bu memlekette? Samanlık da yansın, sıçanlar da beraber, ne dersin?"

Burak iğrenç iğrenç gülümsüyor. Fikrimi beğendiği için mi, yoksa beğenmediği için mi? Anlayamıyorum ki dişleğin aklından geçeni. Ama anladığım bir şey var. Ayın beşi oldu bile. Şu kılçıklı mart ayı içime oturdu çoktan. Merhum Necip Tekbulut'un yedisi çıkmadan ben şapkadan bi tavşan çıkartmalıyım. Yoksa bi tarafımdan...

Dişlek Burak artık dişlek diil ya, çok daha kötü olmuş. Ağzındaki anatomik defoyu protetik cerrahi marifetiyle gidermişler, lakin mal meydanda. Kulakları da anormal büyükmüş yav bu çocuğun. Uzun. Sarkık. Eğri. İğrenç kulakları var Burak'ın. Demek kulakları büyük olan insandan iyi avukat olurmuş. Benim hiçbir şeyim büyük değil. Orhan ben, genç Orhan, halk arasında bilinen adıyla Sibopp Orhan. Ben de avukat olabilirdim. O koltuğa oturabilirdim. İhale salonundan çıkıp, mahkeme salonuna koşabilirdim. Yapamadım. Toy toyladım, soy soyladım ama kendimi boktan adalet sisteminin içine bırakamadım. Kapayamadım gözümü, yapamadım vazifemi. Bir serbest radikal olarak kaldım, dımdızlak. Ne var ki bunda?

"Niye güldünüz avukat bey?"

"Önerdiğin yolun hukukla bir ilişkisi yok da o yüzden güldüm Orhan kardeşim."

Hukuk mu? Adam hukuk diyo ya. Hukuk nedir, ne anlama gelir, ne işe yarar biliyo mu acaba? Zihnimde bir sinir sıkışması hasıl oluyo. Vay benim dişlek arkadaşım, sen de böyle konuşursan... Fakültede ilk derste ne öğretmişlerdi? Sakın işinizi mahkemeye bırakmayın demediler mi bize? Yüzde yüz haklıysan bile mahkemede şansın en fazla yüzde elli değil midir? Gazi Paşa, "Beni Türk hekimlerine emanet ediniz," demişti, ama, "Türk hâkimlerine emanet ediniz," demiş miydi? Hayır, öyle bi vecize çıkmadı cumhuriyet tarihinden. İsviçre'de Deniz Bakanlığı var ama deniz yok, bizde de Adalet Bakanlığı var ama adalet yok. Böyle yazmadık mı bitirme tezimize ikimiz de? Ötesini gel düşün artık. Sen avukat değilsin oğlum Burak, sen olmuşun bi abukat. Bizi yiyosun hak, hukuk falan diye...

"Kalk lan Haşmet, beyfendinin daha fazla vaktini ziyan etmeyelim. Taksimetre çok yazmasın."

Ben aniden böyle atarlanınca Burak istifini bozmuyor, hatta adeta memnun oluyor. Arkasına yaslanıp dikine çizgili lacivert takım elbisesi ve kırmızı kol düğmeleriyle katalog pozlarından birini veriyor ses etmeden. Nankör bu hayat, nankör. Âlem harbiden göt olmuş. Haşmet'i önüme katıp kapıya doğru uzanan yaklaşık iki kilometrelik yolun kabasını alıyorum ki, arkamızdan sesleniyor:

"Tabii bir de iyi ihtimal var."

Zıncı diye duruyorum. Oh be. İyi bi ihtimal de varmış demek. Hele şükür. Hiç utanmadan geri dönüp koşarak yerime oturuyorum. Evet, ben bu milletin gurursuz bi üyesiyim, ne var ki bunda? Haşmet yazık, kapının önünde kalakalıyo. Öyle sap gibi dikiliyo. Gitsin mi kalsın mı, bilemiyo. Anlıyorum, libidosu bir an önce dışarı çıkıp kapıdaki huriye sarkıntılık etmek peşinde. Usulca çıkıyo. Benim karizmayla nasılsa yerlerde, artık hiçbir şeyden utanmıyorum.

"İyi ihtimal derken?"

"Genel kurul çağrısını azınlık tarafı olarak biz yaparız. Bu da bize zaman kazandırır."

"Ne kadar zaman?"

"En fazla kırk beş gün."

"Kırk beş gün iyi. Ben şu an son iki sayıyorum. Dört buçuk günü getir imzalarım."

"Tamam işte, ama reddetme hakları var."

"Ederlerse?"

"O zaman asliye ticaretin yolu görünür bize. Atarız pulun üstüne imzayı, veririz dilekçeyi."

Sinyali gürültüden ayırmam lazım. Burak benimle dalga mı geçiyor, yoksa gerçekten bir çıkış yolu var mı, emin olmalıyım.

"Peki bu genel kurul zamazingosunu takmazlarsa ne olur? Benim Muzaffer'den aldığım hava hiç tekin değildi valla. İnşaat mevsimi geçmesin diye dozerle girip binayı yıkmaya kalkarlarsa ne yaparız?"

"Anında dava açarız, muhtemelen de tedbiri alırız."

"Di mi ya, suç duyurusunda bulunuruz, bu memleketin hâkimleri var."

"Hayır, suç duyurusu olmaz. Siz bu işlemten zarar gören taraf olduğunuza göre şikâyetçi olmanız lazım."

"Ne şikâyeti? Hani hukuken ispat etmek gerekiyordu?"

"Yıkım başlarsa durum sabit olur. 'Nas-ı izarar' derler, bilmem hatırlar mısın, Roma hukukunda damnum iniuria datum..."

Artık muhabbet benim boyumu aştı. Yarım buçuk hatırladığım adliye kültürümle gülünç oluyorum. Burak dişleği beni kaldırıma yapışmış fukara sümüşü gibi eziyo engin hukuk bilgisiylen. Hakkıdır, ezsin. Ne yapalım, bana Sibop Orhan dediler de kızmadım, buna mı kızacağım. Mamafih ilginç bi tarzı var bu çocuğun, ama negatif ilginç. Nasıl desem, biraz dönüşük. Tam güvenmeyecekken güveniveriyosun. Tam inanmayacakken, inanasın geliyo. Avukat dediğin böyle olacak zaten. "Bu detaya girmek istemediğim için," deyip her detaya girecek, her bi boku bilecek. Adamı sersem edecek. Müvekkilini önce ipten alıp sonra kendi elleriyle canlı canlı mezara gömecek. Helal olsun. Bi de kendimle kıyaslıyodum bu adamı. Ben kiiim, dişlek Burak kim?

Bu esnada aklıma geliyo, Aslı salağı eğer feysbuktan bakıp benimle avukatım diye evlendiyse harbiden hayatının tongasına basmış, kesin bilgi, yayalım. Bana, "Cüppeniy giy Orhan," demeye hazırlanıyorsa, koşup haber vereyim kendisine, cüppemin altında benden başka her şey var, bi ben yokum. Ben bi hiçim. Bi kere kendimi anlatan sabit bi cümlem yok, ne cümlesi yav, fiyakalı bi sıfatım bile yok. Ben bi dezavantajdan ibaretim kızım. Utancın derinliklerinde, en dibinde dolaşıyorum.

Burak uzanıp yeni basım bir TCK çekiyor önüne. Sayfaları karıştırırken bir yandan da açıklıyor:

"Nas-ı izrar eşyaya zarar verme anlamına gelir. Yani mala karşı işlenen bir suçtur. Hah buldum."

Bana doğru uzatıyor sayfayı. Şey etme bence dostum. Benim okumam yazmam yok. Var da yok. Okusam da anlamam ki. Madde önümde yayılıp gidiyor, pencereden çıkıp Kaşık Adası'na kadar uzanıyor:

"Türk Ceza Kanunu madde 516: Bir kimse her ne şekilde olursa olsun diğer bir kimsenin taşınır veya taşınmaz malını yıkar veya yok eder veya bozar ya da bunlara zarar verirse, zarar görenin şikâyeti üzerine bir yıldan üç yıla kadar hapis ve bin liradan üç bin liraya kadar ağır para cezasıyla cezalandırılır."

Breh breh breh. Çok ağırmış bea! Burak büyük büyük anlatıyor, gözlerinde hukuki bir ihtiras alev alev yanıyor:

"Akşam güneş battıktan sonra komşunun bahçe çitinden atlarsan..."

Tamamlıyorum: "Atlamayacaksın."

"Sanığın idamına, tanıkların bilahare dinlenmesine karar verildi!"

Kahkahayı patlatıyor eski sınıf arkadaşım. Ben de gülüyorum mecburen. Espriyi anlamış gibi yapıyorum, ama alakası yok. Anladığım artık bi vekilimizin olduğu. Avukatlık olduk, demek artık mahkemelik de olucaz, e hadi hayırlısı.

Ayağa kalkıyor üstat. Mecburen ben de kalkıyorum. Elimi bi sıkıyor ki, acısını ta kıcımin çatlında hissediyorum. Aslı'dan bi vekâlet alacaktım, gerisi kolaymış. Kolaysa gel sen al o vekâleti.

Geçerken kapının önünden Haşmet'i de topluyorum. Sürüngen dostum dışarıya çıkıp kamp kurmuş, cam masanın altındaki Hayırsız Adalar'a dikmiş gözünü, birisi yassı, öteki eğri, oh, manzaranın tadını çıkarıyor. Asansörde saçma fantezilerini dinleyeceğim.

"Abi, sen içerdeyken aklımdan kötü kötü şeyler geçti durmadan. Söyle saçından kıvırsam, yatırsam masaya hatunu dedim. Ofis ortamında ayıp sayılabilecek bi şeylerde suç ortağı olmak istiyormuşum meğer."

Ben istemiyorum Haşmet. Ben âşık kalmak istiyorum. Bir de hayatta.

Duyulmaz Adam

Aslı perdeleri odanın üstüne çekmiş uyuyor. Gözleri titrek, ayakları kıvrık. Saçları hayret bir şekilde düzgün. Sanki uyku perileri yatarken ona fön çekiyor. Ben yatsam permayla kalkıyorum, ne hikmetse. Aslı'da fark var. O başka. Uzaylı o. Başka bir gezegenden gelmiş. Gelmiş ve direkt beni bulmuş. Sanki yaşadığı yerde önce çıktımı almış da duvarına asmış. Hedefi doğrudan benmişim. Başka birini düşünmemiş. Ben boş yolda öyle sersem sersem giderken aniden önüme atlamış. Ona çarpmamak için direksiyonu kırınca da yandan yemişim. İki kapımın tam ortasından girmiş.

Gidip yanına oturuyorum, yatak bana doğru eğimleniyor. Aslı'nın başı da dizime doğru. Ah be güzel karıcığım, nedir senin olayın? Bi anlasam felaket rahatlıycam. Bu aşk başıma bela arkadaş. Olmadan bitmeyecek, başlamadan sönmeyecek. Seviyorum seni Aslı. Hem de aklının alamayacağı kadar çok seviyorum. Sen de beni sev istiyorum. Ama korkuyorum. Bi işe yarıycaz derken sakata gelmek de var. Kızın biri varmış. Beni feysten bulmuş. Çok beğenmiş. Şak diye âşık olmuş, aceleyen nikâh kıymış. Sonra da başı belaya girmiş. Hımm. Bütün bu olup bitenler fazla hızlı ve inanılamayacak kadar güzel. Ablam haklı olabilir. Kafam karışıyor durmadan. İnsan kendi beyninden nefret eder mi ya?

Öte yandan da içinde bulunulan ânın eli tutulmuyor. Aslı'yı her gördüğümde yeniden alevleniyorum. İçim kaynıyor, canım onu istiyor. Gövdesine de tutkunum, gölgesine de. Şimdi böyle yanımda masum prenses uykusuna dalarken, ben de ona dalmak istiyorum. Cinsel isteğim arttıkça kafam daha hızlı çalışıyor, tuhaf. Onu arzuladıkça daha bi canlanıyorum. Onu sevdikçe daha iyi bi insan oluyorum. Mı acaba?

Bir yandan da daima şüphe var. Beni kullanıyor mu yoksa? Neyin peşinde? Açık açık konuşacağım onunla. Hakkında hiçbir şey bilmediğim karımla yüzleşeceğim. Artık bitsin bu saçmalık. Tepemde birtakım katiller bedensel bütünlüğüme doğru pike yaparken canımı ne uğruna tehlikeye attığımı bilmek istiyorum.

Kalkıp gidiyorum, kendime bi kahve yapmaya. Bu amaçla önce ablamın kenarı çatlak kupalarından birini kaynar suyla dolduruyorum. Sonra içine attığım metal kaşık yüzene dek üstüne kahve ekliyorum. Bu iyi kahve yapmanın en eski tarifidir, Red Kit sağ olsun. Sert olsun bi de, sert. Kafein denen meret beynimin beta dalgalarını tetikleyecek. İttikçe, yakala.co moduna geçeceğim. Melatonin eksikliğiyle birlikte canafor olacağım, gözüm hiçbi şey görmeyecek. Geriliyorum, odaklanıyorum. Zihnimdeki gidişgeliş sekiz şerit aniden tek şeride iniyor. Ha şöyle. Kavga çıksın, hır çıksın. Artık Aslı'yı uyandırabilirim.

Odaya döndüğümde yatak boş. Ya sabır ya selamet, müşkül aklım sana emanet. Nereye gitti şimdi. Ömrümün kalan kısmı bu kızı arayarak mı geçecek, nedir? Boş yatağa çöküyorum.

Neyse, tuvalete kadar uzanmış. Gelip yanıma kıvrılıyor yine. Yorgandan daha kalın kahvemi ilk yudumlayışında üstüme döküyorum. Prodüksiyon buraya kadar.

Hayalimde canlanan tartışma sahnesinin gazı kaçıyor. Yatağı batırmamak için kupayı elimden bırakıyorum.

"Bir avukat buldum, işleri o halledecek," diyorum. Kahve dökmüş kedi gibi çıkıyor sesim.

"Neden, yoksa benlen boşanıyor musun?"

Ay garibim, korktu galiba. Ne desem taca çıkıyor. Bi türlü ince göremiyorum pozisyonu.

"Yok deve! Peşimdeki mafyoso abilerden çok korktum da, paçayı sıyırmak için boşanmaya karar verdim. Tövbe, tövbe."

Ama bi gün boşanırsak, size söz veriyorum, evlenirken giydiğim partal ceketi ve o aldırılmaz ruh halini giyinerek gideceğim mahkemeye. Senden boşanıcam, sonra semerimi de yiyeceğim Aslı. Şaka lan şaka, nerde bende o göt.

"Boşanmıyorsak o zaman avukat ne yapacak?"

"Tiyatro için be kuzum, kurtarmak için, hani babanın vaziyeti vardı ya..."

Yanıt yok. Bi gülümseme var. Tertemiz bi tebessüm. Boşanmadığımıza seviniyor gariban.

"Fakülteden sınıf arkadaşım, adı Burak. İyi çocuktur. Hukuk bilgisi de gayet sağlam. Ofisini görsen, yıkılıyo."

"Kaç para?"

Ne kaç para? Avukat mı? Bak o kısmını düşünmedimdi. Ben sormadım, Dişlek Burak da o bahsi hiç açmadı. Gerçi bunlar yüzdeyle çalışır. Satarsak parasını toplam meblağ üzerinden tahsil eder. Ama satmayacağız. E o zaman? Doğru ya. Bi de bu işin para kısmı var. Tanıdık falan dinlemez, kol gibi faturayı döşerler adama. Aslı haklı. Neden bunu düşünemedim ki? Bende star ışığı yok, star gölgesi var, ondan. Kontörüm yetişmiyo karışık işlere. Genel kültür bakiyem yetersiz. İyilerin kötüsüyüm ben, beyin ölümüm gerçekleşmiş. Az önce net gördüğümü şimdi hiç göremiyorum. Sallayayım gitsin:

"Para mara yok, dost işi." Havamı atıyorum. Ama Aslı inanmıyor:

"Bedava bal sirkeden ekşi gelir."

Lafa bak şimdi. Öyle keçi tahtaya sıçar gibi söyledi bunu. Böyle muhabbet mi olur, biz burada canımızla uğraşırken. Ama benim aslan karım hiç korkmuyor. Galaksiler arası seyahatine çıkmadan önce üzerine bi dokunulmazlık pelerini geçirmişler. Kimse bu kıza ilişemez, demişler. Bense salak gibi korkuyorum. Oysa karım yanımdayken bana da kimse bir şey yapamaz. Ne var ki bunda? "Bende daha iyi bir plan var."

"Hadi ya, öksür de anlayalım plan mı yapmışsın, pilav mı..."

"Yarın Lale'yi görmeye gideriz. Şule Teyze'yi konuşuruz. Olanları anlatırız."

Kimle konuşacağız, neyi anlatacağız pek belli olmuyor ama, mühim olan sonuç. O yüzden giriş ve gelişmeyi zorlamıyorum.

"Sonra?"

"Sonra biter."

Kim biter, nasıl biter belli diil ama ölünün götünü fazla kurcalarsan da sıçarmış. Olmuyorsa da olmaz canım. N'apalım yani. İşte geldik gidiyoruz, şen olsun Halep şehri. Zaten kahveden umduğum faydayı bulamadım, bari şöyle bi ağzı tadıyla son kez...

"O diil de, söyle bakalım, sen gerçekten beni seviyor musun?"

"Sevişiyorum," diyor.

Artık ne demekse. Ne anlamak istiyorsam o... Tamamen gevşiyoruz. Kolunu atıp çekiyor beni kendine. Yumuşacık öpüyor. Uzuncacık. Kulağımdaki kalsiyum kristalleri yavaşça denge kanallarıma giriyor. Başım fırıl fırıl dönmeye başlıyor. Benliğim rüzgâra karışmış. Öyle olunca da haliyle artık olamıyorum ben. Sesim çıkmıyor. Görünmez adam diil belki, fekat duyulmaz bir adamım. Ne sesi çıkacak ki benden? Gıcırtı olur mesela, çat pat filan... Fazla söze ne hacet. Filmin bu sahnesinde duyulanlar dünyanın bütün lisanlarında ve bütün insanların aynısıdır herhalde.

Salıyorum. Bırakıyorum. Galiba ben sadece tiktoğa bakıyorum. Acil değil ama sürekli bi ihtiyaç bu.

Kahvem başucumda soğuyarak katılaşıyor.

Yalanlı Yalı

Tek düğme basışıyla asansörü en tepeye kadar sürüyoruz. İyi mi oluyo, n'oluyo bilemiyorum. Bazı sahneler filmimize sonradan eklenmiş gibi, o derece şaşıyorum gördüğümde. Asansörden inince bir boşluğa düşüyoruz. Çıktığımız yer üstü açık bir terasmış. Üzerimize şarr diye soğuk sular dökülüyor alçak Boğaz bulutlarından. Mart ayının gündüz basıklığı.

Aslı önden gidiyo, ezbere bildiği labirente doğru atılmak için. Sabah sanki sefer görev emri geldi bizim eve. Nası bi hışımlla kalktı, taktı beni peşine, soluğu burda aldık. Öfkeli bi kadına soru sormamak lazım gelirmiş. Ben de sormuyorum haliylen. Takipteyim, bir mezar kadar da sessizim. Şimdilik.

Aradaki köprüyü atlayıp dayanıyoruz yalının üst kapısına. Dökümlü bir girişteyiz, Bebek Koyu'nun en muhteşem manzarasına hâkim. Duyulmaz bir zil marifetiyle yıkıp geçiyoruz kaslı kapıyı. Paslanmış burası, tetanos kokuyo ortalık. Sanki asansör, asansör değildi de bir zaman makinesiydi ve bizi iki kat yukarı değil, kırk sene geriye götürdü.

Kapıyı açan hizmetkâr hanım teyze de pek bilmiş bi şi. Yarım bakışta hemen notumu veriyor benim. "Sümsük oğlan" diye geçiyorum kayıtlara. Muhtemelen Aslı'yı da derhal tanıyor ama asla sırnaşmıyor. Ayakkabı çıkarma âdetleri yok, ne kadar Avrupalı. Durum lehimize çünkü çoraplarım yırtık olabilir. Buyuruyoruz başköşeye. Tavanlar yüksek fakat görüş mesafesi epey düşük. Sanki Boğaz'ın sisi evin içine çökmüş, dışarı çıkarılmayı kabul etmiyor. Gözüm dumana alışıncâ envantere şöyle bi bakıyorum. 60'ların arada kalmış abartılı zarafeti, yüzü dönmüş, kolu eğrilmiş oturma takımları, havasızlıktan her türlü insan suyunun sindiği halılar... Berbat bi yer. Ve bu evde bir hasta var. En az bir.

Yalanlı Yalı'nın cemaziyülevvelini bilenler hatırlayacaktır. Ben ilk defa şahit oluyorum. Duvarlar görünmüyo burada. Ev sahipleri muhtemelen çok çalışkan ve çok meşhur insanlar olduklarından çerçevelerden desen yapıp kaplamışlar, çıplak gözle badananın rengi

bile seçilmiyo. Fotoğraf tekniğinin yüzyıllık gelişimi bir arada. Önce sarı-gri, sonra sepya, sonra siyah-beyaz ve nihayet macentası fazla kaçmış renkli dönem. Hep aynı insanlar, bin bir farklı kılıkta. Sahneler, piyesler, ödülleri... Hep aynı kadın: Şule. Hep topuklu, hep gözü yaşlı, kederler ya da deli deli gülüyor bize gözlerini kökünden belerterek. Arada Oruç Baba da çıkmış, TV'den tanıyorum onu, ufak tefek, silik. Hep ölçülü, haddini ezberlemiş, üzerine oturmayan ceketler altında ezik. Hayatı boyunca yan rollerde, şimdi de sizlere ömür.

Soluma dönüyorum. İşte orada, Aslı'nın bana gösterdiği fotoğraflardan tanıyorum. 16x9 cm'ye sığışmış. Renkli, bıyıklı, kocaman gülüşlü. Bize gülüyor, duvarlardaki zevata gülüyo, hayata ve kâinata gülüyo. Arka koltuğundan zıplayıp ön camında patladığı soluk sarı Murat'ın yüzüne ve 31'ine gülüyo. Renkli gözlü ecnebi bir evliya sanki. Merhum kayınpederim Kerim Uluğ.

Görünmeyen bir kapı açılıyo, bilinmeyen bir kadın daha geliyo. Deminki hanımla aşağı yukarı aynı kalıptan.

Teyzelerin ikisi de kambur, yavaş adımlı. Gidenin yüzü şişti, gelenin saçı seyrelmiş. İkisinin de bedeni manda toslamış elektrik direği gibi eğri, yüzlerinde belediye çukuru kadar engebeler. Sonradan Aslı'dan öğrendiğime göre, biyolojik yaşının çok üstünde bi yıpranmayla enkaza dönüşmüş bu yeni gelen hanım. Hesabım doğruysa, Nebahat Ablamdan genç, Aslı'dan da sadece üç-dört yaş büyük olmalı. Ama hali perişan, kurumuş kalmış bu evde. Görünce hemen tanırım, mutsuzluktan beslenen endişeli kadınlar kulübü burası.

Konuşmalardan çıkardığım kadarıyla Şule'nin kızı Lale'ymiş bu gelen. Bir nevi ev sahibi yani. Lale Hanım gayrimenkul tavırlı. Her şeyin sahibi. Her şeyin üstünde. Onunkisi kafa kâğıdı değil de sanki bir tapu senedi. Bu kadar mülkiyet yüzünden olacak, fotoğraflardaki annesinden çok daha yaşlı görünüyor, onun yerine talip.

Gelip Aslı'ya sarılıyo, hayır, hayır, sarılmıyo, resmen üstüne yıkılıyo kızın. Aslı bir tepki vermiyo, öyle duruyo sadece. Bitsin diye. Birilerinin gelip üzerindeki enkazı kaldırmasını bekleyen sabırlı bir depremzede gibi. Sonunda Lale yoruluyo, gücü yetmiyo alçak koltukta

oturan birisine iki b  kl  m eğilerek sarılmaya. Israr etmeden geri   kiliyo. K  şesine ka  p asırlık bir berjerin kıvrımları arasına saklanmaya   alışıyo. Oradan başlıyo atı  a.

"Nasılsın Aslı kızım? Ne kadar   ok zaman oldu g  r  şmeyeli, hayırsız."

"Cenazeye gelmediniz. Necip Amca.   ld  . Sizin sayende. Sayenizde."

Ha    yle! Palavraya karnımız tok bizim. Lale'de bir mezarlık tenhaliğı.

"Nasıl yaptın? Derdiniz ne sizin? Para mı? Sadece paraya mı? O zavallı adamı kurban kestiniz."

Normal zamanlarda Aslı'nın dilimizi gayet g  zel konu  tuğunu s  yleyebilirim, ama kriz anlarında sal  alıyo. Bu hata mesela hi   uymadı. Bi g  lme geliyo. Fekat mesele o kadar ciddi ki g  leminyorum. Buna mukabil ev sahibi ağlamaya başlıyor. Bir hı  kırış, utanga  . Sağa sola yana sallanmalar. Eliyle ağzı tutmalar. Vah, vah, vah.

"Kızım nerden bileyim b  yle i   yapacaklarını? Hi   ister miydim ben Necip'in..."

Orada takılıyor i  te, zurnanın zırt deliği.

"   ule Teyzem biliyor mu?"

Yine cevap yok. İp gibi sessiz g  zya  ları.

"Anneniz biliyor mu Necip Amca'nın   ld  rd  ğ  n  ?"

Ah be Aslı.   ld  rmedi,   ld   be adamcağız.   ok kritik bir imla hatası oldu bu da. Yine de tutuyorum kendimi, girmiyorum lafa. Hayret d  zeyinde sakınım. Lale de susuyo. İ  şaat firmasının itini kopuğunu

üzerimize salmaya kalkarken annesine söylememiş olabilir mi?
Olabilir. Her şey olur.

"Nerde o? Anneniz nerede? Açıklayın çabuk. Görmek istiyorum."

Artık susamaz, anladı. Bir yanıt vermesi gerekecek. Yalvarma moduna geçiyo:

"Kızım görsen ne olacak ki? Çok geç artık, her şey için çok... Unutalım olanları..."

Yine takılıyo.

"Unutmak mı? Benimle şaka mı geçiyosunuz siz?"

Fırçanın kralı! Ağzına sağlık karıcığım. Lale bu kez biraz alındı galiba. Üste çıkmayı deniyor:

"Annem ne duyuyor ne de konuşuyor artık. Aramızdan çekildi, kendi dünyasına saklandı, oradan da hiç dışarı çıkmıyor. Doktorların söylemesi, sahneden uzak kalmaktan. Alkışsız yaşamaya alışamamaktan. Kanına işlemiş o kahrolası sahnenin tozları. Yıkılsın gitsin şu tiyatro da herkes kurtulsun artık... İçeride annem. Yatıyor. Zaten yatmaktan her yanları çürüdü, yara oldu. Gel kendin gör Aslı. Gör de söyle bana ne yapsaydım, ne halt etseydim, bir akıl ver. Küçük bey siz de buyurun lütfen."

"Ben Orhan," diyorum gayriihtiyari, "Aslı'nın eşiyim." Yüzüme bile bakmıyo kadın. Sibop Orhan her zamanki gibi ciddiye alınmıyo. Salondan yatak odasına bi koridor uzanıyor. Anlaşılan yalının tek katında yaşıyorlar. Yürüdüğümüz bi koridor değil de zaman tüneli sanki. Duvarlarda erken cumhuriyet dönemi tiyatro sergisi, yine.

Gıcırtilı kapı aralanıp da yatak odasına girdiğimizde dikkatimi ilk çeken şey yataktaki kadının ne kadar küçüldüğü oluyo. Uykusunda

büzüşmüş sanki, kocaman karyolada ufacık bir tümsek kalmış. İri bir kedi, yok ne kedisi, kuş kadar.

"Şule Teyze benim ben, Aslı, Asslı. Hadi aç gözünü, açç."

Çok sert ve duygusuz çıkıyor karımın sesi. İyidir, uygundur. Nihayetinde hasta ziyaretinde değiliz, hesap sormaya geldik. Israrlı seslenişler ve hafif sarsmalar sonrasında dumanlı gözler ağır çekim açılıyor. Önce bir şey görmüyo, sadece bakıyo. Sistemin açılması çok yavaşlamış, işlemcinin ortamı algılaması uzun vakit alıyo. Ama hâlâ çalışıyo olmalı ki, doğrulmak için davranıyo çok geçmeden. Lale ile Aslı yardım ediyolar, arkasına yastık yığarak. Dekor hazır olunca perde açılıyor:

"Maviş yahuuu, Maviş gelmiş, Kerim'in kızı." Aslı'nın gözleri yeşil bu arada. Babasının gözleri de yeşilmiş. Benimkiler değil tabii. Ben kestane rengiyim. Uyuz bi göz işte, o yüzden mi kimse yüzüme bakmıyo? Şule Hanım ellerine sarılıyo Aslı'nın. Sanki bu eller yaşam destek ünitesinin hortumları, kabloları falan. Sanki hayat istiyo onlardan, üç vakit daha yaşayabilmek, şu kavanoz dipli dünyaya tutunabilmek için yardım bekliyo. İsteddiğini de alıyo sonunda. Gözümlle görmesem inanmazdım, anlatana "atıyosun" derdim. Hakikaten bir enerji geçişi oluyor aralarında, aküsü basmayan külüstür arabalara yapılan takviye misali. Kadın canlanıyo. Sırtı dikleşıyo. Alkış.

Buzlanmış gözlerini hiç ayırmadan hayranlıkla bakıyo Aslı'ya. Yüzünü okşuyo, çalı süpürgesi elleriyle saçlarını adeta tarazlıyo kızın. Taze karımın pürüzsüz güzelliğinde yıkanıyo Şule Teyzesi. Sonra, nihayet, benim sıram geliyo:

"Oh Richard darling, how are youu, long time no seee!"

"Ben Richard değilim Şule Hanım, adım David," diyorum Türkçe olarak ve Aslı'dan yana bakmamaya çalışarak. David mi? Neden David dedim ki şimdi. Muhtemelen durum öyle saçma ki, küçük zihnim aklın ve mantığın kurallarına bağlı kalmayı reddediyor. Sanki sahnedeyiz de ben rolümü karıştırmışım gibi oluyo.

"Come on Richard, stop messing with me. Can I offer you a drink, my dear?"

"Eh madem öyle, alırım bi dal viskinizi."

"On the rocks?"

"Mümkünse. Zahmet olmasın yani."

Şule Hanım bana ecnebiliğimi kabul ettirmiş olmanın mutluluğuyla ferî tükenmiş ancak fevkalade muktedir gözlerini kızına çeviriyö bu kez. Annesiyle başkalarının doğrudan temas etmesinden hoşlanmayan, bu yüzden de ziyaret süremizi mümkün mertebe kısa tutmaya çalışan Lale tedirgin. Lakin Şule'nin gözleri hareket bekliyo ondan. O çökük çukurlardan lazer güdümlü füzeler havalanıyo adeta. Bakışlarıyla insanları hareket ettirebilen bu kadın, korkarım eşyayı da oraya buraya savurabiliyo. Şimdi bi porselen vazoyu bulunduğü köşe sehпасından havalandırıp kızının kafasına doğru uçuracak gibi. Bu yaşta bu iktidara hayran olmamak mümkün değil. Böylece deliniyo Lale'nin Majino Hattı. Viskimi getirmek üzere çıkıyo. Perde.

İkinci bölümde Şule'yle baş başa kalıyoruz. Daha doğrusu Aslı ile Şule Teyzesi kalıyo. Ben, Richard olmayan David yani, benim bi repliğim yok, ben ekstrayım, figüran statüsünde takılıyorum.

"Babanla çok güzel günlerimiz oldu Aslı. Başka adamdı, bambaşka bir adamdı Kerim. Dimdik, dosdoğru, tavizsiz. Sırtını yaslayıp dinlenebileceğın bir duvar, güvенеbileceğın, inanabileceğın bir dost. Lafını hiç sakınmazdı, inandığını söylemeden susmazdı. İyinin ve doğrunun önünde hiçbir şey duramaz, derdi. Ne çok severdi sizi, seni, anneni..."

Bu noktada gözleri tekrar sönüyo. İçinde bulunduğumuz an ve zaman sular altında kalarak eksiliyo yeniden. Herhalde hatıralar, eski günler çıkıyo üste. Geçmiş denen kirli sıvı Şule Hanım'ı yanımızdan çekip

çıkاریyo. Sahne, alkış, ışık, ses, illüzyon dolu zihinde her şey birbirine karışıyor yeniden. Kim bilir belki de benim ya da Aslı'nın anlayamayacağımız karışık şeyler de giriyodur araya. Bilmiyoruz, sadece seziyoruz.

Aslı kadının hallerinden hiç etkilenmemiş, uzak bir sesle haberi patlatıyor yaşlı kadının suratına:

"Şule Teyze, tiyatroyu yıkıyorlar."

"Ne? Nasıl? Kimse yıkamaz benim tiyatromu!"

"Yıkıyorlar işte. Yıkacaklar. Adamlar peşimizde."

İşte o anda, tam da olması gerektiği gibi, fıtı fıtı geliyo Lale elinde kristal bi viski kadehiyle. İki parmak koymuş, fazlasına kıyamamış anlaşılan. Buz da yok. Belki yolda erimiştir, günahını almiim. Ama yolda eridiyse de mercimek kadardır o buzlar. Kadehi bana, başını da annesine uzatıyo.

Taarruzun farkında, savunmaya çekilerek, "Evet anne," diyo en masum sesiyle, "söylemiştim ya sana, hatırlamıyor musun, kontratı imzaladık demiştim. Seninle konuştuk bu konuyu. Tiyatroyu yıkıp yeni bir alışveriş merkezi yapacaklar. Bina eski ama, arsası var ya, arsası... Dünyanın parası ediyor. Artık zamanı geldi."

"Yıkamazlar Maviş," diye yanıtlıyo Şule, kızına değil, Aslı'ya konuşuyo. "Kimsenin gücü de, parası da yetmez."

Sessizlik sahneyi sararken Aslı sanki yatağın üzerinden atlayıp öteki tarafa geçecek, Lale'yi pataklayacak. İkisi bakışıyorlar. Kız kurusunu oracıkta kim bilir kaç bölüyo ultragalaktik karım.

"Nah yetmez," diyorum içimden. "Sen rahat uyu Şule Teyze, o herifler senin mezarının boşluğuna bile bi gecede gökdelen dikerler."

Ben viskimden kalan son yuduma asılıyorum.

İkinci perdenin sonu. Çıkıyoruz. "Bu neydi şimdi?" diye soruyorum kapıda. "Bu mu," diyor Aslı, "bu ahududu şerbeti."

Sonra beni oracıkta bırakıp gidiyo. Biraz kendiyle kalsın, travmasını okşasın diye ilişmiyorum. Mahşerde buluşuruz nasılsa.

Kazanırsak Yarısı, Kaybedersek Tamamı

Altı yüz metrekaare genişliğinde on kat bina yapılacak, beş kat da yerin altına inilecek, otopark hariç toplam sekiz bin metrekaare alan çıkacakmış. Bunun üç bin metrekaresi ticari olacak, beş bini de konut için ayrılacakmış. Ticarilerin metrekaresi sekiz bine, konut alanları ise dört bine satılabilirmiş.

"Yuvarlak hesap yaklaşık kırk milyon," diyor Dişlek Burak, fırıncı küreği kadar dili var. Hesabın sağlamasını yapmıyorum bittabii. Sabahın köründe telefon edip uyandırdı zaten. Yanımda Aslı da yok, vekâlet de. Öyle sallan şeyim, sallan torbam geldim. Metroda merkezkaçla mücadele ederek ayılmaya çalıştım ama, nafile. Gözkapaklarımın üzerinde hâlâ birer jumbo jet park etmiş. Gelip Burak Bey'in karşısına geniş geniş kuruldum, oturdum da götüm sahibim var dedi.

"TL cinsinden mi?"

"Ne TL'si, US olarak. Uyan oğlum, uyan, dolar konuşuyoruz. Boru değil, şehrin en işlek caddesi orası."

Keşke Aslı da olsaydı yanımda. Bu hesabı kendi kulaklarıyla duysa belki etkilenirdi. Kendimden yola çıkarak söylüyorum, bu kadar para muhabbeti bünyede geri dönüşü olmayan kimyevi reaksiyonlar yaratabiliyo. Ama gelmedi ki eve. Haber de vermedi. Şimdi arakibulaki küçükhanımı.

"Bunun paya tekabül eden kısmı da bize mi, şey yani Aslı'ya mı yani?"

Şakası bile güzel geliyor insana, dilini dolandırıyor.

"Olur mu hiç Orhancığım. Ciro bu, ciro. Hepsi kâr değil. Adamların

maliyetleri var."

Doğrudur, hepsi değildir tabii. Maliyeti düşmek lazım. Olur mu hiç öyle şey, ne kadar cahilim canım. Daha önce söylemiş miydim, ben gıcık oluyorum bu Burak'a. Fakültedeyken tüysüz oğlanın tekiydi, şimdi İsviçre çakısı gibi bi şey olmuş. Her kilide giriyo, her kapıyı açıyo maşallah. Sauron'un gözü gibi çakal, aynı anda birden fazla yerde olabiliyo. Bu arada özgüveni tavan yapmış, herifin yanına yaklaşılmıyo. Havan batsın lan dişlek Burak. Dişleri yaptırmışsın ama ne kadar gereksiz bi insan olmuşsun. İnsan değil israfsın sen. Seninle beraberken kendi hayatımı yaşamaktan bıkiyorum ben. Bana ezikliğini hatırlatıyorsun, kopuşumu, beceremeyişimi. İşleri zorlaştırmakta da üstüne yok. Önce zorlaştıracak ki sonradan çözecek, malı götürecekt. Tu Allah cezanı versin!

"Ne kadarı kârdır?"

Hiç lüzumu yokken bi de inşaat işinin incelikleri üzerine ders alıyoruz canım kardeşim Burak'tan. Hesabı uzunmuş, ama lafın kısası şuymuş ki birinci sınıf bi inşaatın metrekaresini taş çatlasa bin dolara mal edebilirlermiş. Düş vergisini, virgülünü, rüşvetini; temiz bi otuz milyon dolar kalırmış geriye. Bunun üzerinden yüzde on beş... Dört buçuk milyon dolar ediyö bea! N'apıcan tiyatroyu Aslı, verelim gitsin işte. Bu kadar paraylan karada ölüm yok, uçağa da biz binmeyiz.

"Hepsi bu mu, bu kadar mı?" diyorum poker suratımla. O kadar da küçük görme bizi Burak Efendi. Deniz seviyesinde ve bir atmosfer basınç altında bizim de kafamız biraz basıyo işte.

Uyanıklığıma laf edemiyo ama sırtıyo avukat bozması arkadaşım.

Değilmiş elbette, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Turpun büyüğünü heybeye saklamış. Bütün bu anlattığı hesaplar mevcut vaziyete, belediyedeki emsallere göreymiş. Peki gayrimevcut vaziyet neymiş? Tiyatronun bulunduğu bölge şehirdeki bütün kıymetli alanlar gibi kentsel dönüşüme girmiş, belediye meclisinden çıkarılacak bi kararla imar hakkı üç buçuk katına kadar artabilirmiş. Bu da kârı yüz milyon dolara kadar yükseltebilirmiş.

"Nasıl olacak ki bu imar değişikliği işi? Herkese veriyolar mı o hakkı?"

"Sen yapamazsın ama işi bilen yapar. Yosunlar kesin yapar."

Bu herifi kırk gün döveceksin, kırkınıc gün bile niçin dövdüğünü söylemeyeceksin. Öyle uyuzum. Neden yapamayacakmışım ki ben?

"Yani ne diyosun şimdi anlamadım Burak Abi, satmayalım mı biz bu malı?"

"Yoo bence satmalısın. Hem de derhal satmalısın. Ama acaba bu fiyata mı satmalısın?"

"Kaça mesela?"

O noktada yakın gözlüğünü çıkarıp masaya bırakıyo Burak. Rolex'inin metal kayışını bileğinde şöyle klas bi şekilde çalkalıyo. Gömleğinin kol ağızlarını boştaki eliyle tutup ileri çekiyo. İşte basketbolda "anani bilmem ne yapayım molası" tabir edilen şey budur. Maçı kazandığın kesindir, hiç yeni taktiğe filan ihtiyacın yoktur, yine de mola alıp kutlama yaparsın. Karşı takım da "bitse de gitsek" havasına girdiğinden iyicene tilt olur, uyuz olur, sinirlerine hâkim olamayıp teknik faul yapar, kavga çıkarır, üç maç ceza alır. Burak da aklı sıra bana aynısını yapıyo. İnterkoma basıp bi tane "her zamanki"nden ısmarlıyo kendine. Bana da herhalde bi çay gelir, eşek diiller ya. Böylece laf havada kalıyor. Konumuz para diilmiş de, öyle manasız bi şeyden bahsederken lafı unutmuşuz gibi bi sessizlik oluyo. Kararında bi süre susuyoruz. Sonra kapı tıngırdıyor. Dabil espresso geliyor. Fincan el yapımı İspanyol seramiğiymiş, tadı ancak böyle çıkıyormuş, Burak Abi çok alışmış, başkasından içemiyomuş. Sevsinler seni yatırım danışmanı ve/veya avukat abi. Ben de çayımı incebellide alıyorum, onun da tadı anca böyle çıkıyor, var mı?

Asistan kostümlü hanım kapıyı arkasından kapatınca nihayet mevzuya dönüyo:

"Bu işler pek belli olmaz. Muzaffer Yardangeçti sana bir milyon TL demişti değil mi? Bence en az on katına kadar yolu var. Ama çok sıkı pazarlık etmek lazım. O işi de erbabına bırakın derim."

Dişlek Burak cami duvarına işemeye devam ediyö. Götünün bokuna bakmadan siz, "Yapamazsanız ama ben layikiylen hallederim," demeye getiriyö. Yersen yani diyo, yersen ve dadaşlar. Şu bahtsız bedeviyi gezdiren şanslı deve olmaya ne kadar da hevesli.

Yer miyim? Şöyle bi düşünüyorum, dava dosyasını hızla geçiriyorum kafamdan, herif haklı. Doğru lan. Yolu bilmek başka, o yolu gitmek başka. Elli gramlık anüsle o eşkıyaların önlerine nası yatarım ben. Bi kere mucize kabilinden canımı kurtarsam bile sonuçta dolandırılmama ihtimalim yok. Yosunların kapısına kendim dayanmam, orası kesin. Adam gibi bi avukat tutmak, şekil şartını yerine getirmek demek. En doğrusu da bu. Götüyle inatlaşan, donuna sıçarmış.

Doğru da, böyle de aşağılamaz ki insan kırk yıllık sınıf arkadaşını. Burak adisi üstüme üstüme geliyo: "Çıkaralım mı vekâletnameyi?"

Nasıl istersek öyle olsunmuş. Olay noterden bi imzaya bakıyomuş. Sonrası kolaymış. Ailecek Pompei'nin son günlerini yaşıyoruz, kardeşimiz hiç oralı diil. Göt korkusuna huzursuz bacak sendromundan mustarip olmuşken müstakbel avukatımız imar affı peşinde koşuyo. Şimdi biz bu tiyatroyu sarmısaklasak da mı bıraksak, sarmısaklamasak da mı Burakmasak?

"Yanlış anlamazsan bir şey soracağım dostum, sen ne kadar alacaksın bu işten?"

Bu noktada hâlâ içimde ufak bi umut var. Numaradan da olsa bi miktar kibarlık umuyorum dişlekten. Ayıp ettiğimi, aramızda para lafının olmayacağını söylemesini bekliyorum. Sonra ben usulünce ısrar edeceğim, o yalandan biraz daha direnecek ve en sonunda "orası kolay anlaşırsız"a bağlayacağız. Racon bunu gerektiriyö. Di mi ama.

Hiç öyle olmuyo.

"Kazanırsak, hasılatın yarısı alırım."

Çüş! Oha! Kaybedersek de hepsini al bari. Adam avukat diil, resmen serbest meslek sahibi. İnsan bi sevildiğini unutmazmış, bi de şey edildiğini. Alacağın olsun lan dişlek, at gibi kişneyesin mahkeme salonlarında.

"Akşam Aslı'yla bir daha konuşurum," diyerek kalkıyorum.

Tabii gelirse.

Ahududu Şerbeti

Ahududu şerbeti bi kere Aslı'nın uydurduğu gibi ahududu şerbeti diil, ahududu likörüymüş ve aynı zamanda da bi piyesmiş, yani bi oyun, tiyatro oyunu. Ablam söyledi. Cehalette sınır tanımadığım için bilmiyormuşum. Haklı olabilir bu konuda. Tiyatro konusunda bildiğim tek şey seyircilerin oyuncularından daha kalabalık olması gerektiğidir ki bu da pek doğru olmayabilir.

İşte o benim bilmediğim oyunda, Nebahat Ablamın anlattığına göre, iki yaşlı kadın eve davet ettikleri erkekleri ahududu likörüyle öldürmeye başlıyolarmış. Saf likörle diil tabii, içine kattıkları arsenik marifetiyle. Akabinde de sonsuz mutluluğa kavuşturdıkları bu şanslı centilmenleri tuhaf bi tören eşliğinde evin bodrumuna filan gömüyolarmış. Bu arada likörle kafayı bulup eğlenenin de dibine vuruyolarmış. IMDb'ye baktım, 1944'te üstat Frank Capra tarafından sinemaya uyarlanmış tiyatro oyunu. Başrolde Cary Grant. Breh breh. Bi ara indirip seyretmezsem mausumun pili bitsin. Ama şimdi ne sırası ne de sırası. Önce acele tarafından kığımızı kurtarmamız lazım.

Sonuç olarak Yalanlı Yalı'ya yaptığımız ziyareti ucuz atlatmışız. Aslı'nın şerbet versiyonuna ablamın yaptığı likörümsü yorumları ekleyerekten anlayabildiğim budur. Yalının altındaki kayıkhaneye kim bilir ne iskeletlerle dolu. Yeni yağlanmış Çingene palamudu gibi lüferlere yem olmak da varmış.

Sıkıntı Yok

Salı sabahı itibarıyla süremiz doldu. Süremiz dolunca tabiyatıyla eve kadar geldiler. Uykunun köründe kapımızı çaldılar. Duyduk zilin sesini. Üç kişiydiler; iki yarma artı Haydar. Köpekleri vardı, kirli sakalları vardı ve bi de silahları vardı. Aslı'yı sordular. Ama Aslı yoktu. Oturdular, bekliyecek dediler. Beklediler. Salyalı Alman kurdu yüzünden kedileri içeri kapadık.

Uzunca bi süre aynı mekânda beraber kalınca ister istemez bi yakınlık hasıl oluyo. Stockholm İsveç'te bi kent adıymış, bi de psikolojide sendrom. Hafif hafif tanıştık abilerle. Muhabbete girdik. Ablam çay koydu falan. Aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlattı, ırkçı ifadeler içeren Türkçe deyim tamlamalarının kökenlerini açıkladı: Arnavut banyosu, Yahudi gölü, Acem yalanı, Amerikan tıraşı, bi de neydi, hah, Fransızların soğuk içilen çorbası, intikam! Halam rüya tabirlerinden girdi, halk arasında doğruluğuna inanılan hurafelerden çıktı: Salı günü bir işe başlanırsa o iş bitmezmiş. Çarşambaları süt içmek iyi değilmiş. Perşembeleri temizlik yapan zengin olurmuş. Cumaları evini süpüren meleklerin kanatlarını kırarmış. Ve en önemlisi, evliliğin ilk gecesi eşlerden kim önce uyursa ilk önce o ölmüş! Gittim ben yani.

Biz konuşurken salyalı Alman kurdu da Nebahat Ablamın lüzumsuz kedileriyle kapı arkasından polemiğe tutuştu. Onların sohbet de aynen şöyle gelişti:

Kediler (içeriden): Bu kapı niye kapalı?

Alman kurdu: Susun.

Kediler (içeriden): Bu kapı niye kapalı?

Alman kurdu: Kesin sesinizi.

Kediler (içeriden): Bu kapı niye kapalı?

Alman kurdu: Yeter be.

Kediler (içeriden): Bu kapı niye kapalı?

Alman kurdu: Sizinle mi uğraşıcam lan? Hav!

Böyle böyle zaman su gibi aktı geçti, gün akşam oldu, Aslı gelmedi. Beklediler, beklediler, gelmedi. Aslı bu. Ya gelir, ya gelmez. Genellikle de gelmez. Onun yerine bi telefon geldi. Patronlarıymış arayan, ben tanımıyorum tabii, zatın adını da bilmiyorum, diyelim ki Yosun Bey.

Filmimizin senaryosuna bakılırsa daha çok Yosun Paşa.

Yosun Paşamız Haydar'a h t z t bi Őiler söyledi. Lafı uzatmadı. "Peki patron," dediler. K peklerini aldılar, silahlarını arka bellerine soktular, kirli sakallarını sıvazlayarakтан sektör olup gittiler. Haydar hayvanı, çıkarken bana dedi ki, "Sıkıntı yok." Aynen böyle dedi. Bi de yılık yılık sıırttı. Çok kötü fena kıllandım. Sıkıntı yokmuş. Hade ya. Tilt oldum sıpaya. O gün güneşin doŐuŐunu da birlikte gördük, batıŐını da.

Akşam geçe kadar oturdum, bekledim. Aslı yine gelmedi. Ölüm korkusu, mafya belası derken, Şimdi de Aslı kayıp. Acı acının mayasıymıŐ. Biri gelip dalımıza kondu ya, ses edip diŐerlerini de yanına  aŐırıyor. Bi bakıyosun, yan yana, yan yana diziliveriyolar. Kapında kuyruk. Halama sormak lazım, birden fazla derdi aynı anda çekmek caiz midir, mubah mıdır?

Aslı'nın cebi sürekli kapalı. Sanırsam ki Emniyet'te kaldıydı cihaz, Necip Amca'nın komple evrakıyla birlikte. Başka arayacak, soracak bi yer de yok. Haşmet baktıydı, nası yapıyosa internette iz bırakmamayı baŐaran cinsinden benim karım. Yerine merak bıraktı, boynuma endişe taktı.

Aslı bu heriflerin eline geçmiş olabilir mi? Yoksa onu tuttular da bizi o yüzden mi bıraktılar? ŐŐkence mi ediyolar? Parmaklarını mı kırıyorlar, tırnaklarını mı çekiyorlar? Bi yerlerine bi Şey mi batırıyorlar. Őmzayı atsa da kurtulsa. Milyonu alınız, keyfimize bakarız. GeçmiŐe mazi, yenmiŐe kuzu. Ama laf dinlemez ki o. Prensip olarak dinlemez.

Dört Haftanın İlkincisi

Ailecek evdeyiz. Ablam bilgisayarını tokatlayıp duruyor, halam örgü örüyor. Ben üç günde bir yıkanıyorum. Normal statümüze döndük yani, virüs temizlendi. Güvenli modda çalışıyoruz. Sadece, ufak bi ayrıntı olarak, evin gelini kayıplara karıştı. Aslı bi haftadır yok.

Siyah takım elbiseli bambamcı abiler ortada görünmüyo. Tiyatrodan, yıkımdan, inşaattan, Yosunlardan, Yalanlı Yalı'dan da ses çıkmadı. Bu arada işler de rast gitti, hayatım TEM Otoyolu gibi yoğun akıcı, deli gibi çeviri yapıyorum bi ilaç firmasına. Tüm kontratlara uyuyorum. Verdiğim sözleri tutuyorum. Sanırım bu yüzden, ablam dünyanın sonunun yaklaştığına inanıyo. Halama sorarsanız kıyametin kopması geç bile kaldı. Bana göreyse hava hoş. Zaten her türlü felakete hazır doğmuşum, hep kıyamet modunda yaşamışım. Ne zaman isterse kopabilir. Ben hazırım. Ne var ki bunda?

Var ya, sıkıldım ama. Hani fazla nazın usandırdığı bi âşık varmış ya, o benim işte. Zaten kızın hayatını çalıp roman diye yazmışlar, biz de en iyi uyarılama senaryo dalında aday olan filmde oynuyoruz. Bi de araya karışık işler, avantür sahneleri girince dağıldı Orhan kardeşiniz. Nikâhlандık mı, yoksa mafya ailesine tetikçi mi girdik anlamadım valla. Arada bi de rezil olmalar falan.

Detay Haşmet'le Ertuğrul Bey neyse de, Sami Abi'nin önünde karizmayı parçık pinçik etmek fazla gelmiş bünyeye. Soğudum ben bu işten. Yani elimde bi kumanda olsa çoktan kanalı değiştirmiştım.

Arada da şunu öğrendim ki kural olarak çok sevmemek lazımmış. Hey sen, bu satırların okuru, beni duyuyo musun? Sakın fazla sevmek dostum, benden sana tavsiye, üzülürsün. Büzülürsün, düzülürsün. Bizzat kendim gördüm ve yaşadım. Evli erkeklerin çapkınlıklarını şimdi daha iyi anlıyorum. Barış zamanında savaşa hazırlanmak lazımmış, biz o kadar bilemedik. Ki çok şükür, bekârlığın her türlüünü yaşadım ben bu hayatta.

Hepinize yetecek kadar zaafım vardır, kabul. Öncelikle şunu söyliyim,

büyük resmi görmek istemiyorum, ilgilenmediğimden değil, kendime pek güvenmiyorum, sağım solum belli olmaz, dalarım falan, daha fazla rezil olmaktan korkuyorum. Sonra ben kuyu da değilim, içine atılan taş da. Bir ihtimal taşın suya çarpmasıyla çıkan tuhaf ses olabilirim, ama orası bile karışık.

Yorulдум ben bu kadının bir görünüp bir kaybolmasından. Her defasında alabora oluyorum, gemim su alıyor. Şüphelerim, endişelerim rüzgâr yemiş yelken gibi fora. Gelip oksijenimi tüketmeye başlıyolar. Yavaşça. Hiç acele etmeden. Boğuluyorum. Üfleye üfleye kulağımı kemiren sıçan misali. Böylece aheste bir ecel oturuyor karşıma, bakışıyoruz. Yetti ama, yetti. Yara geçerken kaşınmaya başlarmış. Benimki de geçiyor, kaşınmasından belli. İngilizce yazılmış haliyle sı-kıl-dım.

Yeni Cami'nin sifonu olsa çekmem ben artık o karıyı.

Dört Haftanın İkincisi

"Ulan Orhan, ben öleyim de ondan sonra konuş. Biz biliyoruz senin hukuk fakültesini üçüncü sınıfta neden terk ettiğini. İkiyüzlü adalet sistemiymiş, hadi canım sen de! Neydi o ticaret hukuku asistanı kızın adı, Sibel miydi, işte o bilmiş kızın çarpık bacakları yüzünden vazgeçtin avukat olmaktan sen. Önce bir güzel oyaladı, sonra baktı ki senden köy de olmaz kasaba da, gitti o akademik kitaplar basan yayınevi sahibisiyle evlendi. Orhan Beyimiz ne yaptı? İncinmiş gururu yüzünden hayata küsüp eve kapandı. Götümün dibinden hiç ayrılmamacasına."

Ablam Nebahat bu, Allah başımdan eksik etmesin, 62'den tavşan yapmayı ondan öğrenmiştim. Kendisi kamelyalı bi kadındır, artık tanıdınız siz de, ben de Kimmeryalı Conan'ım. Memnun olduk.

Gördüğünüz gibi beni itham ediyö. Normali bu. Mealen diyo ki, bi oynak aşk hikâyesini bağlamından çıkarıp bütün akademiye cezalandırmaya kalkmışım. Sonunda da ne ettiysem kendime etmişim. Hiç de öyle bi şey yapmadım. Henüz yaşamadığım bütün bi hayatı gıyabında ömür boyu hapse mahkûm etmedim. Delil yetersizliğinden beraat verdim sadece.

"Bu âlemde bi tek ben boş şişeyim di mi abla, senin için gerisi kızılı yazlı bi hikâye zati. İnsan kardeşine karşı bu kadar mı acımasız olur?"

Yanıt yok. Duymadı bile.

Hayatın tokadını yediysem n'oolmuş yani? O tokadı bi gerdanlık gibi astım boynuma ben. Ve asmamla birlikte ayıktım, kendime geldim. Çocukluk ettim. Kabul. Arada ruhen tartaklanmış olabilirim. Ama mesleği bırakmamın gönül işleriyle zinhar alakası yoktur.

Bak orada pusuya yatmış, ilave mavra çıktı diye seviniyo Nebahat Ablam, ama detaylı anlatmayacağım. Kimsenin kafasını ütölemek istemem. Çok sikko bi hikâyedir üniversitedeki gönül maceram, sonu

da resmen tırt.

Sibel'e ruh gibi âşık olduğum doğrudur. Sonra Sibel'in hamile kaldığı da doğrudur. Henüz üçüncü köprü yapılmamışken, oturup Garip Köy bayırlarından Boğaz'a baktığımız kesinlikle doğrudur. Biz birlikte Boğaz'a bakarken Sibel'in karnındaki çocuğun babasının ben değil de, o alçak kitapçı Kenan olduğu da, maalesef, doğrudur. Bi salaklık etmiş olabilirim ama yekten salak diilim. Durumu anlayınca olay yerinden ayaklarım kıcıma vurarak uzaklaştım. Biraz fazla uzaklaşmışım, mümkündür, takılmayın. Ne var ki bunda? Unuttum gitti, siz de unutun, herkes unutsun bi zahmet. Ben hepsini gömdüm. Uzun idmanlar ve inatçı bir alkol rejimi sayesinde gömdüm. Bütün bi hukuk eğitimini cam toplamak için şehrin değişik yerlerine bırakılan geri dönüşüm kumbaralarının en dibine sakladım. Üzeri hep cam kırıkları.

"Orhan vardı ya Orhan." "Hangi Orhan?" "Bizim Orhan ya, Sibop Orhan." "N'olmuş Orhan'a?" "Ölmüş la ölmüş!" Olsun. Ölsün. Hem nam dediğin nedir ki? Bi gün yürür, iki gün yürür, üçüncüde yorgun düşer. Hanidir bi insan diil de bi eşyayım ben, ablama ait. Bi mal. Ben Orhan, vicdanlı hödük. Ücretsiz otopark. Amipli dizanteri. Sakalı helezon şeklinde kıvrılarak çıkan seçilmiş salak. Zombiyle vampir karışımı, zompir.

Belki de ben gerçekten öldüm. Ölüden hüküm düşermiş. Artık özgürüm. İstediyimi yapabilirim. İstediyim yalanı atabilirim. Yine de ölür ölmez konuşmamak gerekir. Bu kez çenemi tutmanın bi faydasını görürüm belki.

İçmek mi? Haa, bakın o irtifada uçmayı biraz öğrendim naçizane. Elde kadeh çok şişe yendim ben, epey savaştım alkolle tünediğim bar taburelerinden. Şimdi mermileri doldurmuşum çakmağıma, her sigara yakışta samimi bir hevesle beynime doğru emiyorum.

Halam öğretti bu unutma tekniğini. Adı tevekkülmüş. "Olan olmuştur oğlum," dedi, "olacak olan da olmuştur." Ben de inandım. Neden, bilmiyorum. Kendimden son derece emin değilim. Ne derse inanıyorum.

Ablamın sayesinde karnım tok, sırrım tek: Aslı'yı özlüyorum.
Gözyaşım olmuş seksen, bütün heveslerim söndürük. Çeviri işi de fena halde yalan oldu. Kafamı toplayamıyorum.

Nasıl mı hissediyorum? Ohooo, mükemmele yakınım. Hayatım ufak ufak kanalizasyona karışıyor... İki hafta oldu. Aslı yok. Fatma'nın eli gibi açılmışım ona. O ne yapmış? Basmış gitmiş. Haklı tabii gitmekte. O kadar farklıyız ki. O marmelat, ben reçel. O komposto, ben hoşaf. O koncerto, ben fasıl. O tam bi yanıcı madde, bense uygunsuz içerik. Olamadık işte. Şimdi önümde iki bardak duruyor. Bi bardaktan çekiyorum, öbürüne kül serpiyorum. Arada bardakların yerini değiştiriyorum.

İstatistiklere göre kanserin yüzde sekseni geri dönüyomuş, terk eden sevgililerinse sadece yüzde yirmisi. Gelmezse ne olacak? Hiiç. Olacağı bu. Başka ne olacak? Bu arada şunu da anladım ki ablam, benim gerçek ablam değilmiş. Ölmeyen babammış, olmayan amcam. Arkamdan gelen o biktırıcı anne sesiymiş: "Orhaaان!" "Hangi Orhan?" "Bizim Sibop Orhan'ı bildin mi?" "Bildim, bildim." "Harbi öküzdür, güvenebilirsin ona, eğer karısı değilsen tabii..."

O gemi gitti şimdi, bak bok gibi evli kaldım. Üzerimde bir mağdur kefeni.

Dört Haftanın Yedincisi

Aslı gelse, Şu bulutu tut getir bana dese, ânında bulut kapıda. Uçarım be uçarım. Bir bulut helvası yaparız. Bulut Şekeri kaynatırız. Kına gecesinde dağtırız. Evde kalmış kızların, hâlâ inatla aşkı arayan aptalların avuçlarına damga gibi basarız. Sahi, kınayı da unuttuk.

Saatlere bakamıyorum, saatler yabancı bir zamanı damıtıyor. Tam havaya girmiştim, kendimi bi Şi zannediyodum ki karım kayboldu. O gidince yine aklımı yitirdim, ayaklarımı bulamıyorum. İnanması zor ama, hissedemiyorum seni Aslı. Duvarların öyle kalın ki geçemiyorum senden tarafa. Tut beni, bana yardım ve yataklık et.

Yalnızken yataklara sığamıyorum, kalbim kanıyo. Uzakta olan sen değilsin, benim ruhum Aslı. Gözümü açmadan bana görünensin Şimdi. Beni sürükleyip bu karanlığın üzerine bıraktın.

Zati depresyonperest bi mizacın insanıydım, iyiden iyiye olunamazcılık akımına kapıldım. Öyle olunamaz, böyle olunamaz. Misal, dün bi Şey hatırlamıŐtım. Hatırladığımı pekâlâ hatırlıyorum. Ama ilginçtir, neyi hatırladığımı hatırlamıyorum. Mühim değildi gerçi, ufak bi Şi, teferruat. Fakat çok iyiydi. O Şeyi hatırlamak çok iyi gelmişti bana. Uzun süre önce kaybolan Şahsi bir eşyayı tesadüfen bulmak gibiydi. Hatta Şu an bile işe yarıyor. Ne olduğunu hatırlayamadığım bir Şeyi hatırladığımı hatırlamak bile tek başına işe yarıyor. Okkadar muhtacım yani: sana Aslı, sana.

Mutfaktaki böceğe isim verdim, onunla dertleŐiyorum. Beni dinlesin diye önüne pilav koydum, gitti bütün sülalesini çağırđı geldi. Şimdi hepsine birden anlatıyorum.

Sürekli uçak modundayım, kimse bana ulaşamasın istiyorum. Dünyanın varlığımdan haberi yok. Arada Haşmet arıyor, açmıyorum. Ben adam değilim be Haşmet. Beni boş ver, beni doyur, beni gezdir, eğlendir, iltihabımı akit. Sonra katla köŐeye koy. Sakın bir Şey isteme.

Sadece ruhen değil, fiziken de bittim ben. Suratımdaki kıllar iyice uzadı, azıdışımı yuttum. Durmadan zurna oldum abijiim, sonunda karacığerim iflasın eşiğine geldi. Muhtemelen bu yüzden feci kaşınıyorum. Sanki camyününden örölme bi göynek giymişim de, durmadan hatır hatır derimi yoluyorum. Üreme organım idrar kamışından ibaret kaldı. Tuvalette geçirdiğim sabah seanslarından bir türlü randıman alamıyorum. İkınmaktan gözlerim acıyo, basurum bi karış dışarı çıktı. Karnımdaki gürültüler kafamdan geliyor olabilir mi?

Çocukluğuma geri döndüm, orası daha iyiymiş: "Orhan, bak şimdi geliyor terlik!"

Otur oraya dendi mi üç gün yerimizden kalkamazdık. Kalkıp ne yapacaktık ki? Açardım kitabımı okurdum paçalar gibi. Bendeniz Romankeş Orhan Paşa. O zamanlar çocuk aklımızla bi tek bizim ev mutsuzların yuvasıymış sanıyoduk. Büyüyünce anladık ki bütün evler öyleymiş, zengin fakir fark etmezmiş, biz istisna değilmişiz. Doğrusu yanlışı yokmuş bu işin.

Motosiklet baktığın yöne gidermiş, biz öyle hep önümüze baktık. O yüzden de hayatımız sürüncemede kaldı. Sokak köpeğinin gözündeki korunaklı hüznü niyeysel, işte tam da o yüzden mağdur kaldık, yani hiç yoktan. Çarşambanın sel alınışı, salının sallanışından belliymiş. Bi daha da düzeltemedik hayatla aramızı. Zenci değil de, elhamdulillah, fekat nasıl desem, biraz kirli bi beyazdık işte. İzahı zor diil, ramazan dediğin evimize pide getirirdi, o kadar.

Sorumsuzca geçen yıllarda pek değişiklik olmadı. Esaslı bi yazılım güncellemesi yemedik. Evet götüm büyüdü ama elim bollaşmadı. Hep para hesabı yaptım. Ceylan ceketinden kanepelere şöyle rahat rahat yayılamadım bi tur.

Ablamın dediğine göre Türkçede çekimsiz fiil olmazmış. Çekimsiz olanlar fiilimsilermiş sadece. Ben de bir fiilimsiyim işte. Hani şu "lar'dan biri"yim. Hiç kimseyle herkes arasına sıkışmış.

Söylemiş miydım, film içinde film yaşıyor gibiyim. Senaryo çok çetrefilli, üstüne bi de montaj setinde sahnelerin sırasını karıştırmışlar

sanki. Sabahtan akşama seyrediyorum, çözümedim. Katil kim? Yoksa ben miyim? Yoksa ben uşak mıyım?

Klasiğin hastasıyım, moderne de boş değilim. Ne var ki, insana yalnızken içtiği malt, seyrettiği en baba kült bile batıyor. Sabah kalkınca da hiçbir şey hatırlamıyor. Başroldeki Anthony Hopkins miydi, yoksam Anthony Perkins mi? Vat 69 mu içtim, Route 66'ya mı çıktım, belirsiz. Trenin gara gelişinden çok sonra oynatılıyor bizim filmimiz.

Bazen de kendimi yaşlı hissediyorum. Biraz kül, bolca duman. Sanki Celal Bayar'ın öldüğü yaştayım. Adım metruk, göbek adım ihtiyar. Aradan yıllar geçmiş. Bir de bakmışım Aslı artık o âşık olduğum bombastik kadın değilmiş, yaşlanmış, götüne dönmüş. Ben de ben değilmişim. Şu Angelina Jolie-Brad Pitt halimiz geride kalmış. Selim Naşit'le Adile Naşit'e dönüşmüşüz. Onlar kardeş miydi yoksa? Daha iyi ya. Biz kardeşmişiz. Evlenememişiz. Ya da Münir Özkul ile Aliye Rona olurmuşuz. Kartallar Yüksek Uçar'daki Sadri Alışık ile Selda Alkor da olabilir. Üçkâğıtçı Banazlı İsmail ilen acımasız Hanım Ağa'nın imkânsız aşkı. Na-na-na-nam.

Unutma bahçesine sığınabiliyorum, geçmişten bi örtü çekebiliyorum üzerime. Ama gelecek? Ne düşünsem olmuyor. Çocukluğumdan beri geleceğe bi türlü ısınamadım. Sonuç olarak şu anda yaşıyoruz. Yaptıklarımız ve yapamadıklarımızla. Sadece bu var, ötesi boktan bi yalan.

Mutsuz erkekler daha evliymiş.

Mirasçı Avcısı

Karım dört haftadır arazi. Bu da takvimlere göre bir dünya ayı ediyor. Boşa geçen bir ay. Hayattan dört hafta alacağım oldu. Arada aklım biraz başıma geldi. İyileşmeye yüz tuttum. Tedavi görüyorum. Artık dokunsanız ağlamam. İçkiyi azalttım. Salim kafa ayık vücutta bulunasıymış. Görecez bakalım. Tabii olup bitenleri düşünmeden edemiyorum, ama ne var ki bunda?

Özgüvenim o kadar zayıf ki hemen gelip Aslı'nın beni sevip sevmediğine takılıyorum. Ablamın ne kadar haklı olduğuna. Dünyanın en gözden düşmüş bekâriyken neden gelip beni bulduğuna. Neden beni seçtiğini sorguluyorum, tekrar tekrar. Vardır bi sebebi mutlaka. Bi çıkari olmasa... Daha önce de düşünmüştüm bunları. Hem de kaç kere. Beni avukat sanıyodu ya, hukuk konusundaki uzmanlığımın peşindeydi... Ne uzmanlık ama. Hem manyak mı bu kız? Çok sıkışsa bastırır parayı tutar bi avukat. Di mi ama. Mahkemelerde miras davası takip ettirmek için dünya evine mi girilir? Girilmez.

Biliyorum, güneşin altında hiçbi şey kolay olmuyo. Ama her şeyin bu kadar da zor olması ŞART mıdır ya müdür?

Saat yedi olmuş. Açalım bari aptal kutusunu. Akşam ajansını alalım. Normalde ben televizyon seyretmem. Sadece haber seyrederim. Zaten kanallar berbat, haberler hepsinden berbat. Bu bir avantaj. Akşam ajansından vazgeçemiyorum. Babadan oğula geçen tiksiniç bir miras. Başkalarının dertlerini, dünyanın belasını dinleyerekten kendi dertlerini unutmak. Kendi kısır iyiliğinde, yaşamla giriştiğin satrancın gelip bağlandığı kör olası pat haliyle avunmaya çalışmak... Kötüyüz be, resmen kötüyüz.

Ben televizyonu açınca halam pencerenin önündeki tahtından kalkıp söylene söylene içeri gidiyo. Kıymet bilmeyene kıyamet kopacakmış, öyle diyor. Karakter atıyo kendince, çünkü ona göre evde misafir varken televizyon açmak misafire ayıptır, bi de Nordmende değilse yazıktır evladım. Evde yabancı kimse yokken bile televizyon yarım seyredilecek bi şeydir. Şöyle yandan yandan. Tam karşıdan bakarsanız televizyonun içindeki kötü cinler çıkıp gelip size de yapışır, içeri

eker. Poltergeist 1, yapım yılı 1982, IMDb skoru 7,4.

İlk haber yangın. Tp devrilmiş, perde tutuşmuş, çocuklar yanmış, büyükler kurtulmuş. Çok yazık. Evlat acısıyla dalga geçilmez.

İkinci haber bir cinayet. Adam hapisten çıkmış, aceleyle evine gitmiş, karısını bıaklamış. Küçük oğlunun gözü önünde hem de. şimdi sen bu veletten hayır bekle. Ancak korku filmlerinde figüran oynar. Onu Poltergeist 3'e kast yazalım.

nc haber intihara benziyor. Denizden ceset çıkarmışlar, genç bir kadın. Yüzünü gstermiyolar, başı da çok kalabalık. Ulan bu Aslı olabilir mi? Okyanuslarım aniden kabarıyor. Ya satış sözleşmesini zorla imzalattıp sonra kızı denize atmışlarsa. O kadarına da cesaret edemezler herhalde. Yakarım sizi lan, hepinizi, topunuzu yakarım. Ama darp izi yok diyor dış ses, cesedin cebinde intihar notu bulmuşlar. Aşk acısına dayanamamış. Aslı değildir o zaman. Ne aşkı, ne acısı. Değildir di mi? Değildir, değildir.

Sonra manyakça bi ihtimal geliyo aklıma. Ya bu kız, Aslı yani, haberdeki kız diil, koca diil de bi çeşit mirasçı arıyoduysa kendine. Malı üstüme bırakıp buralardan tymektiyse niyeti. Babasının vasiyeti sonuçta onun için ağır bi yk. Bu yükü devren kiralamak noktasında hukuktan az buçuk anlayan bi sersem koca bulunsa... Ama bu koca saf olacak, biraz enayi olacak, bi de cinsel açlık yaşayacak... Tam bir ayran budalası, en açık ağızlısından. Tipi, muhiti mühim diil. Nefes alsın yeter. Bu profilde bi koca adayı bulmak zor mu? İşte Orhan, bendeniz buradayım. Emirinizdeyim efenim. Aranan kan bulunmuştur. Aslı da öldü ayağına yatar, izini kayboltturur, basar gider. Belki Viyana'ya geri döner. Ya da başka bi galaksiye. Artık nereden geldiyse. Kaamadı mı, ölüm diye bi şi var. Hiçbi şey yapamasa ölür. Her şey yine benim üstüme kalır. Ondan sonra uğraşsın Orhan.

Aslı, bak şimdi beni iyi dinle. Eğer planın buyduysa, hayatının ışkasıyım ben. Senaryo gereği malı bana bırakıp arazi olduysan, büyük sıçtın demektir. nında dişlek Burak'ı avukat tutar Yosunlar İnşaat Hizmetleri'yle atır atır pazarlığa otururum, net. Yetkim dahilinde olsa şu an bile alırım ben o parayı, otururum aşağı. mrm boyunca nakit derdim kalmaz. Evden çıkmam, televizyonunun karşısından

kalkmam, çekilmiş çekilecek bütün uzun metrajlı filmleri seyredirim. Karpuz yata yata büyümüş. Dört dönüm bostan, yan geldim Orhan.

Bi kere etik metik tanımam ben Aslı. O hayal ettiğin davranış biçimi bi haz meselesidir. Yani tadına varacan doğru olanı yaparken, ancak öyle yapabilirsin. Yoksa sokma akılla, öğretilmiş doğrulukla peynir gemisi yürümez. Bende öyle bi zevk, öyle bi tutku yok. Bunu da bilesin.

Şu âna dek yapıp ettiklerimin tek sebebi de sensin.

Benim pozisyonum senden yana olmaktı sadece. Ne yaptıysam sana yardım için yaptım, inandığımdan diil. Tamam, karımsın. Ama beni bırakıp gidersen bitersin. Yok tiyatroymuş, sanatmış, vasiyetmiş... Bunlar felan hiç ipimde olmaz. Mirasına konarım, kırk gün sonra da evlendiğimizi bile unuturum. Bu film bütün sinemalarda oynuyo Aslı. İnsanlar öyle ya da böyle ayrılıyo. Giden yolunu, kalan yerini biliyo, işte o kadar. Burcumu küçülttüm, teke oldum. İnatçılım lan artık ben.

Belki Aslı ölmemiştir, kaçmamıştır. Sadece benden sıkılmıştır. Olabilir. Zaten önce evlendik, sonra tanıştık biz onla. Hemen de boşanırsın. Bir şeycikler olmaz. Boşanırsak bir tırnak makası bile vermeyeceğim Aslı'ya, "Al atını, sikerim tımarını," diyeceğim.

TRT'de haberler bitmiş, ekranda playback yapan bıyıklı türkücü ağzını oynatmayı bırakınca stüdyodaki konuklar, tribündeki seyirciler, hepsi birden sahte bir şevkle alkışlıyor. Babam olsa bağırdı oturduğu yerden: "Alkışlayın ulan!"

Bense alkışlamıyorum. Şöyle diyorum:

"Sıkıldım senden sahtekâr. Hadi sen git, başkası gelsin."

Elimin Üstünde Kimin Eli Var?

Gündüz gözüyle görünce daha iyi anladım, aslında üçüncü köprünün inşaatı neredeyse bitmiş. Ormanın yarısını kesmişler, çukurları doldurmuşlar, tepeleri düzlemişler. Artan mendil kadar yeşilliğin üzerini de bir karış tozla kaplamışlar. Bu sayede görünmez yeşil yapmışlar. Aferin size, çok güzel olmuş! Bi tek bağlantı yolları kalmış. Onlar da bitince en güzel olacak, hiçbir şey görünmeyecek. Sıkın boğazını bu şehrin, sakın nefes alamasın.

Martı Taksi'nin deneyimli şoförü yolları ezberlemiş, uçuruyor Dacia'sını. Ağlamış Dede Kabristanı'nın önünden tam gaz geçiyoruz. Şahsen benim favori mezarlığım burası, ama Aslı'yı aramak için yanlış yer. Demirciköy'e gidiyorum.

"Kabir ziyareti Türklerde gelenektir," diye konuya girdiydi halam. Necip Bey rahmetlinin neredeyse kırkı çıkıyomuş... Aslı adamcağızın duasını yaptırmayı ihmal etmiş olabilirilmiş... Kız yabancıymış, buraların âdetlerini ne bilsinmiş... Görev bana düşmüş... Gidip köyün camisinin imamını bulaymışım, avucuna üç kuruş sıkıştırıymışım da adamcağızın duası gıyabımızda yapılaymış... Akraba sayılırmış Necip Bey. Ayrıca mezar da kim bilir ne haldeymiş, gidip bakarak olmak icap edermiş.

Halamın meramını pekâlâ anlıyorum. Bana önerdiği şey bariz şekilde yerel istihbarat çalışması. Dua bahanesiyle imamlarla tanış olmak, adamı önce rüşvetle kendime bağlamak ve sonra da camiye gelip giden cemaat sayesinde Aslı'yı radara sokmak. Böylece kayıp-kaçak oranı son derece yüksek olan biricik karım Demirciköy'ün eteklerinde yıkılmayı bekleyen eve uğrarsa derhal haberdar edilmek. Hiç fena diil, di mi?

Kural tanımayan müminler örgütüne üyedir benim halam. Hissikablelvuku ile bilmek, tevekküllen beklemek falan derken, olmadı, gerekirse, bürokrasi çarklarını biraz yağlamak... Tavır bu.

"Hala git başımdan," diyorum, "bana ne el âlemin mezarından. Bunca

senedir gidip kendi ana babamın mezarına bakmamışım, yüzük akrabasının kabrini ziyarete gitmek de nereden çıktı."

"Orhan oğlum, diriye gülmezsin, ölüye ağlamazsın, sen ne biçim adam oldun. Biz sana böyle mi öğrettik? Ölüm nimettir, hepimize layıktır. Bugün varsak yarın yoğuz."

Bakıyor ki duygu sömürüsüyle gönderemeyecek beni, anfisini yalvarma tonuna ayarlıyor, işi yumuşaklıkla halletmeyi deniyor:

"Hadi Orhan oğlum, kardeşimin emaneti, hadi kalk ayağını giy, bağırsaklarını topla. Git köyün kahvesine otur. Konuş, tanış, biraz insan arasına karış. Yolda gördüklerine, tanımasan da Allah'ın selamını ver. Selam vermek sünnet, almaksa farzdır."

"Ben kime selam versem borçlu çıkarım be hala."

Tatlı tatlı kızıyor:

"Sus bre zındık! Ağzını hayra, kıcını da karşı bayıra aç."

Öyle bi tutturdu ki sonunda dayanamadım. Büyük sözü dinledim, kalktım geldim. Yeter ki çenesi kapansın. Hem biraz oksijen belki beyin fonksiyonlarıma da iyi gelir. Demirciköy'ün mezarlığı pek küçüktü, görünce hatırladım. Zaten kabristanın ortasından plaja giden yolu geçirmişlerdi. Bu rezaletle karşılaşınca yine aynı şekil dertleniyorum. Yuh be, zenginler villalarına rahat gitsin diye köyün yedi ceddinin üzerine asfalt dökmüşler.

Necip Tekbulut'ta bi değişiklik yok, aynı bıraktığımız gibi, öyle yatıyo. Çelik Gülersoy'un ayakucuna uzanmış. Başına bi taş getirip koymuşlar, hayatının tarih şeridine isabet eden sınırları belirginleşmiş: 1926-2016. Başka da bir şey yapılmamış, toprağın çökmesi bekleniyor herhalde. E bi lahit lazım tabii. Ama o işi kimin yaptıracağı belli diil. Tiyatroyu nakde çevirsek gelen parayla helalinden bi türbe ısmarlardım Necip Amca'ya. Doğrusu çok tuhaf kaçardı, merhum da

bunu tercih etmezdi herhalde. Çünkü o zaman iyicene bok yoluna gitmiş olurdu adamcağız. Kurtarmaya çalıştığı tiyatronun satış hasılatıyla ebedi istirahat ederdi. Sezar'ın hakkını mezara gömerdik, taşına da Necip değil, Niyazi yazardık. Hihoyt.

Ortalıkta çiçek felan yok. Öyle Amerikanya filmlerindeki gibi tatloş bi buket getirip bırakan olmamış, ne de olsa bizimkisi yerli ve milli bi yapım. Aslı'nın bu kabristana uğradığına dair hiç iz bulamadım. Eve de bakiim buralara kadar gelmişken, hiç umudum yok ama, belki Aslı yine oradadır. Salındım yokuş aşağı, Sanatçılar zamazingosuna kadar uzandım. Bu kuytu yollar sanırsam her daim boş duruyo, takati olan yürüyo. Nisan ayıyla birlikte hava epey kırılmış, Karadeniz'den kopan ayaz adamın ciğerlerinde patlamıyo. Neydi o şubat soğuğu ayol.

Kokumu alan köy köpekleri önce iyice bi havladılar, sonra bi güzel kaşındılar, rahatladılar, tekrar yerlerine yattılar. Sitenin girişindeki güvenlik kulübesinin önünden emin adımlarla geçtim, ilişen olmadı. Bakımsız evlerin bazılarında havuzlar yeşermiş. Çok asitli yağmur yağdı ya, suların pH oranı alçalmıştır, yosun yapmış.

Aslı'yla kaldığımız villa kapalı. Ev yumulmuş bir göz gibi, içinde hayat belirtisi yok. Orada baş başa geçirdiğimiz saatleri anıyorum. İçim yanıyo. Erotik megalomanik hezeyanlarım geri geliyo. Karıcığımın o güzel teni, uzayıp giden bacakları... Ah bea! Kapıyı zorlasam gireceğim, ama elimi sürmedim. Balayımız sayılırdı burada geçirdiğimiz günler. Balayının yandan yemişiydi. Ama güzeldi bea.

Açık havada yürümek iyi geldi. Hadi biraz daha gideyim, denizi de göreyim, dedim kendi kendime. Dalga seslerine doğru akan dereye karışıp sürüklendim. Çok yakınmış gibi geliyor ama diil. Bayağı bi gittim, sonunda deniz kıyısına çıktım. Yalnız unutmuşum, burası fırtınanın gözüymüş. Küfür küfür esiyo. Güneş de çekildi. Tilkinin bakır ettiği yere gelmişiz, haberimiz yok. Terli terli durmayayım, kapalı bi yer bulmam lazım. Neydi şu lokantanın adı? Hah, Uzunya.

Ânında uçan bi garson gelip masanın başına konuyor. Erdal bu, Necip Amca'nın elemanı. Suyu istemeden getiriyor, kadehe dolduruyor. Siparişe girişmeden önce kafaya dikiyorum sıvılaştırılmış hidrojeni. Hemen itiraz ediyor.

"İçme öyle suyu be karnına gidecek."

Kıl kıl bakıyorum. Sen kimin evini arıyorsun be adam? Sonra halamın nasihatleri çıkıyor zihnimde. Bu kadar kilometre yaptık, gelmişken diplomatik temaslarda da bulunayım. Belki bi şi çıkar.

"Kabristana uğradım da, Necip Bey'in mezarına," diyorum.

"Taşı gördün mü? Ben koydurdum."

"Çok güzel olmuş, iyi düşünmüşsün Erdal Bey."

Adama sen diye hitap ettim ama beyliğini teslim ettim. Yandan çarklı bi nezaket, tam sana göre oğlum Orhan. Mezar taşı yaptırmış, başına taç gibi kondurmuş Necip'in. Böyle bi durumda ne denir ki, eline sağlık mı? Muhabbete girdiğime pişman oluyorum. Halkla direkt temas etmek hiç bana göre diil, meylleşseydik daha iyiydi. Bi şey bilse zaten söyler bu Erdal. Bilmese de sorar, ki soruyor:

"Aslı kızımız nerede?"

Ah nerede, vah nerede? Bilsem ne işim var buralarda. Öte yandan eziklik yapmak da istemiyorum. İsyan günleri geride kaldı. Artık kendimdeyim.

"Anne tarafından bitakım akrabalar var da, onlarla Umre'ye gönderdim Aslı'yı."

"Ayrıldınız mı yoksa?"

Erdal Bey, senden de hiçbi şi kaçmıyo yav. Ne yapıcaz biz senin bu neşter zekânı?

"Yoo, nerden çıkarıyosun ki şimdi. Biraz ayrı düştük, o kadar."

Beni bırakıp camdan dışarı bakmaya başlıyo, gittikçe daha koyu bir siyah giyinen Karadeniz'e. Karadeniz harbiden kapkara, kim koyduysa doğru koymuş adını. Açıkta bekleyen bir gemi var, ışıkları solgun. Muhtemelen Boğaz'ı geçip sıcak denizlere inmek için izin bekliyor. Doğru düzgün bi kılavuz kaptan alsa bari. Yoksa benim gibi kaybolabilir İstanbul'un şizofren lodusunda. Kılavuzu karga olanın burnu boktan çıkmıyo. Erdal Bey o karanlık pencereden bakıp gördüklerini dilimize tercüme ediyor:

"51'de Nâzım Türkiye'den kaçarken tam buradan binmişti Rumen şilebine. Oradan ver elini Bükreş. Kaç gün sonra duydular koca şairin memleketi onlara bırakıp gittiğini."

Böyle duvar pası yaparaktan bana bi şey mi ima ediyor aceba? Eğer öyleyse mesajları çok dolaylı kaçıyo, hepsi güvenlik duvarıma takıldı kaldı. Cumhuriyet dönemi siyasi tarihi konusunda bilgim... bildiniz, deniz seviyesinde. Ablam olsa kesin laf yetiştirir ve fakat ben yanıt veremiyorum. Bunun yerine onun baktığı tarafa çeviriyorum yüzümü. Belki Erdal Bey'in görüp geçirdiklerini ben de şey ettiririm... Karadeniz'e baka baka kararıyorum.

"O sırada yeni doğurmuş Münevver. Kucağındaki Mehmet henüz bir yaşında var yok..."

So what Erdal Bey? Münevver'in lohusalığının konumuzla ne alakası var? Aslı da beni bırakıp Panama bandıralı bi kuru yük gemisine mi atladı buralardan aceba? Yoksa hamile miyim? Kendime yeni bi eş bulup dünya evine girmeden iddet müddetini beklemem mi gerekir? Nesebimiz birbirine karışmasın hesabı.

Arada dertli dertli nefeslenip vuruyo son darbesini: "Birçok giden memnun ki yerinden, çok seneler geçti, dönen yok seferinden..."

Ben cevap vermeyince ısrar etmiyo. Sipariş de almıyo. Gidip rakı getiriyor, bi de lakerda kestirmiş, rahmetli Necip Amca'nın öve öve bitiremediği torik lakerdası. Kadehimi doldururken altyazı geçmeyi de ihmal etmiyor dalına bindiğiminin Erdal'ı:

"Bu rakıyı aslında eczanede satmaları lazım. İlaç bu ilaç."

İşte bu lafa içilir. XX larç bi yudumla onaylıyorum farmakolojik önermesini. Adam tam bi tripadvisor ya. Hiç durmadan yol gösteriyor yeni nesle. O nesil ki yükselemiyor. Kendi içine çökerek alçalıyor her dakika. Benim misal, bilinirliğim artsa da marka değerim accaip zedelendi. Bilmeyen kalmasın, benim adım Sibop Orhan. Müşteri sadakatim sıfır. Hem kurumsal hem bireysel olarak dibe vurmuşum.

Kusura bakma halacığım, biliyorum, senin için bu dava uğruna istihbarat alan da veren de şerefli, ama bu akşam içime ateş suyu dökmem lazım. Dökecem ki ateşim sönsün. Hiç temas havasında değilmişim. Hapı yuttum, bari rakı da beni uyutsun.

Erdal Bey anlıyor ki muhabbetim çok kofti, söylene söylene çekiliyor masamın başından:

"Balıkla doyulmaz, balığa doyulmaz..."

Uzunya'da deniz kenarında oturup kuzeye bakıyorum. Ben ne istiyorum, neyin peşindeyim, lütfen söyler misiniz bana? Nasıl oluyor bu işler, bilmiyorum. Bildiğim şu ki, dünya mars olmuş. Ben de beraber.

Bu akşam Aslı'nın gelip beni bulması, Rus Kazaklarının uzun gemilerine atlayıp Kilyos sahillerini istila etmesinden daha düşük bi ihtimal. Ama güzel bi ihtimal.

Seymen FM

Kim bilir? Sami Abi bilir. Kesin bilir. Bilmesi icap eder. Haşmet vasıtasıyla bana kim ihtar göndermişti? Sami Abi. Necip Amca'nın manitunun yeşil çayırlarına çıktığı gündü, it izi kurt izine karışmıştı, fazla ciddiye alamadık. İfademizi alan komiser kimin selamını iletmişti? Sami Abi'nin. Belki de onun sayesinde atlattık bazı badireleri. Demek ki olayımıza vâkîf, demek ki mevzunun köküne inmiş.

Gideyim Sami Abi'ye, bu ricayı yapayım, bilmecemizi çözsün. "Sami Abi, ne olursa senden olur, arifeyi gördük, bayramı göstermediler," diyeyim. Yüzüme söylesin, arkamdan konuşmasın. Bakalım kıcımızın deliği ne kadar büyüdü. Ama önce eziklere iyi gelen bir merhem bulup iyice sürüneyim.

Bu sefer Haşmet'i almıyorum. Çocuğu yeterince avare ettik. Otursun geçen gemileri saysın Boğaz'dan. İşte yalnız geldim, tekim Sami Abi. Teke tek. Kral ve ben. Lap diye dalıyorum yazıhaneye. Orhan'ı tanıyor, beni yani. Selamlaşıyoruz. Daha doğrusu ben ödemli sesimi kontrol edemediğimden çok saygılı bi selam nidası çıkartayazıyorum, o da almış gibisinden bi el hareketi yapıyo. Buyrun bakalım, daha ilk dakikadan bir sıfır geriye düştük. Şu hayatta kimseye zararım... yoktur diyeceğim, olmayacak. Zararım vardır ve kendimedir. Ne yapsam kendimi daha kötü hissediyorum. Ne denesem yan yatıyo, ne söylesem çamura batıyo. Olup biten her şey benden, benliğimden alıp götürüyor. Kuzu gibi beklemeye başlıyorum.

Hayatta her türlü geyiği yaptım, her türlü neşeyi tattım sanırdım. Ne büyük yanılgıymış. Sami Abi'nin makamında kendimi çok bi çömez hissediyorum. Kendisi bi kere İzmir'in şirin bi ilçesi olan Girit'ten mübadil. Oraların havuzundan beslendiğinden zahir, Olympos'ta oturan Yunan tanrıları gibi yakışıklı, dağ gibi bi adam. Genetik potansiyelinin hakkını vermiş. Dişlerine kadar da bronzlaşmış, nisan ayında nereden geliyosa bu enerji artık. Sokakta görseniz İspanyol sanırsınız.

Anlaşılan abimiz doğuştan gelen bu imaj avantajını çok iyi

değerlendirmiş, âlemin kışına parmak atmakla kalmamış, dilenci vapuru gibi her memlekete uğramış, yedi iklim dört bucağa yelken açmış. Yalnız bi kötü huyu var, Güliwer gibi seyahatlerini ayrıntısıyla anlatmadan duramıyo. Her muhabbette dünyanın çevresini kırk kere dolanmasa rahat etmiyo:

Selanik'in yanında at götünde sinek bile değilmış Atina. İtalya'nın köyünü İsviçre'nin şehrine tercih edermiş abimiz. İsviçre'de akşam saat dokuzdan sonra sifon çekmek, on buçuktan sonra osurmak bile yasakmış (ki ben olsam her gece bütün yasakları delerdim). Dünyanın en güzel kadınları Taylandlı erkeklermiş, onların da bütün kabilesiyle cima etmiş. Slav ırklarındaki özgürlükçü seksin sebebi Hitler'miş. A bak, Hitler büyük adammış. Sadece Rusya'da tam yirmi milyon erkek öldürmüş. E sağ kalanlar da paylaşmayı öğrenmiş bu sayede. Fekat şimdi Çin geliyomuş Çin, aklımızı sikecekmiş Çinliler.

Kız istemeye sikan ayakkabıyla gitmiş damat adayı gibi kıvranıyorum. İçim içimi ham yapıyo. Mevzuya giricem ama, nefes almıyo ki mübarek Sami. Kendine özgü dönerli bi konuşma sistemi oluşturmuş, kıtadan kıtaya hop diye atlıyo. Ahtapot döver gibi beni bi o yana savuruyo, bi bu yana. Görüşmeyeli epey bi laf biriktirmiş, hepsinin belini teker teker kırmadan susmuyo. Sabırla bekliyorum. Dileniyorsan çeneyi tutmasını bilicen. Tıraşa geldiysen heykel gibi oturup bekliycen. Hem onu dinlerken genel kültürümün bölüne bölüne çoğaldığını, içimde genleştiğini hissediyorum, ne var ki bunda?

Nihayet seksen gün doluyo da, Sami Abi'ylen çıktığımız devriâleme ara veriyoruz. Bi sigara yakıp masadaki telefonun ahizesini kaldırıp kulağına götürüyo. Sonra bi şey yapmadan, herhangi bi numara falan tuşlamadan tekrar yerine bırakıyo. Hat var mı diye arada kontrol ediyö herhalde. Hani birisi tarafından aranacak olsa, çalacağından emin olmak ister gibi. Bu işlemi de tamamlayınca bana bakıyor. Varlığını unutmuş da, ilk kez karşılaşmışız gibi:

"Lan yaprağım. N'oldu yine?"

İşte bu, Türkçemizin en güzel sohbete giriş cümlelerinden biri... Nerde görsem tanırım kendisini. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim Sami Abi. Çok belli ki uzatmaları oynuyoruz. Her an orta

hakem maçı bitirebilir. Elimi çabuk tutayım. Ama içimdeki fırlatma kendine hâkim olamıyo, bizzat bana yani, gayriihtiyari bi mahalle sarmasıyla yanıtlıyorum bu soruyu. Gafin gelişi böyle bi şey olsa gerek:

"Abi alma ağzına öyle şeyler."

Benim söyler söylemez bin pişman olduğum şey adamın hoşuna gidiyor, iyi mi!

"Efferin len. Reflekslerin iyi. Spontan laf çakabiliyorsun. Tuttum seni."

Acemi şanssı diye buna derler. O dakkadan itibaren bana temiz iki nefeslik mesafe tanıyor. Ben de fırsat bu fırsat, başlıyorum anlatmaya. Tiyatro olayını, miras durumunu, Yosunlar İnşaat denen cinayi şebekeyi, Necip'in şهادetini, Aslı'yla Yalanlı Yalı'da içtiğimiz ahududu şerbetini, eve gelip ablamın kedilerini sapıkça mıncıklayan Haydar ve saz arkadaşlarını sayıp döküyorum. Çalan bi telefonla nası bizi telef etmekten vazgeçtiklerini, bu akıl almaz kurtuluştan sonra da o cenahtan hiç ses seda çıkmadığını da ekliyorum. Araziyi böyle güzelce bi süsledikten sonra, küçük bi dipnot olarkten da, nası derler, bi laytmotif olsun için, "Şey," diyorum, "bi de Aslı kayıp yine. Kızı kaçırmış olmasınlar, merak yaptık da biraz."

Adım gibi eminim, son cümleye kadar bütün anlattıklarım, ne bi kulağından giriyo ne diğerinden çıkıyo. Duvar yani. Ama Aslı'nın gailpliğiyle ilgili kısırımaya duyarsız kalmıyo, hiç tereddütsüz yapıştırıyo:

"Oğlum Orhan, mal mısın sen? Belli ki bu kızda bi numara var. Ne uğraşıyorsun elin manyağıyla. Bırak. Al bir İstanbul kızı, rahat et. Çık dışarı bak, ortalık buji götlü karı kaynıyo."

Bunları söylerken de eliyle kapıyı işaret ediyor. O istikamete bakıyorum kısa bi süre. Git mi diyor, yoksa herkes gibi bana kol saatini mi gösteriyor. Yoook, öyle kolay gitmem bu sefer. Ah be Sami Abi, 32 kısım tekmiili birden mükellef bi cinayet romanı döktürdüm önüne, takıldığın tek yer benim isabetsiz eş seçimim mi olmalı?

Aslıyok Yaylası'nda kaybolmuşum, muhtemelen karımı kaçırmışlar, belki ayağına taş bağlayıp Ahırkapı açıklarından lüfer akınına yem etmişler, sen de kalkmış bana yerli malı kullanmalı filan diyosun. Bi kez daha kanaat getiriyorum ki, milletimiz iyi insanlardan oluşmuyo, lakin çok güzel lafları var.

Benim de zaten içimde kalan tek bi cümlem var. Kısa metrajlı izdivacımdan miras bi cümle. Dilim ancak ona dönüyo. Onu da kurayım, olmadı bu dünya sonu hikâyemi katlayıp cebime koyacağım, kalkıp gideceğim: "Seven ne yapar Sami Abi? Söyle bana onu yapayım." Bu son lakırdıyı ederken içimdeki toprak kayması kısmen ağzımdan dışarı taşmış olabilir. Sami Abi bi an boş bulunup sendeliyo, sonra hemen toparlıyo: "Seni gidi seni... Az diilsin seen."

Herhalde samimiyetimden etkilendi, beni dinledi, beni anladı... Belli belirsiz bakışıyoruz. O yine beni görmüyo da, görmek istediği şeye yoğunlaşıyo.

"Oğlum sen karıdan çoktan vazgeçtin, aslında parayı kovalıyorsun değil mi? Mirasın hesabını yaptın yaptın, şimdi bir türlü unutamıyorsun. Bak doğru söyle, valla kızmıycam, gece rüyalarına mı giriyor papeller?"

Tüh be! Yine atamamışım düşeşi, bi ayağı kısa gelmiş. "Abi şu nimet gözüme dursun ki öyle bi şey yok. Sıçmışım ben o servetin içine..." Bunu söylerken de önümdeki sehpa da bi önceki misafirden kalma çay tabağının kenarında nemlenerekten yarısı eriyip gitmiş kesmeşekeri alıyorum elime. Küpün kalan köşeleri de bu temasla kayboluyor, parmaklarımın arasından sızıyor. Neyi tutsam eriyor. Ama kanım kaynama noktasını çoktan geçti, yaralı bi hayvanım ben. Yanacak bi canım bile kalmamış.

"Sami Abi, bana haber göndermiştin, Haşmet iletmişti, hadise sakata binmiş, Orhan dikkat etsin gibi bi şeyler söylemiştin. Demek ki biliyosun abi. Sen büyüğümüzün. Bu büyüklüğü bi üst seviyeye çıkarsan. Sevakına teşkilatı bi daha arasan? Bi haber alsak yeter be abi, yoksa vallahi para mühim diil!"

Sesim çok çıkıyo artık. Karambolde havaya girip hafiften sitem de yapıyorum kendisine, anlıyo. Anlasın ulan, ne var yani. Paranın gözü kör olsun, bize yakışır mı nakit peşine düşmek. Ben böyle hallenince etkileniyo Olympos kaçkını Sami en kıvrak cinsinden bi ooo dönüşü yapıyo nihayet.

"Tamam lan," diyo, "sakin ol. Sakin geçen seferki gibi kovalaklık edip zırlama, kırarım bacağıını. Arayıp dakika ve skor alalım. Soralım bakalım, sizin dosya ne aşamada."

Masadaki telefonun ahizesini kaldırıp çevir sesini dinliyo, hattın kıpıraşmadan sabit bi şekilde emir beklemesinden memnun, şevkle kavradığı ebonit parçayı yanak-omuz sıkıştırmasıyla dengeleyip bi numara tuşluyo. Makul bi süre bekliyo. Yanıt yok. Onu bırakıp cebini çıkarıyo, hızlı arama listesinden seçip bi telefon daha yapıyo. Karşı taraf bu kez numarayı tanıyo olmalı ki, çat diye açıyo. Haydi bakalım, neyse halimiz, öyle çıksın falimiz.

Yumuşak bi hoşbeşin akabinde usulca dosyamızı hatırlatıyor, sonra mevzuda bi gelişme var mı, hani bizim yapabileceğimiz bi hizmet olur mu, diye soruyo. Bu arada altını çizmeden geçemicem, telefonla konuşurken o bizim Olympos Dağı gibi yükselen Sami Abimiz gidiyo, yerine götünü yiyim makamından mıymıy eden bi hoşaf geliyo:

"Evet amirim. Tabii amirim. Malum şahıs burada." Bana bakıyo. Malum şahıs bu bağlamda herhalde ben oluyorum. Bilinirlik diye buna derler.

"Yok amirim, bi şikâyeti yok. Karısından haber alamamış da, merak etmiş, ya işte gençlik kafası. Tutup mevcutlu getireyim isterseniz, bi de siz nasihat edin. Ne demek amirim, zahmeti mi olurmuş? Ama bence gerekmez. İyi çocuktur, adı Orhan, evet, bizim mahalleden sayılır. Anlamış, anlamış. Ya şimdiki gençler zehir gibi amirim. Daha leb demeden..."

Arada bana göz kırpmıyor. İşlem tamam yani.

"Peki kız nerede? Haaa, hâlâ Silivri'de. Siz almıştınız onu. Ne zamandı? Bi ay oldu yani, iyi, iyi. Savcı bey tutuklama istedi, biliyorum amirim. Ankara da ilgilendi, evet. Peki bu arada size gelen yeni bi istihbarat oldu mu amirim? Temiz çıktı yani. Olsun işte fena mı, biraz akli başına gelmiştir amirim. Gelmiştir, gelmiştir. Evrakları teslim ettiniz, yarın mahkemeye çıkıyor. Anladım amirim, yarın salıyosunuz o zaman. Tamam, amirim. Konu kapandı bence de. Olmaz amirim, olmaz. Ne şikâyeti olacak."

Nası ya, Aslı'yı bunca zamandır içerde mi tutmuşlar? Benim karım olan Aslı'yı? Parmaklıklar ardında? Kimseye haber vermeden hem de. Öyle avukatsız falan. Savcı çok fena şüphelenmiş, nöbetçi hâkimlikten tek celsede tutuklamışlar. Ciddi bi mesele var yani. Yoksa tutuklu yargılamazlar. Şuncacık kıza yapılır mı ya? Yuh insafınıza sizin!

Bi yandan, iyi haber tabii ki de. Aslı ölmemiş işte. Maddi bi zayıat yok. Ama ne hale gelmiştir garibim? Paramparça. Zayıatın büyüğü içindedir onun, içinde...

Ben hissediyodum ama, bu işte bi bokluk var diyodum. Düştük bi enigma kuyusuna, ne yapsaz çıkamıyoz. Dünyalar benim oluyor, ama kuşkularım da o kadar boş değilmiş hani. Tazecik karım gemilere binip uzak memleketlere kaçmamış işte. Buralarda, İstanbul'da yamacımdaymış. Ama ben arayıp sormamışım. Adliyeleri birbirine katmamışım. Hapishane hapishane dolaşmamışım. Ben rakıları içip götümü büyütürken o zavallım bi tık ötemde gün sayıyormuş. Düşündükçe aklımı sıçratıyorum, o derece fena oluyorum. Sevinç, üzünc, utanç. Hepsi hücum ediyor üzerime.

"Tabii amirim ya, bu memlekette kanun var, düzen var, olmaz öyle işler. Neyse kapandı gitti. Bana başka bi emriniz var mı? Haftaya Yunan'a gidiyoruz bizim ekiple, bi arzunuz olursa, tamam amirim onu söylemenize bile gerek yok, yani başka bi ihtiyaç doğduysa diye şey ettim. Ekipteki kardeşlerime de sorun, benim cebim açık, 24 saat arayabilirsiniz. Başka da bi yaramazlık yok, olmaz amirim olmaz, Osmanbey bizden sorulur evvel Allah. Saygılar sunuyorum amirim, yengeye de selamlar."

Bütün saçmalıklara rağmen yüzümün gülmesine engel olamıyorum.

Haberin pozitif tarafı galip geliyor. Aslı aramıza dönüyor. Hem de azz sonra. Ne güzel işte. Yine de sinirlerim oynadı bi kere. Siyasi şube ne ya? Hangi suçu isnat ettiler de tutuklu yargılama kararı aldıldılar, bu kadar yatırdılar kuş kadar kızı? Mevzuyu şöyle tam bi anlamak için son bi gayret ağzımı açıyorum ki...

"Hade canım, hade naş. Başka kapıya, kaşı kıcını."

Lafım daha dışarı çıkmadan pişmiş armut gibi dilimin üzerine geri düşüyo. Amiriyle irtibatı kaybedince yeniden aptik suptik bir havaya bürünüyo Sami Abimiz. Adamın elinde diil. Ruhu pis, kalbi kötü, ne yapsın.

"Bi yannış anlaşılmı olmuş, işin içine MİT falan da karışmış galiba, senin kızı biraz fazladan misafir etmişler. Yarın akşam Silivri'den salıyolar. Zaten savcı takipsizlik verecekmiş, mahkemeden tahliyesini talep etmiş. Başka kimse de şikâyetçi olmamış. Sizin moruğun ölümü kayıtlara kaza olaraktan geçmiş. Adamın evrakını da, Emniyet'te alıkoydukları bilumum malzemeyi de imza karşılığı teslim edecekler. Duydun işte, koskoca amirle konuştum. 'Olan olmuş bir kere, fazla kurcalamasınlar,' dedi."

Ortada çok sevinçli bi durum varmış gibi filizleniyorum. En azından Aslı var. Aslı hayatta, Aslı yaşıyo. Bi kere bu elde var bir. Savcı beyimiz lütfetmiş, karım hakkında artık hangi dosyayı açtıysa, kapatıyomuş. Etti mi iki. Daha ne. Gerçi epey bi zahmet çektik hiç yoktan. Bi de paracıklarla vedalaştık, o Allah'ın emriydi zaten. Gerisini de bi şekil çözücez artık. Şimdiden sonra bağlasanız buralarda duramam. Kalkıp gideyim kara kapısına devletin, alayım gül yüzlü karıcığımı teslim.

Tüm beden deliklerimden mütemadiyen fişkıran salya, sümük ve gözyaşı eşliğinde sunduğum teşekkürlerimle Sami Abi'yi bunaltıp çıkmadan soruyorum, var mı onun için yapabileceğim bi şey diye. Ayaküstü halamın öğretisine uyuyorum: Bir elin alacaksa öbür elin verecek. Biraz da böbür yapıyorum, marka değerine yatırım olsun için:

"Ben çok fena ödev yazarım Sami Abi, bitirme tezi filan."

Hah, diyor gözleri, bana bunlarla gel. Orada ayvayı yiyorum işte. Gökte ararken yerde bulmuş gibi beni. Abimizin biricik kızı güzel sanatlar akademisinden mezun olacaktı, tam da bu seneyi bulmuş kerata, neyse, sanat tarihi tezi vermesi gerekiyormuş da, yazamıyo muymuş, çizemiyo muymuş, orası karman çorman. Denemediği müsekkin, para yedirmedeği psikolog kalmamış, bir türlü toplayamamış yavrucağız kafasını. Yardım eder miymişim?

Etmez miyim! Edecez artık.

"Ne demek abi, bitirme tezinin kralını yaparız. Ablam var ya, uzman sayılır, ileri düzeyde hâkimdir sanatın tarihçesine."

"Yalnız," diyor Sami Abi, o da en küçük detayı sona saklamış gibi, "bizim kız Barselona'da okuyor, tez de İspanyolca olacaktı."

Kalbim gulp ediveriyor. Ne demişler, derviş dervişe sırayla binermiş. Başa gelen de çekilirmiş. Ben köle burcuyum abi, sizin için sabahlara dek çalışır, İspanyolcanın tüm lehçelerini öğrenirim. Kopasica dilim maşaylan ensemde geriye çekileydi de, hava basmasaydım. Şuracıktan edebimle kalkıp gitsem olmaz mıydı? İşin yoksa uğraş şimdi. Nebahat Ablam beni her türlü ezer ve hakkıdır da ezmek.

Daha fazla durmadım, fiydım ordan.

Aslı'yı almak üzere aceleyle çıkarken arkamdan birileri televizyonu açtı, sokak boyunca kulaklarımda çınladı Ankaralı Turgut'un malum şahıs için bestelediği olumsuz eseri: "Akıllı ol bak sen sibop, havalanma lan sibop..." Seymen FM, yolları su ediyor Angaralılara.

I Kiss Better Than I Cook

Sesi kısılmış, yüzü küçülmüş kızın, gözleri suratına büyük geliyo. Hıçkırık çukuruna düşmüş, hiç durmadan ağlıyo. Sarıldım, sımsıkı. "Bırak beni," diyo, "bırak git, senin de başında bela oldum." Dedim, "Yok öyle bi şi." Vantuz gibi yapıştım yanağına. "Sonuna kadar yanındayım Aslı, bizi ölüm falan ayırır ancak. Ben sana takıldım kaldım, müebbetimsin Aslı..." Daha bunlara benzer bi sürü, bi sürü banal laf ettim. Kiç bir halı serdim önüne,ilmekleri fantiri fontik aşk vaatleriyle örülmüş. Arada gözümün ucundan bikaç damla yaş kaçırmış olabilirim yine. Sözde kasvet dağıtıyodum.

Samimi miydim o lafları söylerken? Elbette. Tamam, süreç boyunca biraz teorik yalpa yaptık ama, pratikte utanılacak bi hareketimiz de olmadı. Aslı hakkında şüpheye düştüm, kabul, yine de kötü söz çıkmadı ağızımdan. Sarhoşken söylediklerim hariç. Sami Abi'nin sahra kolpalarına gelmedim, di mi?

Aslı'yı sözde ajan sanmışlar, üç maç ceza vermişler. Kız Avusturya ekolünden ya. Pasaportuna bakmışlar, oranın vatandaşı. Türkçesi zati yarım yırtık. Bi de sorguda zırtına pırt demiş abilerin. Tabii kendini Avrupa'da sanıyo. Sen misin diyen. Nerdeyse Necip Tekbulut cinayetini bile onun üstüne yıkacakmış savcı. Nöbetçi hâkime şöyle bi gösterip çekmişler Silivri'ye, tam 33 gün. İncileri dökülmüş yavrumun.

Casusluk da amma bayat hikâye be, Kadir inanır ancak, ona da görürsem söylerim. Bana sorsanız bu işin arkasında kesin Yosunlar vardı. Bi balon uçurdular, yalandan ihbar ettiler yavrumu, savcıyı da uygunundan buldular, içerilerde mağdur oldu. Madrabaz Avukat Muzaffer Yardangeçti ayarlamıştır her şeyi, o ne çakaldır o. Haydar'ın çetesi bize kadar geldi de çayımızı içip bi numara yapmadan gittiydiler. Ev halkını, tabii ki başta beni hırpalamadan öyle hemencecik geri basmaları olacak iş değildi. Giderken bana bakıp, "Sıkıntı yok," demişti ökü. Aslında, "Var," diyomuş, "işlem tamam." Muhtemelen bu tezgâh yüzündendi. Belki de patron arayıp, "Kızı aldık, ötekilere ilişme," demişti. Aslı içerdeyken binayı yıkıp geçmeyi planladılar. Nasılsa çıktığında her şey için çok geç kalacaktı.

Bi dakka ya, niye yapmadılar peki? İşte girdi çıktı kız, bildiğim kadarıyla bina da yerinde duruyo. İnşaat falan yok. Kepçeler, vinçler, greyderler hücumu geçmedi henüz. Sonradan bi şeyler çıktı, işler sarktı demek ki. Belki de vazgeçtiler, projeyi sumen altı ettiler. Hem bana ne canım. Ben karımı aldım ya. Aslı satış imzasını atmadığına göre, binayı yıksalar bile hesabımıza EFT yapmayacaklardı herhalde. Yani öyle de böyle de bize bi faydası dokunmayacaktı. Eh, söyleyin lütfen, işime yaramayan kilisenin papazını ne yaparım ben? Evet, bildiniz, ondan.

Tam detayını almak mümkün olmadı, hakikatin bi kısmı bizim için gümrüklü kaldı. O tarafa geçemedik. Ama büyük ihtimalle Aslı'yı alınca beni bıraktılar. Onun sayesinde kurtuldum zalimin zulmünden. O da Silivri'de bi parça benim yüzümden konakladı. Yine benim yüzümden. Zaten kime veya neye kızsam kızayım, sonunda hep benim kabahatim oluyo.

"Hani bi köy vardı, sabahları tavuklar ötüyordu, oraya kaçalım Orhan."

Kaçalım Aslı. Hemen kaçalım. Tavuklar ötmez, vatan bölünmez Aslı. Nasılsa dosyamız kapandı. Bahanemiz kalmadı.

Nihayet Kafdağı'nın ardına kaçtık. Karım kendine gelene kadar kalacağız burada.

İlişkimiz boyut değiştirdi. Kardeş kardeş takılıyorruz. Elimi süremem şimdi ona. Şehvet mühim şey de, şefkat daha mühimmiş. Yeter ki Aslı iyileşsin, iyi olsun. Benim iç dalgalarım durulsun. Hayat zaten nedir ki? Sürekli form değiştirmek, şekilden şekile girmek... Ne var ki bunda?

Günler hiçbir şey yapmadan rüzgâr gibi geçip gitti. Tamamen aylaktık. Kuzeyden bulut bulut bir hava yağdı üstümüze, her yanımız bulut yanığı oldu... Leylekler baharı getirdi bize. Onları havada gördük. Uzun uzun yürüdük. Biz yanlarından geçerken katırtırnakları boyunlarını uzattı. Durum çok rahatlatıcıydı, tam bana göreymi. Tembellik üzerine uzmanlaştığım şahsi kariyerim zirve yaptı. Aslı da

şakinledi, gözyaşı sızmalarını azalttı.

İkimizin öfkesi de yavaş yavaş buharlaştı, kuru bir göle döndü. Yürüdükçe, konuştukça yelde yolda kayboldu kızgınlığımız. Olayları soğukkanlı bir şekilde değerlendirmeye başladık. Anladığım kadarıyla izah ettim her şeyi. Olayın nasıl büyüdüğünü, dosyanın nasıl kapandığını. Pulp Fiction kurgusu gibi karışık senaryo. Çoğu tahmin, azı olgu, bayağı da bi dolgu.

"Ama bu bizi tiyatrodan çıkarma anlamı getirmez, değil mi?" diye soruyor.

Yo, yok canım. Getirmez herhalde. Ne biliim ben.

"Davaya verdik mi o şirketi?"

Verdik, verdik. Sen hiç meraklanma. Canlarına sıcıcam ben onların, eylemlerimiz sürecekt.

Ona dokanmak için böyle basit numaralar yapıyorum. Beyaz beyaz yalanlar. Ruhunun nekahet dönemi ne de olsa. At yalanı Orhan, at da karşiki dağlar inlesin. Yemişim tiyatrosunu, nasıl bilirlerse öyle yapsınlar artık. Yıkarlar mı, tutarlar mı, bana ne! Veraset-intikal beyannamesine umut bağlamak hiç bana göre diil.

Yalnız biraz toparlayınca eski alışkanlıklarına geri döndü karım. O, işte pek iyi olmadı. Evet, sabahları sahilde yoga bilem yapıyoruz. Tabii ben daha çok duruyorum. Bana sabırla figürlerin inceliklerini öğretiyö. Biraz zorlasam nefesim kesiliyo, ağzımdan çıkaracak ikinci bir dil arıyorum. Neden eğitimi dersinde gibiyim: Neden yapıyoruz ki bu hareketleri? Neden kıcıımızdan akıtıyoruz terleri? Yapabildiğim kadarını yapıyo, pilim bitince sesimi çıkarmadan uslu uslu duruyorum. Abesle iştilal etmez kardeşiniz Orhan. Ayrıca Aslı'yla her türlü ilişki bana zevk veriyor. Buna benim canımı yakması da dahil. Şimdilik acıyla yetiniyorum.

Reno kapıda yatıyo, biz habire yürüyoruz. Bi sağlıklıyız ve bi çevreciyiz ki, anlatamam. Hassasiyetin doruklarındayız. Nihayet bugün gücümüzü iyice topladık, dik yokuşu tırmandık, kasabaya kadar çıktık. Aslı çok sevindi. Gitti, Kilyos'un namlı kasabı Fuat'tan alışveriş yaptı.

Ben de o ara bi bankamatik buldum, şahsi varlığımı sorguluyorum. Ekranı bakarken hesap numarasıyla bakiyem birbirine karışıyor, tabii ki göz yanılması. Gayri safi milli hasılam suyunu çekmiş. Bu sene okulların kapanışını kaçırdık ya, hasılatın büyüğü uçtu gitti. Orhan'ın zaten nesi var? Bi çift kundurayla bi de fesi var. Bildiğiniz çıplak.

Şu bostan içinde şöyle bi para ağacı bulsam da nafakamızı ordan toplasam. Başka çare gelmiyo aklıma.

Neyse ki karımın ecnebi bi kredi kartı var. Ondan da çeke çeke bi hal oldu, ta Bodrum'dan beri, dolduramadı limitini. Bi yerden esiyo ama nerden? Görecez bakalım, bu saltanatın boyu ne kadarmış.

Kasap Fuat'ın etleriyle akşama bi biftek yaptı, kaynatmış mı nasıl pişirdiyse canını almış vallahi güzelim etin. Ben böyle kötü bi şey görmedim. Neyse açtık yanına soğuk biraları. Habire biraya çalışıyorum.

Baktı ki yemiyorum, öyle tırtık tırtık etmişim tabağı, sürekli birada gözüm, adlı adınca söyledi, Orhan dedi, I kiss better than I cook *[Pişirdiğimden daha iyi öpüşürüm]*.

Kışkırtıcıydı bakışları, çok kışkırdım. Mesajı almışım, durur muyum? Artık bilemedim biralara mı ısınsın, et mi soğusun, uzandım, kendime çektim. Kendimi de ona çekmiş olabilirim. Gerisi yapış yapış.

Ruhumuzu uzunca bi süre sessize aldık.

Katiller

Sankt George Avusturya Lisesi'nin loş koridorunda Tarihçi Ramses'in peşinden yürürken on yedi yaşında son sınıf öğrencisiymiş Aslı. Yıl 1992. Siyah boğazlı kazak giymiş o gün, saçları da Farah Diba topuzuna benziyormuş. Tesadüf işte.

Frau Bangert'in dersinden bir tek onu çıkarmış Ramses. "Gel kızım," demiş, "Şükrü Hoca sana bir şey söyleyecek."

Aslı önce sanmış ki Almanca tiyatro kolu temsili için seçtikleri Brecht olayıdır filan. Ama koridorda yürürken Tarihçi Ramses ona her zamankinden çok daha iyi davranınca tedirgin olmuş, hissetmiş. Başmuavin Şükrü'nün kasvetli odasına girmeden anlamış bir terslik olduğunu. Orada vermişler kaza haberini.

Oruç Amca kullanıyormuş, Şule Teyze yanında, Kerim Bey arka koltukta. Trakya turnesine giderken. Bir kamyonun arkasından. Islak yolda kaymış otomobil.

Kaza oldu demişler, hastaneye kaldırmışlar üçünü de. Acile yatırmışlar. Babası Kerim Bey'in durumu ağırmiş. Duyunca çığlık atmış Aslı. Ağzından çıkan çığlık karanlık bir uçuşmuş, içine düşmüş.

Sonrası parçalı bulutlu.

Hamdi Dayısı direksiyonda. Aslı'nın başı annesinin kucağında. Dışarıda pis pis bağıran bir yağmur. Kınalıköprü sapağında kaza yerini görmüşler. Haşat bir 131. Durmamış Hamdi. Bastırmış Lüleburgaz'a gelmiş. Taşranın akşam tenhâlığında caddeler boş, devlet hastanesi yalnız.

Elinde sigarayla dalmış acile Hamdi, önüne gelenle itişmiş, kakışmış. Orada bulamamışlar kimseyi. Ana girişe dönüp kapıdaki memura

sormuşlar. Adamın gözlerindeki boşluk oracıkta sermiş yere ana kızı. Üst katta bir özel oda göstermişler. Üç yataklı. Koşa koşa çıkmışlar yukarı. Aslı, annesi, Hamdi Dayı.

Şule'nin başında dikiş, Oruç'un kolunda sargı, yanlarındaki yatak boş. Hiç bozulmamış.

Bağırmış Hamdi:

"Nerde o, nereye koydunuz kardeşimi?"

Yere düşen gözler, göğe açılan avuçlar... Aslı annesine sarılmış. İlk kez ana-kız yalnızlığında. Meğer oracıkta, kaza mahallinde canı uçmuş Kerim Bey'in. Şimdi bodrum kattaki buz gibi odada, yalnız.

"Katiller, katilsiniz siz! Onu siz öldürdünüz! Allah her türlü belanızı versin!"

Hamdi'nin gözlerine sığmayan tiksintisi.

Tek kelime edemeyen Oruç.

Sürekli başındaki sargıyla oynayan Şule, sanki o sargının altındaki yaradan medet umar gibi. "Maviş yahuu..."

Sigarayı duvarda sus işareti yapan hemşirenin alnında söndürüp çıkıyor Hamdi. Arabasına atlayıp sürüyor Trakya gecesine doğru. Bir daha onu hiç görmeyecekler.

Anahtar Paspasın Üstünde

Aslı'yla leylek seyretmekten, dağ bayır tırmanmaktan sıkılıp Cihangir'e döneli henüz bir-iki hafta olmuştu. Baharla birlikte İstanbul yokuşlarındaki bütün rögar kapakları buram buram tütmeğe başlamış, tepelerden çukur semtlere doğru yayılan lağım kokusu şehrin akşamdan kalma makyajını tamamlar olmuştu. Lavabolardan, banyo giderlerinden, delikli taşlardan evlere sızan bu mide bulandırıcı esans, özellikle de kokuya hassas burunları nerde olsa bulup kabir azabına denk bi rahatsızlık vermeyi başarıyordu. Koskoca İstanbul'da kötü kokuya en tahammülsüz burun ise, evet doğru tahmin ettiniz, bizim biricik halamızın dudaklarının üstünde, gözlerinin altında taşıdığı biçimsiz organdan başkası değildi. Sürekli söyleniyo, bin kere şikâyet ediyö, hacı yağı kıvamında bir kokuyu sürekli yıkanırçasına üstüne başına boca ediyordu. Yalan yok, ablamla ikimiz, bir an önce yakamızdan düşsün, Samatya'daki konağına geri dönsün diye gözünün içine bakar olmuştuk. Ne var ki huucuların kraliçesi hiç oralı değildi. Sürekli kokudan şikâyet ediyor, bu rahatsızlığının sebebi olarak da evde biriken çöpü görüyordu. Evet, herkes gibi bizim de bir çöp kovamız vardı ve içinde çöp birikiyordu. Ama bu kovayı götürüp katlı otoparkın köşesinde ağzı açık bir timsah gibi bekleyen konteynıra boşaltınca da, şehri saran lağım kokusu hiç hafiflemiş olmuyor, sadece biraz daha eşit dağılıyordu.

Öte yandan, halam büsbütün haksız sayılmazdı. Evin nüfusu artınca bizim de ürettiğimiz çöp miktarı çoğalmış, eskiden haftada en fazla bir-iki boşaltılan çöp kovası artık her gece icabına bakılması gereken bir mesele halini almıştı. Bütün pis işler gibi bu da benim elime bakıyordu. Demek evin erkeği olmak böyle bir şeydi.

Bi gece olağan insanlar için geç sayılabilecek saatte ablam, halam, ben salona yayılmış oturuyoduk. Aslı, her zamanki gibi, erkenden yatmıştı. O akşam da defalarca ikaz edilmiş olmama rağmen, çöpleri atmayı ihmal etmiş, bu yeni vazifemi sürekli erteleyerek naçiz vücudumu uyku sınırına dek taşımayı başarmıştım. Daha önce kayıtlara geçmiştir herhalde, savsaklamak uzmanlık alanlarımdan biridir. Fakat gecenin dibine doğru halamın söylenmeleri öyle yoğunlaştı ki, sonunda bilgisayarından debriyaj pedalı marifetiyle bile ayrılmakta zorlanan ablam yakın gözlüğünü çıkarıp bana doğru canı sıkkın bi bakış fırlattı. Artık mecburdum. Hiç lüzumu yokken kalktım. Kaykıldığım koltuktan

doğrulldum, önce mutfağa, oradan da sokak kapısına doğru hareketlendim.

Halamın duaları eşliğinde çıktığım bu kutlu seferden döndüğümde elimde sarı bi zarf vardı, paspasın üzerinde bulduğum. Getiren özel ulak her kimse beni beklememiş, zile basma zahmetine bile katlanmadan bu karizmatik zarfı bizim eprimiş paspasın kucağına bırakıp tüymüştü.

Hepimizi hazırlıksız yakalayan bu uyarı atışıyla birlikte ev huzurumuz tekrar moleküllerine ayrıldı. Zaten ahım şahım olmayan kolektif moralimiz yüzde yirmi çizgisinin altına indi. Gece vakti paspasa bırakılan sarı zarftan iyi bi şey çıktığı görülmemiştir. Yeni bi dümenle karşı karşıyaydık, orası belliydi. Mevzunun içeride yatan biçare karım Aslı'yla ilgili olduğu da az çok tahmin dahilindeydi. Aile konseyinin onayıyla mührü kırdım, padişah fermanı gibi uzayıp giden elyazısıyla dolu sayfaları masaya boca ettim.

Bu Son Mektup

"Kerim'in kızına" diye başlıyo mektup. Hiç "Maaaviş yahu" filan yok bu sefer, gayet resmî, süper ciddi, buz gibi soğuk. Sayfanın dibindeki lüzumsuz notla bitiyö: "Bu mektubun bir kopyası Sayın Doğan Hızlan'a, bir kopyası Kültür Bakanlığı'na, bir kopyası da sayın devlet başkanımıza gönderilmiştir. İmza: Şule Teyzen."

Metnin ana gövdesi harbiden çok değişik, arsenikli ahududu tadında. Mektup değil ültimatö sanki, o havada yazılmış. Akıl yürütme ve iddialar Marvel'in çizgi romanları düzeyinde ama prensip olarak mesaj net: Aslı'yı ve Necip Amca'yı bir tezgâh kurarak tiyatroyu elinden almaya kalkışmakla suçluyo Şule Hanım. Böyle yekten söylüyo bunu, daha doğrusu yazıyo. Aslı'yla Necip bildiğin kalpazanmış, ama o neyse ki tuzağa düşmemiş. Ölüme benzeyen sıkıntılı yatak hapsinden uyanmış ve son bir gayretle üzerine düşen evrensel vazifeyi yerine getirerek gerekli önlemleri almış. Tehlikeyi savuşturmuş. Yosunlar İnşaat'ın kadirşinas, hayırsever ve kültür dostu patronu da bir tiyatro mabedi olan o eski binayı elden geçirip yeni bir salon olarak ülkemize hediye etmeye ikna olmuş. Hem de Şule Teyze'nin adını taşıyan bir kültür merkezi olarak. Şehrin merkezinde yer alan bu tarihî mekân artık ebediyete kadar yaşayacak ve yükselen yeni neslin yetenekli gençlerine hizmet etmeye devam edecekmiş. Elbette ki kıymet bilen devletimiz de bu hayırlara katkıda bulunacak, kurulacak bir vakıf eliyle bu sanatsal girişimin önünü açacakmış.

Maatteessüf Yosunların bu hayır işi karşılığında kaç ihale alacağından, ne kadar vergi kaçıracağından ya da kaç iş cinayeti davasından haksız yere beraat edeceğinden laf yok. O bahis hiç açılmıyo. Sayfa yetmedi belki de yahut vakit olmadı!

Şule Hanım bu uğurda, günümüze dek katlandığı büyük fedakârlıklara ilave olarak son ve canhıraş bir gayretle üstüne düşeni yapacak, yenilenmiş salonun açılış gecesinde sahneye çıkacakmış. Bu büyük jübilenin vakti geldiğinde o kutlu ve görkemli geceye uygun düşecek dört başı mamur bir piyes metni henüz bulunamadığı için, hem bu hazin eksikliği izale etmek maksadıyla hem de yenilenen merkezin fonksiyonunu tam manasıyla yerine getirmesini sağlamak için, Kültür Bakanlığımız aracılığıyla genç yazarlar arasında bir "tek kişilik oyun"

yarışması açılması düşünölüyormuş.

Vay canına yandığımın! Kazanana devlet liyakat madalyası taksalar da tam olsa bari. Delirmiş diyeceğim, hafif kaçacak. Kadın resmen motoru yakmış. Ya da zaten doğuştan çatlakmış. Bu ihtimal zihnimde daha ağır basıyor. Sen neymişsin be Şule Teyzeciğim. Seni Avrupa'ya tanıtmalıyımız! Olmasan, doğmasan, sahneye çıkmasan bu topraklarda maazallah neler eksik kalırmış, neler! Sen bizi güldürdün, Allah da seni güldürsün.

Yalanlı Yalı'ya ziyarete gittiğimiz o gece Aslı'ya samimi sarılmaları, elini elinden bırakmamalar, Kerim Bey'i salya sümük anmalar, kızına attığı tripler, durmadan mazideki o mesut günleri arayan ağlak bakışlar falan hep yalanmış ayol. Rol yapmış bize, ters manyel vermiş.

Hepsi rolmüş, bizi de uyutmuş. Bu artiz milletinden korkulur vesselam, verilmiş sadakamız varmış.

"Bir dakika ya," dedi ablam, "ben anlamadım şimdi. Bu kadın ne yapmış? Nasıl yapmış? En önemlisi de ne zaman yapmış?"

Nebahat analitik bi karıdır. Benden farklı olarak kafası daima çok nettir. Üniversite sınavında 52 matematik sorusundan bi yanlış bi boşla çıkmıştı, ben en fazla yirmi net yapabildiydim. Kurgudaki boşlukları lakkadanak bulur, derin vadilerle yarılmış olay örgüsünü adamın yüzüne çarpar. Yani ablamın kafasını karıştırmak öyle kolay iş diildir, yapanın da aklını karışlarım. Ama bu kez neyi anlamadı, ben anlamadım. Olay tabak gibi ortadaydı.

"Ne var bunda anlamayacak abla ya! Biz ayağına gittiğimizde o cadı aslında her şeyi biliyordu. Kızı Lale var ya, o karı Yosunlar'a imzayı anasının bilgisi dahilinde atmıştı. Tıkır tıkır işleyecek bi plan yapmışlardı. Kalan küçük ortaklardan herhangi birinin arıza çıkaracağını hesap etmemişlerdi. Sonuçta gökten düşen bi para olacaktı herkese. Ama Aslı ortaya çıkınca..."

"Hiç sanmıyorum oğlum. Öyle olsa neden hemencecik vazgeçsin? Hadi

diyelim ki vazgeçti, Yosunlar neden dursun? Vurur kepçeyi geçer adamlar. Kapı gibi kontrat var ortada. Üstelik Aslı da hapisteydi. Ne yapabiliirdi ki?"

"Ben sanıyorum abla. Neden vazgeçtiğini de söyliyim: Aslı'dan korktuğu için vazgeçti. Çünkü kıza baktığında babasını, yani Kerim Bey'i görüyor. Biliyosun, o adamın ölümü de çok acayip olmuş, kayıtlara katliam süsü verilmiş bi kaza olarak geçmiş. Tırtıllar, ikisi de, hem kızı hem kendisi. Unutma ki Yosuncuklar az vurayım derken çok vurup Necip Amca'yı öldürdüler. Bu hiç hesapta yoktu. Bi de Aslı mevzuya dahil oldu. İş iyice boka sardı."

Nebahat Ablam olan biten içinde Aslı'nın rolünü biraz şişirdiğimi görerek fazla üstelemedi. Teorime ikna olduğunu, anlattıklarına katıldığını sanmıyorum. Kardeşini daha fazla kırmamak, Aslı hakkındaki derin inançlarımı zedelememek uğruna sustu. Ama bence bu kez ben haklıyım. Matematikte yerlerde sürünüyor olabilirim, ama sözel skorum iş yapar.

Aslı'yı görüp eski günlerin kötü hatırasına uyanan Şule, Necip Tekbulut cinayetinden de haberdar olunca iyice paniğe kapıldı. Kerim Uluğ nasıl tavizsiz, müdanasız bir insandı, bunu gayet iyi bildiği için, Kerim'in kızı Aslı'yı da az çok öngörebildiğini düşünüyorum. İki Maviş onun zihninde birleşti. Bu kız işin arkasını bırakmayacaktı, belliydi. Sessizce girilen küçük inşaat süreci Aslı'nın çıkaracağı tatavayla birdenbire tüm ülkenin gündemine oturabiliirdi. İşin ucunda ölüm vardı sonuçta: Yıllar önce Kerim Bey bok yoluna gitmişti, şimdi de Necip Amca. Medya böyle seksi hikâyeleri hiç kaçırmaz, üçüncü sayfadan sürmanşete taşıyiverir. Ayrıca Şule'nin tiyatro tarihine bir alışveriş merkezi müteahhidi olarak geçmek isteyeceğini de sanmıyorum. Bu fikir de onu ürkütmüş olabilir. O zaman ne yapmak lazımdı? Bir twist! Sağ gösterip sol vuran bi senaryo. Tıpkı sahnedeki, sinemadaki gibi, olay akışını son bir hamleyle tamamen tersine çevirmek, iyi görüneni kötü, kötü görüneni iyi ilan etmek için harekete geçti. Ama beri yanda da Yosunlar vardı, kontrata atılmış imzalar vardı. Yosunlara öyle ben vaz caydım demekle olmazdı, adamın götünden kan alırlar. Eski kulağı kesiklerden olan Şule elbette ki bunu biliyordu. Onun da çaresi vardı. Baş her sıkıştığında yaptığı gibi Ankara'yı devreye soktu. Telefonda ne oynamıştır, ne oynamıştır. Tiyatromu elimden alıyolar, tiyatromu yıkıyolar, yerine alışveriş merkezi yapıyolar diye böğüre böğüre ağlamıştır. Bakanlıktan abiler

hakikaten etkilenmiş olabilirler. Bu bi ihtimal. Ya da olayın PR değerine fit oldular. Yıllardır kentsel dönüşüm aleyhine koparılan fırtınaya karşı kültür varlıklarına sahip çıkma masalı iyi bi nakarat sonuçta. Şule gibi tiyatro için tanrıça mertebesine çıkmış bi figürün hayır duasını medya önünde almak da az şey değildir. Ankara hesabını iyi yapar. Sonunda bi üst akıl bulunmuştur. Hatırlı birileri arayıp Yosun Paşa'ya, "Sen o işi unut," demiştir, "şimdi kenara çekil, biz sana sonra kemiğin büyüğünü ayarlarız, onu yersin." Zaten imar durumunda değişiklik yapılmasa, yani fazladan kat çıkma hakkı tanınmasa, inşaatın kaldıracağı hasılat, kepçe operatörünün evden çıktığına değmeyecekti. Hatta işi biraz daha abartmışlar, ruhsatı elinden almakla kalmayıp, adama fazladan bi de restorasyon faturası kesmişler, zorla sponsor yapmışlar. Tabii filmin kötü adamı olarak da mecburen Aslı seçilmiş. Aslı ve merhum Necip Tekbulut.

Hakikaten hükümet gibi kadınmış bu Şule. Aslı söylemişti zaten, "Şule isterse her şey biter," demişti. Kadın ölmek için yattığı döşekten bu filmi yazıp yönetebiliyorsa, helal olsun. Şapkamı çıkarıyorum, önünde saygıyla eğiliyorum. Aynı zamanda iğreniyorum kendisinden, o ayrı.

Aslı içerde uyurken, mektubu ablamla birlikte tekrar tekrar okuduk o gece. Su gibi ezberledik. Sonra Nebahat bi de yüksek sesle halama okudu. Halam da her türlü bedduayı etti. Sonra şişeyi açtık, ateş suyunu diktik. Kafayı bulunca bir defa da kediler için okudu Deli Nebahat, resitatif yaparaktan. Fon müziği olarak Dalida ve Alain Delon'un düeti, ölümsüz melodi "Paroles Paroles"yi tercih ettik.

Ertesi sabah sayfaları katlayıp zarfa geri koydum. Kaldırıp saklayalım, Aslı görmesin, okursa mahzun olur, nasılsa maksat hasıl oldu, tiyatro kurtuldu, bundan sonrası öpülmüş gözün davasına girer, haybeye üzmayelim kızı dedim. Zarfı bizzat sakladım. Yok, sanırım ben saklamadım da bu işi halletmesi için ablama verdim, o sakladı. Şimdi hatırlamıyorum. Nerden baksanız bi beş sene oldu. Geçmiş gün, unutmuşum.

Ferdinand

Aslı itiraf etti. Rahmetli Necip Amca'nın ısrarı yüzünden kendine bi avukat aramış feysbuktan. Bula bula beni bulmuş. Ben de itiraf ettim kendisinden uzun müddet şüphe ettiğimi. Sonunda haklı çıkmıştım ama, her zamanki gibi haksız da çıkmıştım. Filmin son sahnesine gelmiştik ve birbirimizi seviyoduk. Ötesi mühim diildi.

Geçen zaman içinde sorunlarımızı adamakıllı süngerlemiştik ne güzel. Temel kişilik farklılıklarımızı, çok başka dünyaların insanları oluşumuzu, hatta evliliğimizin ilk günlerinde atlattığımız bütün o mafyatik badireleri unutmuştuk bile. Unutmaktan başka çare bulamazdık zati. Unutmayıp da ne yapacaktık? Avucumuza kadar gelen parayı püf diye geri üflemişiz, yani Aslı yaptı bunu, ben bi şi diyemedim, üstüne bi bardak soğuk su içtim. Bitti gitti.

Milyonlara tenezzül etmedik, bunun yerine haysiyetten ibaret şahsi servetlerimizi birleştirdik. Yanlış olmasın, aile şirketi filan kurmadık, sermaye biriktirmeye kalkmadık, maddi manevi hiçbi şeye hiçbi şekilde yatırım yapmadık. Ne şunun düşmesine oynadık, ne bunun çıkmasına. Şöhrete heves etmedik. Daha ne kadar samimiyetsiz olunabilir diye yarışan bir dünyada kendimize ve birbirimize karşı saçmalık düzeyinde samimi kalmayı başardık. Bunu böyle yaptık diye de kimseden madalya felan beklemedik.

"Sen doğru dur, eğri belasını nasılsa bulur," demiş bi Türk büyüğü. Eğriler ne buldu bilmiyorum ama biz bildiğin papazı bulduk. Bizi ezdiler, yadırgadılar, yargıladılar. Doluya koydular almadık, boşla koydular dolmadık. Dünyalı bi insan evladı değilmişiz de sanki UFO'ya binip gelmişiz gibi bir türlü tanımlayamadılar. Hepsini yazdım götüme.

Karım var ya benim karım, Aslı, bak işte şimdi beni iyi dinleyin gençler, her şey yalan bu gerçek, insanın hayatta bi eşi olsun, inandığı, güvendiği, sevdiği bi insan, uğruna fedakârlık yapmak isteyeceği nefes alan bi organizma, bi hücre... O yeter. Vallahi gerisi tıraş.

Zamanla Aslı normale yaklaştı, bir parfüm gibi üzerine giydiği o baharatlı hüüzün inceldi. Hayatla arasına koyduğu kabuğu da ben soydum yavaş yavaş, uff hem de her gece. Türkçesi pek ilerlemedi, daha çok evcek bizimkisi geri gitti. Olar diyoruz, birbirimize efendik diye sesleniyoruz, öskürük taklidi yapıyoruz. Ablam bile alıştı.

Gerçi hâlâ yer yer anlam kayması yaşanmıyo diil. Ben espri yaptı sanıyorum, fekat o da ne, nostalji prensesi karım büyük bir aile sırrını deşifre etmiş ya da dokunaklı bi hatıra paylaşmış aile albümünden, şefkat bekliyo. Anlamayıp gülünce de bozuluyo bana. Seyrek çıkıyo ama, çıktı mı sıkı kavga çıkıyo. Evin neşesi işte, tuzu biberi. Ev dışına taşırmıyoruz bu kavgaları. El âlemle muhatap olmamak için halka açık yerlerde birbirimizle fazla konuşmuyoruz.

Ama ondan vazgeçemem. Duvarımda bıraktığı izleri asla silemem. Böyle söylenir gibi şikâyet makamında yazdığıma bakmayın, deli gibi seviyorum onu, cümleinin tam burasında yutkunduğumu biliniz ve öyle okuyunuz, karımı.

Aslı'yla ayrı bi ev düşünmedik. Olduğumuz yerde kaldık, ablamın yanındayız, biraz sıkıştık ama sığıştık. Kız çok iyi kız ya, benim karım tam bir kanatsız melek. Nebahat gibi bir kaynananın hükmü altında yaşamaya hiç itiraz etmedi, ki ablamı biliyosunuz, kendisi de meleksiz bir kanat. Ablamla ikisi birlik olup beni adam etmek üzere kolları sıvadı.

Misal şimdi çok sağlıklı yiyoruz. Cumartesi sabahları mutlaka Feriköy'deki organik pazardayız. Tahıllar, cevizler, bademler havada uçuşuyor. şeker yerine agave, yağ yerine avokado, tuz yerine hiçbir şey kullanıyoruz. Kırmızı et yemiyoruz, ama bol bol protein alıyoruz. Somon denen o zıkkım balığa hâlâ alışamadım, ama çalışıyorum. Cihangir'de oturuyoruz ama içkiyi çok azalttım. Kaktüs'e pek uğramıyorum. Aslı zaten onbirella, gece yarısı arabası kabağa dönüşmeden yatıp uyuyo. Ben de başından ayrılmıyorum. Bizi debriyaj bile ayırmıyor. Sabah erken kalkıp yapılan yürüyüşler, yoga seansları devam, o biçimiz yani.

Yeme içme işleri mühimsiz de, ikisinin ısrarıyla hayatta

yapmayacağımı düşündüğüm bambaşka bir şeyi kabul etmiş bulundum. Hatta yaparmış gibi bile oldum: Baro stajını tekrarlamak için başvurdum. Vurayazdım yani. Vurmuş da olabilirim, ıskalamış da. Biraz karışık. Şimdi haber bekliyoruz barodan, yani beklermiş gibi yapıyorum. Ben Orhan, iyi bildiniz, fena halde kaz kafalıyım, dik kafalıyım, fekat ciddiym, avukatlık işine geri dönmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Fakir fukaraya bi faydamız dokunsa, iki garip sevindirsek tamam. Fazlası gerekmez. Doğrudur, düzenle işbirliği yapmak yolunda ısrarlı tereddütlerim baki. Laf uzamasın, kalbimle beynimi bir araya getirip bi komisyon kurdum, konuyu da bu komisyona havale ettim, çıkacak sonucu bekliyorum. Halkımızın genel duruşunu benimsedim şimdilik: Kader-ümit-keder üçlüsü arasında ahenkle dans eden saçlar gibi savruluyorum.

Aslı'yı yanlış yazılmış o casus romanının arka kapağında çıkarıp eve getirmemden üç ay sonra filan, büyük ölçüde halamın ısrarıyla ve memesinin altına gizlediği tüm birikimlerini sömürme pahasına, Kaktüs'te yalancıkıktan bi düğün bile yaptık. Bu işi haziran bitmeden, okullar kapanmadan halledeydik iyiydi, daha hesaplı çıkardık. Ama ablamın astrolojik itirazlarını aşamadık: O yıl haziran ayının çok sert açıları varmış, artık ne demekse! Mecburen temmuzu bekledik.

Sözde parayı azaltmak için perşembelerden bi perşembe seçtiydim. İçkiler sınırsız olsun dedik, viskileri de yabancı söyledik, iyice girdi bize. Millet koptu, dünyaları içti. Maddi açıdan ailemize büyük yıkım oldu. Borç bini aşınca baklava börek yenirmiş. Hayatta her şeyin fazlası başa bela. Paranın da, parasızlığın da. Tabii ben ilkinin fazlasını hiç görmedim. Ama görsem kesin tanırım.

Detay Haşmet, barmen Ertuğrul ve şef garson Erdal Beyler, Sami Abi, İlhami... Herkes geldi. Uyuz avukat arkadaşım Dişlek Burak bile. Yanında da karısını diil, ofis kapısının önüne biblo gibi oturttuğu o taşbebek asistanını getirdiydi. Haşmet'in dili tutuldu, görmeliydiniz, çırpınışları ne acıklıydı. Mübalağa şenlik oldu.

Aslı beyaz giydi. Periler gibiydi, prensesler, melekler kadar güzeldi. Ben de fena diildim. Pantolon ceket, makosen ayakkabı neyin aldım. Karizmayı az da olsa tahkim ettim. Nebahat Ablam ağlamaktan perişan oldu ve elbette ki sarhoş. Sonra gelsin illegalite günleri, Dolmabahçe'den Amerikalıları denize dökmeler filan. Bi ara halamı

göbek atarken bile gördüm. O Türkan yok mu, o Türkan, yine öptürmedi dudaktan, diye eşlik ediyodu cemaate.

Sibop Orhan'ın bekârlık günleri böylece son kez sona erdi.

Bu arada âlây-ı vâlâ ile açılan o yeni salon var ya, Şule Hanım Kültür Merkezi ve hede hödösü, galiba tiyatro akademisi, işte orası eskisinden daha berbat durumda şimdi. Yapılan üstünkörü, yolcu işi restorasyonun iki günde çivisi çıktı. Dış boya hemen döküldü, bi kış bile dayanmadı. İç dekorasyonda kullanılan ucuz, çakma malzemeler sayesinde, o güzelim salon berbat oldu. Otantik ne varsa giderdiler. Yerine sahteyi monte ettiler. Ortalığı da bok götürüyo şimdi.

Açılışta Şule Teyze tarafından oynanacak tek kişilik orijinal bi oyun bulunamadığı ve yazılamadığı için gençlerden oluşan bi ekiple eski piyeslerden parçalar sahnelendi. Bol bol alkışlandı, Yosunların sponsorluğu sayesinde her bi tarafa haber oldu. Sanırsınız Netflix Türkçe dublaj yapmaya başlamış, Amazon'da Kindle için Türkçe içerik gelmiş. O kadar büyütüldü olay.

Ama sonuçta içeri yeni hiçbi şey girmedi, eskilerden miras kalan bütün güzel hatıralar dışarı atıldığıyla kaldı. Sonra tören bitti, ışıklar söndü. Herkes evine döndü. Gidin bakın, yine metruk tiyatro, kapısını çalan yok.

Dünyanın en haklı ve en mağdur kadını olan Şule Teyzemiz de Yalanlı Yalı'daki yatağına çekildi, ölmeyi umuyor. Korkarım bunu başarması imkânsız. Halamın öbür taraftan aldığı raporlara göre yaşamaya mahkûm o, mecburen hepimizi gömecek.

Ahval ve şerait bu mertebede.

Çok büyük kerizlik ettim ben. Şu mektup meselesini hepten unutsaydım keşke. Geçen akşam ablam, ben ve Aslı evde oturmuş Arsenik Kurbanları filmini seyrediyoruz. (Orijinal ismi Arsenic and Old Lace, hatırlatmak isterim, IMDb skoru 10 üzerinden 8,1.) Filmi izlerken bir yandan da kayınpeder Kerim Bey'in turnelerden Aslı'nın

annesini Sevtap Hanım'a yazdığı romantik mektuplardan söz ediyoduk. Nerden icap etti bilmiyorum, bilinçaltım daima başımı belaya sokma peşinde ya, "Bende de sana ait bir mektup var," dedim. Demiş bulundum. Dilim kopaydı, dudağım büzüleydi, yanaklarım birbirine yapışaydı da söylemeseydim.

"Ne mektubuymuş o?" dedi haliylen Aslı. Romantik bi şey sandı garibim, kendisi için kalem oynatabileceğimi düşündü benim. Nerde Aslı bizde o yetenek? Öyle olmadığını anlattım, sonra tamamen döküldüm. "Şule Teyzen özel ulakla gönderdiydi," dedim. "Hani şu sizin tiyatronun yıkım festivali günlerinde." Ablam tabii uyanık, hemen kalktı, "Size doyum olmaz gençler, ben yatıyorum," diyerekten arazi oldu. Kaldık mı baş başa. Şimdi Aslı bana, "Nerde o mektup?" diyo, başka da bi şey demiyo. Şule'nin adını duyunca delirdi yine.

Kütüphaneyi yıktım, çekmeceleri boşalttım, evin altını üstüne getirdim, bulamıyorum. Sabahın beşi oldu, hâlâ arıyoruz. Lüzumsuz bütün evrak-1 metruke çıktı, o zıkkım şey çıkmadı. Yanmışım ulan ben!

Hayır, bi şi değil, zavallı karıcığım hamile bi de, düşürür felan diye korkuyorum. Erkek olursa adını Ferdi koyacaz, Avusturya-Macaristan veliahtı Ferdinand'ın kısaltması niyetine.